

اس کتاب کے تمام حق حقوق بموجب کثرت نمبر ۱۹۱۴ء نام ملک چین الدین محفوظ ہیں

نمبر ۴۴

سلسلہ مصروف کار ۱۱۱

ترجمہ منظوم زبان پنجابی مع اصل فارسی

دیوان

تشیعوا لاجلہ و سید
حضرت عظیم دین

کاشانی القادری

رحمۃ اللہ علیہ

مترجمہ حضرت مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قشیشی قادری شری

حسب حصول باضابطہ حق حقوق ترجمہ

اللہ والے کی قومی دکان ملک چین الدین ملک فضل الدین زفی

منزل قشبنہ تاج کتب قومی کوہ گزئی

بازار کشمیری لاہور

بصرف رکنی طالبان مولے دعا شقان رسول اکرم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کے لئے

دین محمدی پریس لاہور میں باہتمام ملک محمد عارف پرنٹر چھپا کر شائع کی

قیمت فی جلد

نصرت کی سرپا کرمت برہنہ طیر کنا بونیکا لاجور سلسلہ

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان خواجہ معین الدین چشتی علیہ الرحمۃ

حضرت خواجہ معین الدین چشتی اجمیری قدس سرہ کے دیوان فارسی کا جو تصوف میں منظر
ترجمہ منظوم پنجابی مع اصل کلام فارسی طبع کرایا گیا ہے۔ ترجمہ مولانا محمد شاہ الدین صاحب
صوفیان صفا کیش اس کے مطالعہ سے منفعت روحانی اور حظ وافر حاصل کریں! امید ہے
کہ طالبان مولانا اس کے مطالعے سے توفیق فیض و رحمتی ہونگے، قیمت ۱۰ روپے

60318

ترجمہ منظوم پنجابی شہنوی حضرت علی شاہ قلندر علیہ الرحمۃ

اس پُر اثر کتاب کا ترجمہ بھی مع اصل فارسی اہل ذوق و شوق کی خاطر نہایت پرورد و لفظ
میں مولانا مولوی شاہ الدین صاحب قادری سروری نے منظوم کیا ہے۔ جو بفضل خدا
کثرت سے فروخت ہو رہی ہے طالبان شاہ اور ولدادگان جناب مصطفیٰ اسے
پڑھیں اور حظ وافر حاصل کریں، قیمت ۱۰ روپے

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان حضرت سلطان بابہ علیہ الرحمۃ

حضرت سلطان المارافین سلطان بابہ قدس سرہ العزیز کے دیوان کا منظوم ترجمہ مع اصل
فارسی طبع کرایا گیا ہے۔ ترجمہ مولوی شاہ الدین صاحب اگر کوئی خوش الحان بزرگ اس
ترجمہ کو پڑھیں تو ایک حدیث طاری ہو جاتی ہے۔ خوشخط قیمت ۱۰ روپے

ترجمہ منظوم پنجابی دیوان حضرت غوث الاعظم علیہ السلام

جناب محبوب سبحانی غوث صمدانی پیر و ستگیر اراک محی الدین سیدنا شیخ عبدالقادر صلیانی
قدس سرہ العزیز کا فارسی دیوان مع ترجمہ منظوم پنجابی جو بے انتہا رنگ تصوف میں
رنگا ہوا ہے، نہایت خوشخط عمدہ کاغذ پر چھاپا گیا ہے، قیمت ۱۲ روپے
ملنے کا تہم! اللہ والے کی قوی کان بامزار کے شہید کا ہو

خطبہ کتاب

دیوان حضرت غوث اعظم رحمۃ اللہ علیہ

بسم اللہ الرحمن الرحیم

مرآت بحر حقیقت جس تھیں لوں یاجاری
واجب ممکن طوٹ و الا متہ تے برقعہ پایا
اپنا آپ کھاوے دیکھ تو ری کھید بنائی
مجمع صنف مکرم کس غامی خلعت پایا
کامل ہو کے بن کے احمد ہو یا آن ہویدا
آئینے و چہ بھین کارن لوکان کسم سنایا
سورج چن یا مہینے ن تے راجدانی
نیہ مخالف و کھو کھی ہر لکے سر چایا
ذکر فکر تسبیح تہلیلوں تو تو بے اٹھائی

حمد کمال عشاق الہی حسن فخرت ساری
مسجد تھیں منجائے اندر جد اسڈیرالایا
برقعہ پہن انہ ہو یا موج محبت چائی
منزل منزل ارتحلے خاص بد یہ جد آیا
ہر منزل و چاک اک رجب عشقوں کیا پایا
ایں آئینہ احمدی اندر اپنا نور و صمیایا
ظاہر باطن صنعت اپنی ظاہر کرد کھلائی
بارہ برجوں ستاریوں ورہ اک بنایا
نواسمان ملک سارے شاغل امر الہی

و کھو کہ انہاں تھیں کیتے عنصر چار ہویدا
ہر اک اتے اک کر کے قدر خجٹ بکھائے
نیلے گنبد اندر کھیا سب کچھ ظاہر کے
نال محبت نبی علی دہی پر یہ ہاں کار
جزوہ است نبی علی دہی ہوئی چہ اراد
جنت کے دروازے رخصت خاص لکھایا
خاص نام نسائاں جناب عافی حیدر پیارا
نام اُس نے طریقی کرے کسی ش ہویدا
علی نام بیان علی ہے علی یقین ساوا
علی علیم علی عالم ہے علی ولی ہے عالی
علی نصیر علی ناصر منصور علی ہے کامل
علی عزیز علی عزت علی ولی ہے فضل
علی سلیم علی سالم ہے علی مسلم بھائی
علی صفی صافی ہے صفوی آپ ذات علی دی
علی نعیم علی نعمت ہے آپے نعم کامل
جو کچھ ہے علی ہے پیر بعد رسول الہی
برکت نور نبی دے نالے حضرت آدم پیار

آتش خاک ہوا تے پانی طاقتاں ہاں پیدا
کل زمین ہاں پر تمامی پانی وچہ لکھانے
تے مخزن سر بنایا آدمی نفس مٹھلا کے
سب عالم تے جو بوجہ عالم بنیا خاطر یار
ظاہر باطن کچھ ہوندا مکدرے کل تنگافے
نبی رسول پیدا ہری حیدر ہو کر کوئی آیا
چھوٹی وڈی کل مخلوقوں وجہ اُس دنیا
تے اطباق زمین سماں اُسے کسے دن پیدا
علی امین علی سرور ہے خوب بہادر و اہدا
علی حکیم علی حاکم ہے علی و عسی ہے الی
علی مظفر علی فخر علی منصور عالی
علی مفصل علی مکمل علی مہلت اکمل
علی تقسیم قصور علی ہے قاسم نور الہی
علی وفی تے ہی علی صفا کامل ذات علی دی
شیر الہی نام اسد اللہ کافران کارن قاتل
کرین یقین اُس تے جیکر ہیں مومن بھائی
نالے شہید شعیب ہووے ہو خلیل سوہاگر

برکت یوسف یحییٰ تے لقمان یعقوب دیا
 برکت چار کتاباں ازلی جو آیاں نورانی
 برکت فطرت کامل جہری شاہ سحائے پانی
 برکت کوٹ سکندرتے الیاس لوشع دے آیاں
 برکت مہر نالے ہر آدم دے بھائی
 برکت کرنا سرفیئے تو قوت جہریئے
 برکت میکائیلے نالے جہر عرش اٹھاوے
 برکت صلاص کلام الہی ہو صحائف نوری
 برکت زفقیراں جہاں عمراں قید اٹھائی
 برکت چہر زرقعیراں جہاں سجستار
 برکت خون شہیداں ہو مہاجر تے انصار
 قسم مینوں ذات نبی ہی نالے دین نبی ہی
 ہادی بن نبی نالے رن بارہون ذات اللہ
 پچھے نبی علی دے ونوں نری پھل تولی
 دشمنان نالے بیٹھیں ہرگز رکھ میں بیویوں
 جو فعل حرامی سوئے بے بنیاد گمانی
 چھڈنا نقان تائیں نالے حل گیرے ہو

نالے برکت نوح نبی اللہ حسن طوفان بچایا
 برکت وزقیامت واکے مجنوب جہانی
 برکت اسماعیل نبی ہی جس ضیاء حسامی
 برکت نعم و اودھی دوس تے صفتاں بالیا
 تے غمخوار یونس تے مونس عیسیٰ روح الہی
 برکت قیام رضوان یعنی حضرت عترائیلے
 نالے برکت چار کتاباں جو دربار جان
 نالے نورانی کماں جہر واقف راز حضور
 برکت ارزار بیماراں جہاں صحت پانی
 برکت دیراں جہاں گھرتے باہر و نجایا
 برکت غوث ثاقب باں لہاں بنیاں مزار
 نالے حسن حسین دے تالے اثبات نبی
 کوئی امام سام نہیں کما مرہیو نبی اللہ
 حسن بن پچھانی کامل خاص لیل سولی
 شاہ الدین خلاصی توں بارون نور
 صفت نبی علی اماں کسے مول نہ بانی
 استغفار نہماں تھیں لکھ لکھ پڑھ عود کے

پنجتن پاک اماں باں جگد بوجھ اٹھایا
 بحر معانی و شد اندر جھٹھے خوش آہی
 اول نور نبی صابر تھیں نور زلدے آکے
 اول نور عاتون بہشتان اسم شریف لا
 دو جانور منور خواجہ بصری حسن کمالی
 نور زریحہ طاہر باطن و جگت چہ پیارا
 چوتھا نور منور خواجہ شاہ رزاق حسنی
 پنجواں نور منور خواجہ بابا ہود چہ جہانے
 آل و لا و صحاباں آگے سب سے سب سے
 انہاں شان و ران چوں اندر ایسے مانے
 چودھویں سی اندر جد ہم سونے کل نورانی
 اسم شریف مبارک حضرت علی صغیر شاہ آیا
 نور و نور منور نور نور نبی متوالا
 نسب و نسب ہی ہر پو یا حضرت تھیں انوری
 لطف کمال کمال حضرت جد سے آتے آیا
 جد ضرور بار ہو یا میں ہو یا حکم حضوری
 کمال مردان بہشتیاں لکھے فانی عشق رسا

از لول اقل زلی اندر حبیبوں اراد کیا
 روز از لدی او تھے اپنی تھاں تھاں مہر لگائی
 شعلے ست پید ہوئے بیچ صدف اٹھا کے
 جہاں طرود و جگت رہو یا آن جبالا
 جس کے لول و جگت رہو یا آن جبالا
 محی الدین گیلانی حسن اسم شریف نیارا
 بیٹے حضرت پیر پیر اندر طاہر باطن نوری
 و چہ زبانی یہ ہویں آہل لائے خوب نشانے
 حاضر ہو زبار سخن تھیں نحرہ پایا جا کے
 پھوین نور کھائے آہل حد و چہ نشانے
 خالص شہباز اولاد نبی تھیں آئے بحر معانی
 ذاتی اکبر و چہ صفاتی صغیر نام دھرایا
 ظاہر خاکی باطن نوری مشکلاں کھولن والا
 ظلمت کدھے کفر دی جس تھیں رہوئی ہر روز
 نظر توجہ تھیں کر حاضر قدیں اپنی لایا
 و چہ بان پنجابی آوے سمجھ اسانوں پوری
 ہر ذوق غماندے جھیرے نالے رد انوار

بدل نہانوں چہ پنجابی کر حاضر و برک
 تادیوان سخی باہو اناے غوث بنایا
 ہو دیوان جانوں لکھ کے چاکھر یا سرکار
 پامرادے دی عاجز امر حضوروں پایا
 جیکر موتے مہلت تی اس عاجز دے تائیں
 آپر ہے امید ڈیری مینوں چہ باناں
 پر میں جو کچھ لکھیا اپنے دل تھیں لکھیا نہیں
 بیشک ہر بنیاں تاپہں کہ ہیں سمجھ آسی

برکت نہاندی مل حاسن مینوں مطلب سا
 ہو رہی اک محمور سالہ عشقے وچہ لایا
 خوش ہوئے تان حشر مینوں دے مطلب سا
 یاراں کارن کروڑا دتاں ہن بسع کرایا
 چھپ چھپی پوان جانفہ بھی چہ پنجاابی میں
 صاحب علم کدھن گنقطے میرا نوجہ پیاں
 بن تصدیق نبی صاحب کدھن رکھیا سائیں
 توجہ کوئی ملامت کرسی میرا گھٹ چھپی

افتتاح خلائق انوار الواعظی حضرت پیر ربوب علی صغیر شاہ صاحب قادسی خوارزمی علیہ الرحمۃ

سبحان اللہ عشق الہی تنزیہی شبہی
 تنزیہی تھیں شبہ نہ درواہد ہا سفر بنایا
 ازول اول زلی اندر خاص چہ چاہی
 خاص حق تھیں وچہ خلقست اس رہ لایا

حق خلقی کل مراتب جسدے مین بدیہی
 عاشق ہو عشق کہلایا آپے بوجھ اٹھایا
 تنزیہی تھیں شبہ نہ درواہد ذات الہی
 نور محمد ظاہر کستہ احمد نام صراہا

لے دیوان جانفہ پنجاابی کے دو حصے چھپ کر تیار ہیں باقی حصے بھی انشاء اللہ علیہ چھپ جائینگے۔ ملک چمن الدین

جائے نور و حیدر نبی سے ٹھاٹھ حسن باری
براک نور انور حاصل ولاد نبی تھیں
پر نور و رخ اسے تھیں حیرانی و چسار
جودت تھیں پاک منہ تشبیہ اندر آیا
سلک مستقیم اصل اول و حیدر
نسب نبی نور نبی تھیں باری چاک رانی

چکے نور نور بہتے اندر خلقت سیاری
شعلہ رکھتا تازیبا نور انور سمجھی تھیں
دونوں عالم جس سے نور روشن نور تار
ہیں اور نور مسلسل ہو کر ظاہر و سہا
پیدا ہو یا دریکانہ خاص انور مجید
جیسے لکھیا قلم ازادی آئے بحر معانی

آثار شری

اول موتی بحر معانی حضرت سیاح طہ آئے
شاہ حسین منور انور چمکے ہر انور
حضرت شاہ محمد باقر اس شعلے تھیں چمکے
جلوہ حضرت جعفر صادق جہ دنیا تے چھایا
سید محمد اس علوی تھیں مارے چاک رانی
اس انور معانی اندر شاہ عبد اللہ آئے
سید محمد خوارزمی پھر چمکے مصری نور
وچہ درگاہ مستان الہی ٹھاٹھ حسن باری
اس نور پھر سید عبد اللہ ملتانی وچہ آئے

نہ ہر بیت الہی عقل جتھے غم کھائے
جس تھیں حضرت زین العابدین شعلہ باریا نور
جس تھیں حضرت جعفر صادق علوی اندر دھکے
حضرت سید علی اورازی اس علوی تے چہ آیا
سید حسن بغدادی جس تھیں آئے بحر معانی
شہر مصر چہ نور کھٹائے حسنوں بحر چلائے
جس تھیں سید علی شاہ مستان باری نور
نور نور سید محمد ظاہر ہو یا بھاری
سید احمد ملتانی جس سے نور نور کھائے

شاہ نصیر الدین ملتانی دیرہ اس تحصیل یا
جد اس نور منور کسب اللہ اکبر چڑھیا
جس دم قمر اقبال ولایت شعلہ یار کھلتا
کعبے خاص حقیقت اندر حاجی شاہ جدائے
شاہ ظہیر الدین اس فخر روضہ ریا ظاہر
حضرت نور الدین شہنشاہ جد انوار دکھائے
سید محمود علی شاہ جس تھیں حکیم انور تارا
اس چمکار انوار ازل تھیں عید حق شاہ آئے
جڈں شہا ثبات دنیا اندر کیلویہ ہویا
جد اوہ خاص خاص کھلوتے ظاہر باطن سا
حضرت سید محمد شاہ جاپن اکرم کمایا
شاہ سخی مردان علی جداری چکڑے انی
دور یا معانی اندر دین محمد آئے
حکم الہی علی محمد جد و حدت تھیں ہویا
جد فرمان علی صاحب تھیں ہویا حکم الہی
اندر صدی چہار دہم دے ظاہر آکے ہویا
لکھیا ہم علی صغر شاہ جس وقت مسلم الہی

صالح اکبر شاہ نصیر ظاہر ہو کے آیا
قمر اقبال عزیز الدین ملتانی آکے چڑھیا
حضرت سید حاجی شاہ اس تھیں نور و نور پڑتا
حضرت سید ملک اس کعبے اندر نور دکھائے
جس تھیں فی الدین علی شاہ ہوئے ظاہر ہا
حضرت صالح صغر اس تھیں علویے نور پائے
جس تھیں سید بہاؤ الدین شاہ ریا آچمکارا
سید شاہ اب الدین شاہ جس تھیں اپنے نور دکھائے
سیارہ نور اس جلوسے چرخ خاص کھلویا
سید محمد شاہ پھر جلدی نظری آئے پیار
حضرت شاہ مردان علی جی اپنا نور دکھایا
سید نعیم الدین علی شاہ آئے بحر معانی
جس تھیں حضرت علی محمد دے عالی پائے
حضرت شاہ فرمان علی شاہ ظاہر نور پرویا
تداوہ نور ستور ازل چمکیا جہرا ساہی
غوث قطب الدین دین بیا نوچہ پرویا
وہ انداز ظاہر ہوئے چور ہوئی گمراہی

وچہ پنجاب تالے اندر جلوے نور دکھائے
کیا طاقت کیا قوت کسے دا جو چہ ایں زمانے
میں تاجیز غلام حضرت شاہ الدین بھارا
روہر دا جاندا بحر گناہ چہ ہوا فضل الہی
کشتی نوح زمانے اندر مینوں چا چڑھایا
و ندن کڈھ سجینوں مینوں علیسین لے جاو
صدقہ جدید اپنی دایا حضرت یاسائیں

حضرت نور حسن شاہ جس تھیں بحر معارف آئے
باہجوں پیر سے مارے حد وچ نشانے
دغل ہو یا وچہ غلامان خاص گناہی بھارا
پیر سے کڈھیا باہر پاؤں لقا ندی بھاری
وچہ دریا توحید زل سے قدمی اپنی لایا
کھاوے خوف کا یہ لاجپور اُڑ سجنے آوے
شاہ الدین فقیر اپنے توں اپنے لے لیا میں

میں مفلس نا لائق بھارا کیا کمساؤں لارا
ختم بنام الہی ہو یا سلسلہ پورا سارا

تمام شد السلام

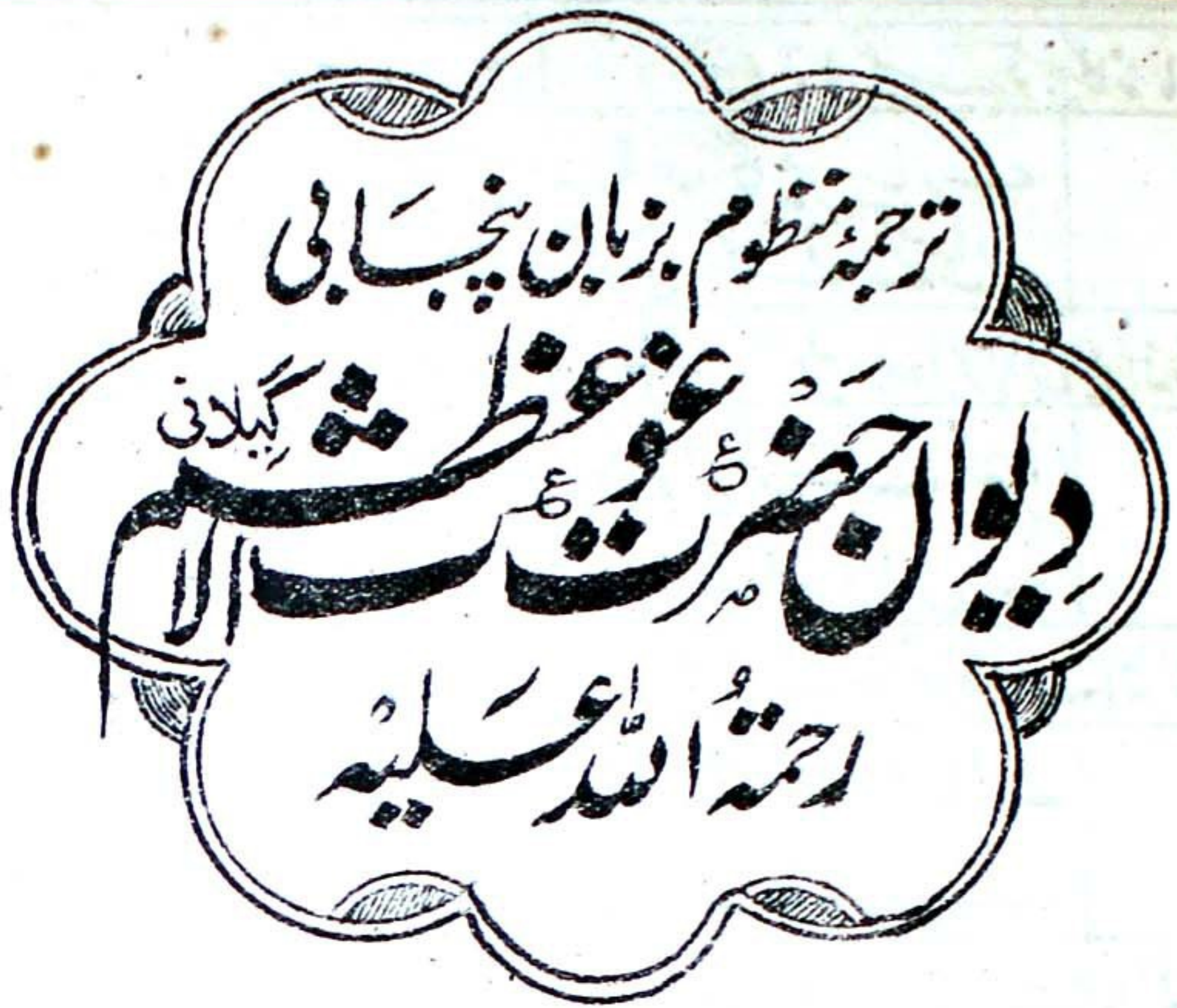
اس کتاب کے تمام حق حقوق ترجمہ مصنف صاحب سے ہم کو باضابطہ حاصل ہیں۔ اور بموجب ایکٹ نمبر ۱۹۱۲ء
کاپی رائٹ ہند کے مطابق باضابطہ رجسٹری کرالی ہے۔ لہذا کوئی صاحب قصداً بطع نہ فرمائیں۔
اور جس کتاب پر پستہ کی مہر نہ ہوگی مال سرفروہ ہے۔

المستند

اللہ والے کی قومی کان ملک چین الدین ملک فضل الدین لکھنے زنی تاجر کتب قومی

منزل نقشبندیہ، کوچہ گلے بایں بازار کشمیری لاہور

۱۔ نام موضع متصل کلوال تحصیل سیالکوٹ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

غزل

لے ججا بانہ ورا از دور کا شانہ ما	کہ کسے نیست بجز درد تو درستانہ ما
لے دھڑکاتے بے وسواسا آؤروہڑے سافے	اس گھر اندر سے نہ کوئی باہجوں ورنہ نساؤے
گر بیانی بسر تربت ویرانہ ما	بینی از خون جگر آب شدہ خانہ ما
جے ویران قبر ساڈی تے پاویں آکے پھیرا	خون جگر تھیں پانیوں پانی تاں دیکھیں گھر میرا
فتنہ انگیز مشوکا کل مشائیں مکشا	تاب نہ پیر ندارد دل دیوانہ ما
نہ پاشور شراباوس دس مشائیں زلف فسادے	قید خانے دی تاب نہ رکھے جھٹی جندری ساڈی
مرغ باغ ملکوتیم دریں دیر خراب	ایمشو و نور تجاٹے خدا دانہ ما
نوری باغ وچوں ہاں سپہ سہی ندرالیں یرانی	وہم نور تجلی ذاتی ساڈا دانہ پانی

با احد در لحد تنگ گویم کہ دوست	آشنایم توئی غیسر تو بیگانہ ما
سامی تنگ اندھیری اندر آکھا نگا میں پیارے	تیرے باجمہ نہ واقف کوئی بیگانے نے تیرے
گزیر آید پرسد کہ بگورت تو کیت	گویم آنکس رہو دایں دل دیوانہ ما
جے نکیر ششہ پچھ سی کہو تیرا رب کھڑا	آکھا نگا میں او ہو جس نے لٹ کھڑا دل میرا
منکر نعرہ ماگو کہ با عرب نہ کرو	تا بہ ششہ نعرہ مستانہ ما
تے فرشتہ منکر ساڈے نعرے سن مر جاوے	تیک قیامت اہو نعرے مست اساوے پاوے
شکر تہ کہ مردیم در سیدیم بدست	آفریں بادریں ہمت مردانہ ما
شکر الہی موتوں نیچ کے سوہنے دے گھر آئے	شاہ سا دمی ہمت آئے کھڑا جہیڑا پائے
محی بر شمع بجلائے جالیش میخوت	دوست مجھے گفت نہ ہے ہمت مردانہ ما
محی الدین تجلیاں اندر ہے ہمیشہ سٹروا	تے دلبر نت کول اساوے واہ واہ واکردا
اے بلبل شوریدہ دیوانہ توئی یا ما	چو جائے رخ خوبی جانانہ توئی یا ما
اے ویران پریشیاں ببل دس دیوانہ کھڑا	تو ہیں مکھ سوہنے دی عاشق یاد دل کسلا میرا
تو عاشق کلزاری میں عاشق دیدارم	دور دور و فراق او مردانہ توئی یا ما
تو ہیں عاشق باغ بساراں میں دیدار سجد	دس بھلا وجہ رونق اقاں کھڑا بہت ساد
تو در نفسے ما در خلوت خود تنہا	اے گوشہ نشین مست دیوانہ توئی یا ما
تو پنجرے چہ میں وچہ گوشے ررواں بیٹھہ اکلا	دس بھلا لے زرا ہر کھڑا دواں وچوں اللہ

در فصل ہارے از عشق جال دے	بالغہ و فراہی مستانہ توئی یاما
کوک پکاروں آئے فریادوں ہجر سرقوں ماہی	موسم پھل گلاندے اندر کس نے مستی پائی
عشق تو بابل اندر کسے رفتہ	آں بادہ گوں اسپسانہ توئی یاما
سائے پر نے عشق تیرا جد تن من و چہ سسایا	دس بھلا اس باغے اندر کون پیسانہ آیا
چوں تو گل ماجر دوست چیز نے بنیم	از غیر جہد خویش بے گانہ توئی یاما
تینوں پھل جہا نہیں کوئی مینوں و لب جہا	دس بھلا بن و لب کس نے بہت و چھوڑا سہیا
تو زخم خوری از خار مارا بکشد بُرا	آیا زبان سلق افسانہ توئی یاما
تینوں کنڈامی کے کارن شولی خاص بنائی	وچہ لوکائی دس بھلا کس بہتی شہرت پائی
تو عاشق و من عاشق دم و رکش خانہ باش	ورنہ بحث امروزہ خانہ توئی یاما
توں بھی عاشق میں بھی عاشق چپ کر ہو کے تیرے	ایتھے ہو رہیں کوئی دو جا یا ہجوں میرے تیرے
گویند کہ گنجہ ہست اندر دل بہت	از بہر جنیں گنجہ دیوار توئی یاما
کہندے نے ہرست سے لوجہ ہوندا اک خزانہ	جیسے خزانے کارن کھڑا جہی شہرت دیوانہ
محی بکستان شد بابل نالاک گفت	کابل بیل ناندہ جہانانہ توئی یاما
محی لدین باغے وچہ روئی بابل نوں جہا کہیا	کہڑا سے معشوق و دہیت اظلم بھلا کس سہیا
در غم عشق تو زان بگداشت کار دل مرا	کز نایت کم شود یک لحظہ کار دل مرا
عشق تیرے غم وچہ تاپیں دل میرا کر مایا	شاید اک لحظہ بھی میجھوں جاوین و وحشت دایا

فارغم از گشت گلشن کو غم تو ہر زماں | بشکف صد گونہ گل از رخار خال دل مرا

غم تیرے وچہ باغ بہاروں و ہلا ہو یا یارا
سوطرح وے چھل گل کھڑے دل تے کھا کھا حارا

برم بے حوالہ کن غم اندہ خود | چوں توں کردن کہ روی غمسا دل مرا

اکواری پا دل میرے غم اپنے داسایا
توں کر سکتا میں جیوں اگے تو غم خوار بنایا

ماہیے کو بر کنار فست ز دریا چوں بود | ہچنماں باشد بلا دور از کنار دل مرا

بھری چھی دریا و چوں کنڈھے اُتے آئے
ایسویں حال میرا جیوں چھی تڑپ تڑپ مر جاوے

آنکہ وزم شد سید شد بے صبر بی دل | تیرہ تر باو از روزم روزگار دل مرا

دل دی بے صبری وچہ ہٹرا میرا وقت سدھایا
شالا پرے و دھیرا ہو شے ہٹرا دل تے آیا

باز آمد روز ہجران نا کہن بارے دل | چوں تو بودی فراق پار پار دل مرا

آیا روز ہجر و امڑ کے اے دل کہ ہن زاری
ہجر فراق دوہاں نے تیرے انگن لائی یاری

چند چوں محی کشدن برہ تو انتظار | سوخت ہچوں سایہ براہ انتظار دل مرا

محی الدین انگن دل کہ تک شے چہ اوڈیکاں ہووے
اگے وچہ اوڈیکاں سٹریا ہن کس پاسے ہووے

گر آرزوئے وصل جانان جاں مرا | زندگی بگذشتی بے با و غم ہجر مرا

اے دل جیکر وصل سخن دی تینوں خواہش ناہیں
ایسویں چوڑ چپٹ و نہجانیو ہستی اپنی تائیں

سرد من غشتہ و رشک جگر گونست | فارغم از غبار غم گذشت بہستان مرا

سو ہنا سرد وچہ یاد میریاں اکھیا بندے چہ دھسیا
اوہ جن جیکر باغوں تینوں مالی تے کدھ شیا

غزل

نہیں فرقے درمیان شخص من تا سایہم	بسکہ در آتش فگندہ این دل سوزاں مرا
کوئی فک نہیں وچہ میکے جہاں سایہ تیرا	سڑی بدلے دل میکے نے جے کیتا اگ وچہ ڈیرا
حال من چون میر کنعان شد کنواں عجب بہت	بسکہ آید آتش فگندہ این گریاں مرا
وانگ یعقوب ہو یا مہن حسن و بھیاں کھڑا تیرا	اکھیاں وچوں اگ السبہ نکلے دل و امیرا
جامہاں پاک شد و رائے عشق و ہونہ	ہر طرف غم گرفتہ دہان مرا
جنگل عشقے اندر پاٹا جان بیری واکھڑا	اجے غماں یاں کسٹیاں پھڑیا ہرول میرا چھڑا
بچو من یار کہہ کر دی ہنصیب و وصل یار	ایکے ورنہ ختی از صحبت جاناں مرا
کھڑا بے نصیب وصل تھیں میکے وانگ خدا یا	توں جے صحبت سوہنے کو لوں مینوں دُور سٹایا
ایکے با مردم ہمارے کنم از بہرست	ورنہ کے پڑا ہوا ز قول بدگویاں مرا
صلح صلاحی نال لوکاں ایہ بھی کارن تیرے	نہیں تے کی پرواہ ہے مینوں بد صلاحی تیرے
خانہ من گلشن و فرش من از خاکست	تا کہ چوں محی بخوابی بے سرواں مرا
بھٹھی بائے دی کھر میاں سیاہ و چھوٹا تن ودا	محی الدین انگن تاں و بھیں جھڑیا کھر من ودا
بالے و گرچ سعادت مید	ز انکہ صلاح است کنوں شام ما
دو جی واری صبح سعادت روشن ہوئی آکے	شام فراقاں اندر ہوئی روشنی و دم و صما کے
زاں مئے قتال کہ دار دشت	از دل شے بختہ درجہ سام ما
اوس شربت ہریے تھیں جو ہنہ و لبر و چہ پھڑیا	رات اندھیری دے دل وچوں پیالہ میرا کھڑیا

غزل

باز مئے عشق بسے خود ایم | تاچہ شود خواجہ سر انجام ما

دوجی واری بادہ نوری مژمر رنج رنج پیتا
دیکھنے کی کجھ میسر آتے آوے گا ہن بیتا

یہیچ بلانا نام زدن خلق نیست | تار و دست نر بوشے نام ما

کوئی جاگ چہ نام نہ ہوندا تے نہ شہرت پاندا
جے کر سر دست نہ آتے میرا نام نہ ہوندا

از دل ہر روزہ مالشوند | زمزمہ عشق دلا رام ما

ہر اک وز سجن دیاں صفتاں ہر کوئی ظاہر پائے
عشق سجن اہر دل اندر راگ سر و سناوے

تا بدائے دست خلاوت ہد | چاشنی ورد تو در کام ما

تیک قیامت لذت دین اسے دلبر متوالے
ورد تیریدیاں کانگاں ہانگاں نالے درونوالے

عاشق دیوانہ و ستیم زان | در پیہ میر سدا نعام ما

ایسے کارن ہاں ستانہ تے عاشق دیوانہ
پے در پے انعام جوں اتیرا در و پیما نہ

از شر مشعل عشق و دست | سوختہ شد ظاہر سلام ما

بھانبر عشق سجدیاں چرکان تے چنگاڑیاں آکے
جو ظاہر سلام اساڈا ساڈیا وج و جا کے

خواری خلقتاں جہاں سے کشم | تا بہ کسہم حق کست اکر ام ما

خواری عیب ملامت زاری خلقت دی سرچائی
کہ میں نظر کر مہتیں ہوئی فصل الہی بھائی

محی مجسبب نظر کر و گفت | باز پر آیتہ از جسام ما

محی الدین سجن لوں تک کے شور مکار اٹھایا
دیکھو لو کو چن سنہری کوٹھے تے چڑھ آیا

غزل

من ہجو آذر از برون بت میترشم روز و شب	وز اندرون ہجوں خلیل شد گویم این عجب
دن تے راتیں آذر و انگن خط سہرت بناواں	
وانگن خلیل دے دچہ لے پرہور و ہور مناواں	
در بت کدہ بایں تباں با آنکہ ہستم ہمنان	نور خدا بنیم عیاں حیراں اویم روز و شب
بت خانے وچہ نال بتا ندے تاں میں یاری لائی	
نور الہی دن تے راتیں ایٹھے ویکھاں بھائی	
بشنو تو ہاؤ مئے من بگر تو رنگ بؤئے من	بشکاف بیک مئے من بے بین دروئے و دو
سُن فریاد اساؤی تے یا خوشبو زنگت میری	
وال وال وچہ لکھ اساٹوں جسمے مرضی تیری	
آں سربالا کیست آن صفی الست اقل عیاں	در عشق دیوانہ شد ہم ترک تاجیک و عرب
ڈھونڈا وہ سر و اچیر جس نے صفت الست کھائی	
ترک عرب تاجیک دیوانہ جس دے عشق کیست تائی	
ہر گ کہ سلطان جہاں خواہد کہ بنیئے خود	از اولیان مملکت آئینہ مئے ار و طلب
لکھڑے اپنے می جدا و نہوں خواہش ہو دی آکے	
شاہی دے مشوقاں کو لوں شبشہ منگے اجا کے	
وقت تجھ لے خدا در نص آمد کہہ طور	اندرون سنگین سنگ زبک پیدا شد طرب
ویلے وصل سخن دے بچ بچ طور و گاش کھا کے	
ایسی خوشی ہویدا ہوئی پتھر دے وچہ آکے	
در محفل حبت بتو حق مے نہد جسم ظہور	نے بارہ اردنگ لو نہ جامہ اکیف لب
جنت اندر بسر تینوں جسم طور پلاسی	
جیا کسے اجہی زنگست نہ پانی نہ پاسی	
من عاشق خود خواند مت نزدیک بتا بہت	جہ فضل بیایان میں میں اندنی تو سبب
میں تینوں خود عاشق کہیا اپنے کول بٹھایا	
فضل میں کسے بن موجب اسد غیر کسے نہ پایا	

اشترکہ بینی مستی بزار از راه جسم خود	وز غایت مستی بر دفر سرور کوه و حطب
اونٹھ ہوئے ستانہ جس دم چہ ہوں منتھ اٹھاے	
وچہ پہاڑاں غار او جاڑاں نہ پیوے نہ کھاے	
او معصیت از کرم طاعت کند روز جزا	رحمت کند بر عاصی کو شد سزا و اغضب
عیب گناہ عبادت کر کے محشر نوں دکھ سلاسی	
رحمت کر کے عاصیاں تائیں فضلانو چہ چھپاسی	
آں یوسف کنعان عجب گرفت بازار مصر	کیں جلد بازار باں زند فراید و شوب
بھانویں اوہ یوسف کنعانی شہر مصر چہ نہیں	
اے پرایہ بازار سی سائے وندے نے کرناہیں	
محی چراغ روشن است اندر زلت از نور حق	نے کوئی پست چیل پیل نہ تبدیل صلب
سوج و نگن ایہ دل تیرا محی لاٹاں مائے	
جس نے نگن نہ کوئی شیشہ نہ موتی نہ تائے	
بندہ گریگ خوردی در شراب	تو بہ کن آمر زمت بے ہیچ وقاب
حرص ہوا واپا لہجہ کرے بندے تہہ پیتا	
کر تو بہ میں تیرے تائیں بخشاں چپ حد پیتا	
گر خطا کردی بگو بد کردہ ام	تا کنم جملہ خطا ہارا ثواب
من گناہ اپنا ہے ٹیختوں کچھ ہوئی پڑیا لی	
تاں میں نیکیا نوچ لکھاواں تیریاں بدیاں بھائی	
کے حساب آں گدا کر دست شاہ	کو نور دور مطبخ شہ نان و آب
کدوں حساب اوسے شاہ اس اجہڑا وچہ حضور سی	
وستر خوانے شاہی اتے کھاے کھانے نوری	
بندہ مائی و اندر شرع ما	بندہ ہرچہ کر و برخواستہ جواب
وچہ شریعت ساڈی جو کچھ چاکر تھیں ہو آوے	
مالک اتے فرض چاکر و آپ جواب سناے	

غزل

خضم و منگیب سر ارغنی کنم	روز حشر از تو و جسم بر او ثواب
مالک من گیر تیرے نوں میں خود را غنی کر ساں	
تیرے نوں کئی ہزاراں نیکیاں آگے دھر ساں	
در دل شب گر گوئی اے خدا	من ترا بیدار سے سازم ز خواب
اوہی راتیں جسے کرکد میں آکھیں اے ب میرے	
میں تینوں بیدار کر اں گا ہو کے تیرے تیرے	
چوں ترا سلطان گرفت اندر پناہ	غم مخور از بیچ ملک از انقلاب
جد سلطان سخی نے تیری دتی آپ ضمانت	
غم نہ کھاویں بھاویں لو کی دیئے طعن ملامت	
ماترا از بسکدے داریم دوست	دارست از عشق خود دایم خراب
بس اسماں جد تیرے تائیں آپ حبیب بٹایا	
عشقے اندر کو چے کو چے مٹی و چپ لایا	
از عذاب چسند تر سائی بگوے	دوست ہرگز دوست انجند عذاب
کد تک پیادہ اسیں مینوں خود بخند بٹا کے	
یار یارانوں کدی نہ دیوں دکھ مصیبت جا کے	
تاکر حسن ناز با ما کم کنی	گاہ گاہ مے کنم بر تو عتاب
تاں میں کدیں کدیں تینوں جھڑک عذاب سٹاواں	
تاں جسے ناز نیاز نہورا تینتوں تھوڑا پاواں	
وقت روئے تست این بیدار من	وقف فرہ کردہ ام آفتاب
تیرے دکھیں کارن ہو یا وقف جمال اساوا	
فرے کارن سو رج تائیں ہو یا ایڈ تگادوا	
توز دونخ ترسی دونخ ز من	پس کن از ترس دونخ نمنرا ب
توں دونخ بھتیں دونخ میسے کولوں ڈور نس	
ہو ہیشیار نہ ڈر دونخ بھتیں کون تینوں بھڑکدا	

دربستہ گردی من گوشتش | ناز تو نے سچ سوز دے کباب

جے تول دینخ اندر جاسیں آکھانگا اس تائیں
سچ کباب خبردار اس حقیں ہرگز نہ بنائیں

من کنم آمیں دعا مانے ترا | من دعا مانے تو سازم مستجاب

نیریاں سبے عائیں کارن میں آہیں پیکاراں
سب منظور قبول کراساں بھاویں ہوں ہزاراں

محی! اک دم کہ امر زیدہ ام | یہ سچ ہو جو دے بنو داری سچ باب

محی الدین تائیں میں جس دم اپنے کوں بھجایا
کے طرف تھیں ہرگز کوئی ایسے نظر نہ آیا

از بکار لایزال بر داری گرفتار | عاشقان لا ابالی را ہما نزل کباب

بے تمیل جمال اپنے تھیں جے رقعہ نہ لایسیں
عاشقان و اول ستر یا لیلیا کو لے و گن پاسیں

عبد حنیت کو نو دہیزست زعفر مجسم | خیمہ مانے عاشقان مینی طباب اندر طباب

خلدیریں چہ ہے نہ ہو میں تانو چہ دینخ سیاں
عاشقان لوکاں دوتا و کھیں شتاں تھتاں کلپیاں

قاسمات لطف عین باشند خوران بہشت | ہر کہ ایشاد کوتاہ نظر کو سوائے ایشاد مستجاب

خوف و اں و چہ بہشتاں ہر دل نظر سی آسن
اٹھنے مور کہ تھرے ہوسن اتول سچ بھج جاسن

عاشقان نے جو ہندو بہشت نہ ہوں | فارغند از اخلاقی تا نماں کردہ غراب

بہشت جو قصو اندی کچھ عاشقان عاجزست ناپس
ایہ تے نانہ کوہی کر کے بیٹھے من رضا پس

پرو مشرب ز عاشقان ہوں از لہر | سر بر آں بال پر تیش چشم پر آب

رامی از چشم دہائے جس دیکھے صبا و ن
شر سے ملنے دی روئی چوں آہیں و صابن مارن

غزل

بادلِ محسوس او گونید مے گویند کو	آنکا کر وہ عدہ ویدار خود روزِ حساب
زخمی دلِ تھیں خون و گاکے رور و کسین باہی	کر پورا دیدار اپنے دا وعتدہ کیتا سہی
بے تماشائے جمالِ حقی گوید روزِ حشر	دعوتِ یگانگاہ یا لیتن کنت تو اب
محی الدین تیرے بن کسی روزِ حشر دے وندا	سوا فسوسِ خدا یا ایٹھے جے میں مٹی ہوندا
گر تماشائے جمالِ حق نباشد در بہشت	برکنندستانِ حضرتِ قہر را خشتِ خشت
جنت اندر درشنِ لبرت کر ہو سی ناپیں	اٹاٹ کر کے سبستانے پشنِ جنت تائیں
حق تعالیٰ چون ہر بندہ گاہ جامِ طور	کاستبنا نیم با آں کاسہ خوا نیم ہشت
جامِ طور پلاسسی جس دم سو ہناساؤ آ کے	اک باؤے فے بدائے سنگساں سن دس باؤے جا کے
بر درختِ دل امید وصل تو کر دیم وصل	دردِ عالم غیر ازین را نباشد هیچ کشت
شاخِ امید وصال تیرے ہی دل دے اندر لائی	اس بوٹے بن وہیں جہانیں زنجیر ہو نہ کائی
یک سر موٹے نباشد خالی از سودائے دوست	در سر میں سودا ست یا تا نباشد سر نوشت
عشق تیرے یقیں ہوئے ہیں خالی وال اساو	ایہو ہے خیالِ سکر چہ رستہ ہو رستگارا
آنکھ شدہ رشتہ بخت ہمہ رقبہ اش	تا گلیم بخت مارا از کد می نیات رشت
ایسے کاران قسمت ساؤنی تینوں حبس کیتا	ہنگی بدی نہ لکھی جاوے وچہ حسابے چیتا
تازہ بنیم دوستِ این عالم پوشِ سیاہ	از بیاں حلقہ کے نکات نگ اندر بہشت
جد تک یار نہ ملسی کالے ماتمی کپڑے پاکے	رنگارنگ لباسِ بشتاں اندر ہمسال جا کے

نزل

از سجدہ بیت مرا کافر مگو دیوانہ ام | سجدہ میگردم نہ انم کہ کعبہ است یا کنشت
 بت پوچن محبتیں آکھ نہ مینوں کافسراں دیوانہ | سجدے باہجہ نہ جاتا میں ایہ کعبہ یاں بت خانہ
 چوں دواز پیش چشم عاشقان مجنون دست | زانکہ از لایقی مجنون اند خوب رشت
 عاشقوں جد ہر اک پاسے سوہنا نظری آئے | اچھا براہ کچھانے ناہیں اوہو ہر ول پاسے
 کئے مشام جان شتافان معطر سے شود | گر نباشد بوسے او در حبت غیر سر رشت
 خوشبو و چہ دماغ دیوانیاں ہرگز چا وے ناہیں | جد تک سوہنا و چہ ہشتاں فشرہ آئے سائیں
 اچھی مے گفت آہن چاہے چہ ز مچہ نہم | دل بڑوہ در بے عشق و جاں بہشت
 کی تدبیر بناوے محی تنوا فوس پیکارا | قیدی عشق سجن سے ہوئے جان تے دل و کھپارا
 سی صد شخصت نظر را تبہ بہت ہست | بندہ امرتہ بنگر ز کجا بہ کجاست
 ترے سوٹھ واری میں و کیمیاں اپنے بندے ناہیں | و کچھوڑتہ بندے تائیں ملیا کتھوں تائیں
 بے وفائی مکن از در ما دور مرو | زانکہ دارا از ازل تابا بد بر تو عفاست
 در میرے محبتیں فور نہ جائیں کہ ہستار و فانی | از لوں ابد تک کے سانوں تیرے نال صفائی
 روئے ہاشتہ چرکیں شدا ز چرک گناہ | آب گرمی کہ از شستہ شو و رحمت است
 اوہ منہ ہٹرا میل گناہوں بھریا نظری آئے | رحمت ساڈی ہے اوہ جس محبتیں خوب صفائی پاسے
 ہم بدست تو دہم نامہ تو روز حساب | تاندا نکس دیگر کہ دران نامہ چہارت
 تیرے عمل شہزادوں تیرے ہتھوئے چہ پھڑاواں | تان نہ جانے کوئی اس چہ کی ہے آب چھپاواں

غزل

یک نکوئی ترادہ بدھم در دنیا	باز در آخرت آن مقصد ہفتاد و تراست
اک نیکی دے دے دیساں دس دنیاں و چہ یارا	روز قیامت ست سو ستر و یساں فیصد و تر یارا
گر بدی از تو براید بہ کرم عفو کنم	انجین لطف کرم غیر من بندہ کراست
فضلوں کراں معاف ہے ہوسے تمیتھوں کچھ بریائی	اے بندے بن یک کس نے بدی قدرت پائی
نار و فزخ چہ کند با تو چہ ترسی ازو	ظاہر و باطن تو چوں ہمہ از نور خداست
کی کرسی اک و فزخ دی کیوں س تھیں لرزش کھاویں	ظاہر باطن اپنے تئیں نور خدا بعد پاویں
ہر چہ خواہی بطلب تو ز من شرم مدار	بر من اے بندہ جاہل بودرتو عبادت
جو چاہیں منگ میکے کو لوں شرم نہ کر دل و ارا	مینوں فرض قبول کرن ہے تمیتھوں منگن یارا
تو ز من ہیزم و شیر و نمک و دیک بخواہ	من کیل تو ام از من بطلب ہر چہ ہرست
توں منگ بیشک و وہ نمک مے را بن ہانڈی ڈوئی	ہاں وکیل تساؤا دیساں منگ جو چاہیں سوئی
من عطا کردہ ام ایماں عطا کردہ خویش	کے ستام ز کدائے کہ برا و صدقہ روست
میں ایمان نہ تائے تمیتھوں اپنی حشاص عطاؤں	مٹ کے لینا واجب تاہیں صدقہ خوار گداؤں
باقوام من ہمہ عاتری تو از شیطان چیت	چہ نیامت منم ابلیس بیا کہ عداست
ڈرناہیں شیطانوں میں ں سنگ تیر ہر تھا میں	آکھ بھلا ابلیس نوں آکھ میریاں و چہ پناہیں
بے وفائی ہمہ از جانب تست اے محی	اور نہ از ما کہ خدا ایم ہمہ ہرست
اے محی ہے تمیتھوں ہر جا بے وفائی پائی	نہیں تے ساتھوں مٹتا ہے ذات خدا ہاں بھائی

غزل ۱۱

چوں شستہ ترار ویت نے آب ترانی سوت	نئے ہیچ کے خبر حق شویں دہ رویت بہت
پانی ہو رہا تھاں نے تیرا کھڑا دھو تا ناہیں	نہ کوئی ہو کر کسے نے باہجوں رحمت ساوی سائیں
جام مئے عشق حق درکش تو اگر مردی	تامت خست امیری درگور مئے مرست
جے توں مرد بہادر پی لے باوہ عشقے والا	مست الست قبر و چہ رہیں بکے خوب سکھالا
ہر صوفی و عسائی کہ بود ست یا غت کش	اوزا مردانہ از خوان جہاں برباد ست
ہر اک صوفی و عسائی جس نے دل نوں بول لایا	دستر خواں جہانوں مرداں و انگن چیت اٹھایا
یوسف کے برادر را بدنامی دوز مے داد	در خلوت خاص خود با او چہ سبب شہبست
ظاہر یوسف نے بھائی نوں آپے بہر بتایا	اے پر خلوت اندر بہنوں صحبت چہ بٹھایا
دل بستہ گرا بشد رستہ گرے دست	بر رستہ کسے بشد کو دست بدو پیوست
نگلیں گملاں دہیں گھوڑے اے بندے سلطان	او ہوئے مولائی بندہ جس نے صحبت مانی
آ عقل سجاد باد غم و محنت نید	بہم صحبت عشق شد از جملہ غماز ست
جذباتک یاو عقل ہوئے کی غم فکھ و دھکے جاسن	تے صحبت عشق ملے کی نس اوئے نہر نہ آسن
سرتاقدم طی پوشت تہ جرات بہت	چو در ہم سرور ایک دیند بہت
زخموں زخم تہاں محی سر پیراں تک شاہا	جدو چہ عس نہ لایا اک دن دلیر آکے پھاہا
عل من ہمہ سر ہر چہ خطا افتاد ست	چہ غمت چوں سرکارم بخدا افتاد ست
بھباوین ساری سر پنی و چہ عمل نہ کیست نا کوئی	کی غم نال خدا جیسی ساری سبب ہمیشہ ہوئی

غزل ۱۲

60318

پچنین دست تھی وصلِ خداے حلیم	تو بہن گو کہ چین کارِ کراہست دوست
خالی ہتھ نکارا ہو کے ڈھونڈاں وصلِ الہی	وسو پار و جہی ہمت اگے کس نے پائی
خجلم تا بقیامت چہ جو کیم سے ہات	کہ میاں منج تو دوست چہا نشت دوست
کی اکھاں شرمندہ ہساں تا کن روز قیامت	میرے تیرے اندرا یہ کی آن پئی اک آفت
نظم حسن کمال کرم حق نہ بود	ہمہ کارم ہمہ عمر از چہ خطا نشت دوست
تا نگھ میری بن فضل الہی غیساں دل نہ آئی	کی جاناں کس نگھوں میری عمر تباہی پائی
نظرے کن بنایت تو دیریں آخر عمر	سوئے پس بند کہ در عین بلا نشت دوست
پچھلے کے نظر عنایت سچاں پائیں آکے	ایں مصیبت و چوں کہ تھیں نظر توجہ پا کے
تو بہن بطف کرم کردہ کہ تنہائی دوست	ارست بخش ہمہ کس ہمہ جا نشت دوست
تو بہ میری بطف کرم بن لبس ہو نہ کیتا	ہر نقاں ان کی بخشش والا ہر نے پیالہ پیتا
ہن از خوف بگو تو و کن تو بیدم	کہ از بخشش گنگار رجاء نشت دوست
بیشک ہیبت خوف جتا میں پر امید نہ توڑیں	عیب گناہ گنگارائے بخشش والا راہ نہ موڑیں
تو در کجی گفت خدا از بطف	کہ بگوئے تو برخاک چرا نشت دوست
سامی اندر بطف کرم تھیں کہ سا آکے ماہی	کیوں مٹی و چہ رسیا تیرا کھڑا سوہنا بھائی
ہر میں دل ہر کس نہ شاد گئے	ہر میں دل نہ خشم و فغان نشت دوست
ہر اک مئے دل ایتے بوٹا خواہش موافق بچھیا	دل رائے تے تخم و فادہ از اوں قدرت سُمیا

بخدا و نظر محی تو پیرست دولت طالب فقر و محبت نعت از فتاوست
 قسم الہی محی تیرے دل سے تائیں و ارم فقر محبت عشق انسب اندر پاوے قایم
 گندہ کردی بگو کر دیم اے دوست کہ بعد از کار بدایں تو بہ نیکو ست
 جے گناہ ہو یا کچھ پیچھوں کر استر زبانی بعد گناہ انجہی تو بہ اے دل اچھی جانی
 گناہ کردن اگر چہ خوئے تو گشت عیب گناہ کرنی عادت ہے کہ ہونی تیری
 اے پر خود معاف کرن دی ہے سلامت میری
 تو شب غاک رو بیاں ویشال کہ آن لیدنت داریم ما دوست
 توں آتیں منہ مٹی اتے کل کل روویں یارا میں اس لئے تیرے تائیں رکھاں بہت پیارا
 نفس کے گندہ کاران تائب مرا خوشبونی تر از مشک خوشبو ست
 تو یہ کہنے والے چہڑے و دوسے ہیں گناہیں انہاں تھیں کٹیور یوں و دھکے خوشبو آئے سائیں
 چو فضل است پشیمانیت ابیر چہ غم داری اگر پشت تو دو دوست
 اے بڑھے جد مسلسل اسدا اے مدد تیری کی غم بھاویں دھیری ہوئی تیری پھٹو دھیری
 کسے کڑے بتریز و بسالم مرا لا تقنطوا در بارہ اوست
 کوئی جس تھیں وڈا عیسی دنیا و پستہ کانی اُسے حق آیت میری لا تقنطوا آئی
 نعمت ہای جنت پروری خمر ترابر استخوان اگر خشک شد پوست
 جنت والیاں نعمتاں لھا کے منتر تیرے چہ آسی اوہ جن ایٹھے جے کر تیرا پستہ راہی سگ عیسی

چو رحماں بر تو نیکو بہت غم نیست	اگر شیطان بدست با تو بد دوست
جدوں خدا پناہ تیری ہے کی عتہ تیرے تائیں	کی ہو یا شیطان بُرا۔ یاں خو تیری بد سائیں
میں دے رائے دل محی ہرگز	زالال گمت حق تا دیریں جوست
مجھی دل محی دی ہرگز موت قبول نہ کر سی	پانی رحمت حق واجد تکا پس ندی وچہ چلسی
پیروی شیطان بیکبارہ کند پس بیرست	پوشتیں دن بگاڑ کار مرے بلہست
خارجی ہے اوہ اک ماری بھی جو شیطان منامے	اجتی ہے جو چیم واکڑتہ و صوبہ کول لے جائے
گرچہ شیطان عفران بسیار نیدار و ملک	کے برزد پیش جیوانے گرفت او کہست
بھاویں کیسے کھلوارے مون کول شیطانی	اوس جیوان اگے کدے جھڑا گھاہ کھا جانے
و عیاج آں مردوار و خور وہ باشد بگلہ	در نیامت در نماز شام پس کے آ کہست
فجری عیب گناہاں اندر جھڑا وقت لنگھاوے	شام نماز اندر کد سینوں وچہ پچھان لیاوے
آں توئی اندر جوانی کلہ خشک از غرور	وقت پیری خود خدشتی بہشت ویت
اوہ ہیں توں جیوں وچہ جوانی چوٹی خشک غرور	پیری ویلے کتاب حالی لے امید حضور
کدی از مردن فراموشی کنی و ایم گناہ	یاد مردن تو بہ کردن دے تو گ کہست
موت بھلا کے فسق مجوری اندر وقت لنگھاویں	کد نہیں توں بھی دل لے اندر تو بہ موت لیاویں
گفت بد کردی و مردی نیستی مرد خدا	در رو ہیں گرد گرد ہر کہ او مرد بہست
جھڑا خالی ہتھ مر جائے بندہ ب دانا ہیں	بندہ اوہ جو وچہ محبت مٹی ہوئے سائیں

دردوں گرنالہ از دست از بڑوں نقش و نگار	لاٹق این گرسنه میدان کہ سرکہ باگہ ست
دل دردی تے سینے سردی ایہ بھی کچھ نہ بھائے	لکھاہ تے سرکہ بھٹکتے تائیں کدوں موافق آئے
شاہ درخراہ باشد تا بود حشر گاہ شاہ	در خمرے باشد در آں خراہ بنود خراہ گست
جے شاہ خیمے اندر ہوئے خراہ شاہ کہاے	جے کرکھوتہ اوٹھے ہوئے نام طبیبہ پایے
مومن صادق چو از سر پو ست مے آید بڑوں	واں منافق پیشہ مانند پیانہ تہ تہ ست
مومن صادق اوہ جو عیباں و چوں نکلے باہر	وانگ پیاز جو پریاں اندر جان موافق ظاہر
اچی ہر کس درجہاں کردست کارے خستہ بیار	کار درویشاں بدگاہ خدائیں لدرست
ہر اک نے لے اچی و نیسا اندر کم او پایا	درویشاں نے سب کم اپنا رب سے ہتھ پھڑایا
آہ درد آلودہ مردم جان جانہارا بسوخت	بینہ مجروح ہر مجنون شیرار ا بسوخت
درواں بھریاں میریاں آہاں ساڑی جان لوکائیاں	زخمی سینے عاشقاں لوکاں کرواں مار اوٹوایاں
در جگر لے کہا ہیں آہ من زدا آتھے	آہ زیں آہے جگر سوزی کہ ہمارا بسوخت
آہ پیری نے اک لگا کے جگر کباب بنائے	سو افسوس اس آہ تھیں حسنے کئی دل بھوک چلائے
بادر گشتہ از سوز دل خود شہر	آتشہ جانبش افتادہ ہر پارا بسوخت
کہیا ہیں استاد اگے کچھ سوز لے وچالا	اونویں سرتا پیراں تاکن سٹریلیا سنجالا
پیش یوسف گریوئے بگوئی اے عزیز	آتش عشق تو سرتا یاز لیخارا بسوخت
پاس یوسف لے جیکر جاویں چا آکھیں آوارسی	سرتا پیراں تاک زلیخا عشق تیرے نے ساڑی

غزل ۱

نوبہاراں شک یزاں جانب صحرا شدم	آہ گرم ہنرے کوہ صحرار بسوخت
چمڑے چتر رونداد صوند اطراف جنگل لنگھڑیا	آہ میری نے ساڑو بجایا جنگل ہر یا بجھڑیا
محی تادست کاں یاریاں بغفلت میرند	خرقہ و سیج سیاک و سار بسوخت
محی الدین معاوم کیتی جد غفلت یاراں الی	پھوک مصلحت سیج حشر قہ چاکیتی خوش حالی
باتوئے عاصی مراضح است ہرگز جنگ نیست	زانکہ غیر از غم ترا اندر دل دستنگ نیست
نال تیرے اے عاصی کوئی سانوں نہیں لڑائی	کیوں جے غم بن تیرے دلوچہ ہو نہیں شے کائی
روئے زرد خود باکن زانکہ بردر گاہ ما	بیچ رشتے بے زردی عفرانی رنگ نیست
آدس چہرہ زرد و سانوں کیوں جو وچہ حضور ی	کنیسر بھٹے چہرے جہیا ہو نہیں کوئی نوری
درد شہار سن در گردن سنگ تو بہ کن	بند را پیش خدا از توبہ کردن رنگ نیست
کر توبہ آء ادھی راتیں گل وچہ رسا پاکے	توبہ کرنی مہنا ناہیں سامنے رب دے جا کے
گر شراب بنگ خوردی توبہ کن اللہ گو	یاد ما کن جوین ہانت پر شراب بنگ نیست
پی بیٹھوں جے حرص ہوا دے پیالے تائیں بھر کے	گر توبہ تے پرت سانوں غیراں تائیں کدھ کے
یاد بہار بہ نیوئی بدل خواہیم ساخت	کارہا بندگان بد بھڑیں رنگ نیست
بدیاں تیریاں نیکیاں کر کے روز حشر و کھلاساں	نال گناہیاں لوکاں سانوں اس بن ہو نہ آساں
درد سنگیں بدکاراں مفضل است	جائے جوہرے سنگیں جزمیاں سنگ نیست
بدکاراں دے پتھر دل وچہ رہندیاں میریاں تانہنگاں	نعل جواہر رہن پتھر وچہ ہو نہ وگدیاں کانہنگاں

غزل ۱۶

عاصیاں ار نہ نظر را و بار عاصیاں | ماچہ کریم آتشے کس مجال جنگ نیست

عاصیاں تائیں آس امر میریوں عاصی پیارے
اساں صلح جدناں انہاں پھر کون لڑائی ماتے

پشہ لنگے کہ بار اوگراں افتادہ است | میر و افتان خیزاں گرچہ پیش آہنگ نیست

مجھ جھڑنگا ہوئے تے کچھ جاک نہ سکے
اکثر ڈکڑاؤ تھیندا اڈے بھاویش نہ نہ رکھے

نیک مردان جہاں گرچہ رطاعت نہند | محی مفلس ترا جہر فضل حق درچنگ نیست

کر کر زہ عبادت زاید ہے پاسن و ڈیائی
عاجز محی الدین رکھے فضل تیرے بن کائی

پائے دل رکوئے عشقت تیرا نور گلست | سمجھے درید با بن اندکائے مشکست

کوچے عشق اندر میرا دل چکڑ وچہ پھنپیا
مدد کر یوئے مولا یو مشکلاں اندر دھنپیا

من انم کیں دل دیوانہ را مقصود چیست | گو ہمیشہ سوئے سرگردانی من با دلست

ابیں دیوانے دل و مطلب کی سے معلوم ناہیں
ہاں ہمیشہ حیرانی وچہ رکھے میرے تائیں

فیل مسوی فروماند اگر بیت بخواب | بار سنگینی کا زور تو مارا بردلست

فیل مسوی عاجز ہو کے نستے ویکھ خدا یا
بھار جھڑا دل میرے کراتے درو تیرے تھیں آیا

لے ل آوارہ آخر چپے کد کوئی بگو | اندراں کوئے کپائے صد ہزاراں درگلست

کبید و دہائی پائیں لے دل جس کوچے وچہ آگے
لکھ ہزاراں پھاتے ہوئے کوئی واہ نہ لگے

ہمدم آہست محرم غم را بام شباب | وقت عیش و نوجوانی وچہ خوش حاصلست

آہ موافق میرے تے غم محرم وقت جوانی
واہ و عیش جوانی واہ جو حاصل ہو یا حسرتی

غزل ۱

خود بخود گویم سخن ہاچوں بگریم زار زار	محرم راز غریباں لایہ اشک سائل است
اپنے آپ کراں میں گلاں جدیدیں ررواں زاری	
وقف از ہوون گے شاید ہنہوں ہٹے جاری	
محی بایں زندگانی گر گسار زاری کہ تو	راہ حق رفتی یقین میدان کہ فکر باطل است
ایہ بیانی جو توں پائی محی الدین کسلانی	
کریں گمان نہ کوئی اس تے باطل و شر پچھانی	
گفتا کہی تو باما گفتم کہیں غلامت	گفتا مگر تو مستی گفتم یلے ز جام است
پچھن لگا کون ہو ویں توں آکھیا بروہ تیرا	
پوچھیوس مست لہجیں ہاں کہیا پئی کے باوہ تیرا	
گفتا چہ پیشہ اری گفتم کہ عشق بازی	گفتا کہ حالت چہیت گفتم غم و ملامت
کہن لگا کی پیشہ تیرا آکھیا عشقے بازی	
پوچھیوس حال تیرا کی و سہیا طعن ملامت بازی	
گفتا کہ چہیت حالت گفتم کہ حال شاہر	گفتا کہ بخت تادی گفتم میان دست
آکھن لگا کہی گذرے تیری و سہیا شکر فقیری	
پچھیوس جاگہ کتھے و سہیا اندر پچھائی تیری	
گفتا کہ من چہ خواہی گفتم کہ دروہے جد	گفتا کہ دروہے گفتم کہ تاقیامت
آکھن لگا کی منگنائیں آکھیا دروہے ڈاڈا	
پچھن لگا کہ تک و سہیا تاگ نیامت ڈاڈا	
گفتا چہ مے پرستی گفتم جمال و بیت	گفتا چہ داری بامن گفتم بے ندامت
کہن لگا کی پوچھیں کہیا کھڑا نور می تیرا	
پچھیوس کول دیکے کی تینوں کھیا شرم و وحیرا	
گفتا چگونہ بے من گفتم کہ نیم بسمل	گفتا چہ سپنداری گفتم ہمہ غرامت
کیوس میں بن ہیں توں کہیا آکھیا جیوں اوہ ہویا	
کول کی رکھیں و سہیا تیرا نقش کھچیا ہویا	

غزل ۱

گفتا چرا گذاری گفتنم بیم حسرت	گفتا کہ با کہ سازی گفتنم بہ یک سلامت
کہیوس کہوں چھڈ چلیوں سیا خوف بحر تھیں ڈر کے	کہیوس کہیں نہیں کہیا جے تکیں اکٹھ بھڑ کے
گفتا کہ کیست محی گفتنم ہماں کہ دانی	گفتا نشان چہ داری گفتنم کہ صد علامت
بچھیوس کون ہے محی آکھیا او ہو جو توں حسانی	کہیوس کی پچھان ہے تیری آکھیا لکھ نشانی
غم مخوری کہ عاقبت جائے تو صد جنت است	روئے دل تو نا ابا موئے رنایے حضرت است
نہ کر غم اخیر ہشتنیں ہو سی تیرا دیرا	ناں جے اسی وچہ رضائے دل ہو یا سنے تیرا
غم مخوری کہ مرغ جاں چوں تننت ہے پڑے	منزل آشیان و مقصد صدق نیت است
نہ کر غم جد جان تیری دا پیٹھی تن تھیں اوسی	نیت آسیتی آہلنا تیرا اس منزل وچہ ہو سی
غم مخوری کہ حق ترا از ہمہ خلق برگزید	این جہاں لطف اوست ز کمال خدمت است
نہ کر غم رب چھیاں تینوں وچوں خلقت ساری	ایہ ہے خوبی لطف اس نے ہی نہ خدمت دی یاری
غم مخوری کہ ایں تننت چوں بلجند و رود	خاک تن تو بجز غرقہ آب حمت است
نہ کر غم جد ایہ تن تیرا سامی اند حساسی	تیک قیامت پائی رحمت اندر دوسرا رہی
غم مخوری کہ روز شب بیکد شخصیت حق	در تو نظر ہے کنایں ہم از محبت است
نہ کر غم رب روز ترے سوئے سٹھ واری ویکھے	ایہ سب لطف محبت ازلی خدمت ناہیں لیکھے
غم مخوری کہ ہر کجا تو کہ توئی خدائے ترست	در طلب از اربندہ بگوچہ ز حمت است
غم نہ کھاویں جتھے کتھے توں ہو میں ب ہوسی	کی دکھ اسنوں بی ایں ہڑا بندہ ہو سی

غزل ۱۹

غم مخوری کہ عشق خود با گل بہم سرست	عشق خداے تو تو بہم وصل خلقت است
غم نہ کھاویں مٹی تیرے عشقے چسہ لائی	یار موانق ازلی تیرا عشق راہی بھائی
غم مخوری کہ باتو ہست آن کرے بغیر تو	اونہ تو ہست تو نہ او گفتن اور خصیت است
نہ کر غم سب نال تیرے ہے بن تیرے کچھ ناہیں	جو اکھے بن تیرے میں ہاں جھوٹا ہے اوہ سائیں
غم مخوری کہ بے شراب مست و خراشہ	مختبان شہراگو کہ شراب جنت است
نہ کر غم جے با ہجر شرابوں ہو یوں توں مستانہ	کو تو الاں لوں آکھیں ایہ ہے جنت اپیسانہ
غم مخوری کہ حق ترا بندہ خویش خواندہ است	بندگی خدا ترا حقی نشان دولت است
نہ کر غم رب تینوں اپنا بندہ خاص بنایا	بندگی رب دی اک خزانہ محی الدینے پایا
مے صافی طلب جاناکہ درد کش گرا نخواست	تو از ساقی نشانے کو کہ اینجا ہست بسیار است
اے دل ڈھونڈ مٹھا بادہ میل اسماں نہ بھامے	ساقی دی دس جاگہ سانوں بہت اٹھتھے مل جاوے
ازیں سوداے عشق آخر سرست بباد خواہی	سرت چوں مے و خواجہ چہ جائے فکر و ستارت
عشقے مے سودا و چہ آخر سر تیرا اڈ جاسی	جد سر تیرا اڈ پڈ جاسی یک داف نہ آسی
زہر کیسہ نقدی بروں مے باید آوڑن	چنین کار آید از دے سبکدستی کہ طرار است
کھیسے چوں نقدی تینوں چاہئے کڈھ لیجانی	پر جو چور چالاک ہوئے گا ایہ کم اس دا جانی
درد کان بہرے منادی کرد شب گردی	کہ شب غافل مشو خواجہ حسن وز دہم یار است
ہر دوکان اتے کل ہو کاوتا چو کیسہ داراں	تھا نیدار چوراں سنگ لیا خیر کھو کھر باراں

غزل ۲

چوں سلطان روزاں شد بشارتے تو روزاں را	نہ دست پائے بند نے زنداں نے در است
شاہ ہو یا جد یا رچوراں دا چوراں جنب پہنچاؤ	نہ ہتھ پیر و دن نہ سولی دیون دور و آؤ
بشارت داں سلطان ترسیدے تھی ستا	کہ گنج رحمت حماں شمار ہر گناہ گار است
وئی آ سلطان بشارت مقلس لوکاں تائیں	رحمت والے مال خزانے سب تبارن تسائیں
شب نہر خود کہ چوں سلطان جاسوسی ہیکر د	کسے اقف شو وزیں سر کر او شب کو عیار است
رائیں خود سلطان سخی نت جاگ جاسوسی کردا	اوہ واقف اس گل دا جہڑا آپے جاگے مردا
بہشت چوں شوی حاضر گناہانت بود ظاہر	بترسی اں تو اے عاصی خداوند تو ستار است
روز شہر جد حاضر ہو میں عیب تیرے دکھلاسن	ہے ستار خداوند تیرا کی جے کر ڈر پاسن
چراں بندہ نکلیں چوں زلف کرم شہر	ترا با عیبے تو خدائے تو خریدار است
کیوں ہیں توں غمناک بندے جد فضل کرم تھیں آخر	عیب گناہ سمیت غریبے تینوں نو لے آکر
خدا کوید کہے بندہ من آں سلطان باطمین	کہ روگاہ من ہر گاہ کہے مائی ترا یار است
اوہ سلطان سخی ہاں بندے ب کہندا ہے قائم	وچہ حضور سیکر جد آویں بار میرا توں وایم
برخ گزرد شہ عاشق نہ یرقان باشد نے وق	طیب عشقان اند کہ از بہر چہ بیمار است
جے منہ زرد ہو یا بے تیرا وق یرقان نہ کوئی	عارف باہجہ نہ جانے کوئی کی بیماری ہوئی
شراب عشق چہاں خور کہ از سر پائے شناسی	کہ سرستان حضرت کہ ہوشیاری بے عار است
انتا پی شراب بھلاویں اپنا آپ اے مردا	خاع خنوری مرداں نوں ہوشیاری مہنا لگدا

شترچوں ست بیکرود و دانش از علف بند	اگر مست خدائی تو چرا حرص تو باخار است
جستمانہ اوٹھ ہوئے تہ کھانے پیٹیوں جاوے	مست خدا پھر حرص ہوائے کنڈے کیوں منہ لادو
اگر مستی تو پا کر باں ہے بری بیاباں	اگر بشیاری تری کہ راہ کعبہ پر خار است
جے توں مست ہویوں تہ خیل بڑ بڑ بھی لنگھ جاویں	جے ہشیار رہیوں تاں کعبہ کنڈیاں وچ دکھاسیں
ترا یک حج بود سالے دے کوئے یار ما	گذاڑ ہر ماں جے کسے کو عاشق زار است
وچہ دے اک حج کریں پر اندر کوئے چے ماہی	ددم اندر سو سو ہوندا عاشق نوں حج بھائی
طواف کعبہ کر جی مرا گزار در کوشش	کہ حج اکبر عاشق طواف کوئے لدار است
جا جیا جاہ کر حج اسا نوں چھٹ سجن دے دے	گلی سجن دی گئے پھر ماں جوں بہت گیرے
شہیداں انی شوید شہیدوں شو جی	کہ اندر نہ ہیبت نداں کسے کو درمزار است
ہو شہیدائے جی کیوں جے موت شہیداں تاہیں	مرے ہٹرام وار ہوندا ہے مذہب ساٹے ساہیں
ہر کہ از سنگیں دلاں بر جان ما آید خوش است	اگر وفا آید خوش گر ہم بھا آید خوش است
سخت دلاں تھیں سرانے تے جو آئے سو واہ وا	جے وفا آئے تاں واہ واہ ظلم آئے تاں واہ وا
بشنوم تا چند بونے گل زباں صدم	بونے او گر ہمرہ باد صبا آید خوش است
مدت تھیں خوشبوئی پھل دی وقت فجر دے آئے	جیکر باد صبا دے اہیں آئے تاں خوش آئے
راضیم از ہر چہ پیش آید بد و عشق تو	گر ہمہ بر جان من رو و بلا آید خوش است
عشق تیرے دے دے دے دے دے دے دے دے دے	ترا پراسے دے دے دے دے دے دے دے دے

غزل ۲

روزِ ابرم میں چنیں داری چوس کر کاسہ | گز بجائے قطر ہا سنگ زہوا آید خوش است

روزِ جھڑیدے ایسا رکھیں جیوں سڑ چہ پیالے
جسے پتھر برساو میں تاں بھی رخصتی ہاں متوالے

عشقِ زیبا می نماید محی ہر کس اکہ ہست | ہوئے گل گزرا نیک از باد صبا آید خوش است

عشقِ الہی ہر اک تائیں اے محی من بھائے
خوشبو پھل دی باد صبا تھیں اچھی ہے جو آئے

آنکڑ آتش افکند و سلق جانان من است | زانکہ میوہ ازاں ویش ہیں جان من است

وچہ لو کالی جس اک لائی ہے اوہ میسر اباہی
ساڑیا اس تھیں جس منہ اپنا جان میری اوہ بھائی

تاشد دیوانہ پیشیم قصہ شیریں است | کاساں فیروزہ از شاخ ایوان من است

شاہی گھر آباد نہ دے تے تاں پانی ویرانی
شاہد گھر میسر شاخوں سے بہتر آسمانی

عشق و زریں نہاں آوازے بہن کیں ماں | نقل مجلس حدیث عشق پنہان من است

عشق و ماجیاسی میں چھپ کے پراسوس لوگایاں
عشق میریدیاں نقلاں ہر اک سب سرتے چایاں

گرفتہ خاند کہ ساز و حسانہ مردم خراب | گویش رحمت کہ کار چشم گریان من است

جے چاہے آسمان ویرانی وچہ ہوائے پلے
نہ ہوا و کھانا یہ کم میسر رونے تھیں بن آئے

آینچہ دردم بکند و باشد تلب و سل حبیب | و اینچہ پایانی ندارد روز بجران من است

جو کچھ درد دے تے گزے ہو صبی وصل کدائیں
اوہ ہے روز ہجر و امیر جس اوڑک ناہیں

مرد محی یہ پوشیدہ ہر تاش | ہر کجاورنے بود اوراق دیوان من است

کالے کپڑے نامی پاکے محی گذر سدا یا
جھٹھے کھٹھے ایہ گل ہو سی سیرا ہو سی سایا

غزل

غزل ۲۳

یار آں ساعت کہ خلق از این یار وینج یار	رحمت خود کن قرین بالے یوم التناد
یارب اوس گھڑی جد خلقت مینوں منوں وسائے	
رکھیں رحمت اندر مینوں تیک قیامت پیائے	
نامہ نیکان شدہ طاعت آیا چوں کنم	نامہائے بدار چسپہ کندانہ خبر سود
نامے نیکانہ دے پر طاعت کی تدبیر سناوال	
اپنے وچہ اعمال نامے دے ہر دل کا لک پاواں	
انجین کالائے بر عیسے کہ گرد و ہات	گر نبوش و زبانش نامت خبر کساد
جے اجہا نامہ ہوسی تاں حیا نہیں میں ناہیں	
گھائے باہجوں سوا اس ابن تیری جے ناہیں	
عید شد عیسے جمت وہ خداوند با	در توند ہی از کہ جوید بندگان نامراد
آئی عید عطا کر عیدی رحمت تھیں دلدارا	
جے ندیوین عاصی بندے کس تھیں لے دن یارا	
رد کن یار تے چنداں چون بازار است	عیسہ کا ہمنہیدی مکر دی نامراد
پاپی عیسی آپ بنا کے سانوں از اول سٹیا	
ہن کیوں دور ہٹاویں تے کیوں دل ساڈے نوں گھٹیا	
شب دن گردن اندازم بکریم زار زار	از غم عمر سینہ خود کہ برداوم بباد
راتیں رسہ گل وچہ پاکے وساں زار و زاری	
عمر پیاری دے غم جہڑے ضائع گئی بچاری	
این آں زب کہ بے وزندگانی مسکنم	وقت مردن جان نہیداوم چون ہم اد
باہجہ سخن جواہر زندگانی ضائع گذر سدا دے	
وقت نزع دے جان میری تی کی جاناں کی آدے	
آہ از اساعت کہ عز ایل قصد جان کند	جان شیریں ابانڈا لب توان کشاد
ایہو خواہش رکھاں جس دم ملک الموت سدا دے	
لب نہ ہلے جان پیاری ایہوین بکل جاوے	

تا دم آخر چہ خواہد کرو یا ما آہ آہ	اے خوشنم کسے کرمادش ہرگز نہ
کی کرسی دم آخر سانوں سوا فسوس دو مانی	او ہو ویلا چنگا جس نوں جمبیا تاہیں مانی
نامہ بخواندے گفتند کرانا کا تبین	در جمع عمر میں بندہ نیاد عرفیاد
پڑھ پڑھ نامہ عمل فرشتے آکھن آپس تاہیں	ساری عمر اندر اس بندے نیکی کیستی تاہیں
پیش تابوتم منادی کن گویاں بندہ	کو گناہ بسیار کردہ برخدا کرد عتماد
میت میری اے کہیو ایہ اوہ بستہ آیا	رکھ کے تقویٰ رب احسن نے کوٹ گناہ سر چایا
یارب آنکس ایسا مری کہ بعد از مرگ	ارح مارا او تہ بکیرے کن گاہ گاہ یاد
یارب بخشیں اسنوں ہر اڑھ تکبیر عایش	روح ساٹے نوں یاد کر یگا مرنے بعد کدائیں
گر بخاکم بگذری یا بگزم بر خا طستر	ایں عامے کن کہ یارب گوریں پرنو یاد
جے کہ قبر میری تے گذریں یاد کریں بال آکے	آنکھیں یارب اس قبرے تے تو رو سائیں جا کے
رحم خواہد کرد بر من خواہد آمر زیدم	روئے زرد خود چو بر خاک لحد خواہم نہا
آخر رحم کرے گانا لے بخشیکا کرے آیا	جس دم چہرہ زرد و اینا میں سامی و چہ و کھایا
محی گرچہ بس بی کردہ ارد نیکنے	لیکے مے درو جان حق نیکان عتماد
بدیاں باہجوں محی بھانویں نیکی کیتی تاہیں	اے پر نیکانے حق رکھے خوف یقین رضاہیں
تا ابد یارب ز تو من لطف تا دم امید	از تو گر امید نرم از گجسا دارم امید
سدا خدا یا لطف تیریدیاں تاہنگاں دل و چہ لاریاں	تیرے باہجوں کس اتے کھان تاہنگاں سارے عیاں

غزل ۲۴

زیتہ عسیر چوین شمنان شمن مگر	بے وفائی کردہ ام از تو دعا دارم امید
بے فرمانی اندر ساری عسیر گذاری بھائی	
بے وفائی کر کے تیری تاہنگ لے وچہ لائی	
ہم فقیر ہم عسیر ہم بیکس بیمار زار	یک قلع زان شربت ارشفا دارم امید
زار بیمار فقیر نماں بے کس بہت نتھاواں	
صفت شفا لے پاسے کارن رکھ امید آواں	
نا امید از خود و از جملہ خلق جہاں	از ہمہ نو امید اما از تو مے دارم امید
کل جہانوں اپنے کولوں بے امید میں ہو یا	
رکھ امید تیری میں ساری خلقت تھیں ہتھ دھویا	
منتہای کار تو و ایم کہ آمر زیدن است	زانکہ من ز رحمت بے منتہا دارم امید
آخر شہار قدیمی صفت تیری میں پائی	
تاں بے اوڑک حمت دی ہن تاہنگ لے وچہ لائی	
ہر کسے امید دار و از خدا و جسٹ خدا	ایک عسیر شد کہ از من تر دارم امید
ہر اک مطلب دنیا کارن تاہنگ خدا تھیں منگ و	
مدت گذری تیرے کولوں تینوں میں ہاں منگ و	
ہم تو دیدی من چہا کروم پوشیدی لطف	ہم تو میدانی کہ از تو من چہا دارم امید
جو میں کیتا سو توں وٹھاتے توں آپ چھپایا	
کی امید رکھاں ہن میتھوں اپنا کیستا پایا	
فرہ فرہ چوں خدا گرداندم خاکِ خد	بہر فرہ ز تو فضل خدا دارم امید
فرہ فرہ مٹی میری بد سامی و چہ ل سی	
ہر اک فرہ فضل خدا دی تا نکھ لے وچہ ل سی	
ہم بدم بدگفتہم بداندہم بد کردہ ام	باوجود این خطا با من عطا دارم امید
و بدم بد کیستا بد کیا بدیاں اندر رسیا	
ایڈگناہ کما کے تیرا رکھ بھروسہ چلیسا	

روشنے چشم من از گریہ کم شد احسب	ایں زیاں ز خاک کویت تو تیارم امید
رور و نور اکھیاں داسارا میرا گذر سد صایا	رکھ امید گلی تیری مے سے مری ہن آیا
محی میگو بد کہ خون من حبیب من برخت	بعد ازین کشتن از من لطف دارم امید
لینتا خون سخن نے میرا محی لدین سنا مے	بعد تینا دے نال اے مے مے تاں بھی تاہنگاں لائے
ز سر تا پا تن من گر ہمد و غم باشد	ہو تو از اینچنین مے کو دارم از تو کم باشد
تن من میرا در و غماں و چہ جے ہو یا پر سارا	ایہ بھی اگے وصل تیرے تھوڑا سہے دلدارا
چگونہ سربانی برفک کو غایت عزت	بہر جایا ہنی سرتاز از یرقت دم باشد
کیکن آسمان تے تیرا قدم مبارک جاسی	ایتھے قدماں تیریاں تھکے جد سو سو سر آسی
غنیمت ان حضور و غم لے لے روں ا	وفائے نیت چندانی صحبت تم باشد
جان غنیمت در و غماں و اچھا لالہ ایں زمانے	عہد نہیں چہ دنیاں پی توں صحبت و پیہمانے
خوش است آن بڑیاں کہ جفا کا ہے وفا لیکن	ز من ہر وفا از تو ہمہ جور و جفا باشد
کہ میں ظلم و قاجی کہ میں سوہنیاں کو لوں آئے	اے پریتھوں مہر و وفا ہے تیختوں ظلم نہ جائے
دم آب از سفال سگ بجے یا نوشیدن	مرا خوشتر بود ز آب و کماں در جام جم باشد
کتے مے پیالے و چہ پانی یا مے کو پے پینا	جام جہاں متا تھیں چنگاواہ و امیرا جینا
خلاصی گز رہتی بیدت شوق شولے محی	کہ اول کام در عشق پر پریاں عدم باشد
عاشق ہو جے چاہیں ایتھوں محی لدین خلاصی	عشقے اندر جہڑا پہلاں مری اوہ جت جاسی

غزل ۲۵

غزل ۲۶

نقالی شد چہ نیت اینکہ چوں برقع براندازد	اگر باشد دل از آہن کہ ہم چوں موم بگذارد
صبحان اندوہ ایہ سوہنا جد ایہ برقعہ لاہوے	بھاویں پتھر جیوڑا ہوشے موم و انگن گل جاوے
ہمہ خواباں کجس خوشی مئے نازندہ مارہ من	چناں باشد کہ حُر با و برے خوبے نازد
حُسن اپنے تھے سوہنے جانے کسے ناز نہوے	ایہ جہا ہے جس اتے حُسن پیا خود جھوے
بود رسم پریریاں کہ باد یوانگاں نازند	شدم دیوانہ آن تند خواباں من مئے نازد
سوہنے نال دیوانیاں اپنیاں ناز نیاز جتاون	ایہ جہا ہے جو نیڑے دیت اناہیں آون
مکن اے مدعی عیبم اگر نالہم جدا ازیا	کہ من رہی رہی سازم و بکین دل مئے سازد
تراہ طعن نہ کر بن یاروں جے میں زاری کروا	میں سنگ اسدے یاری لاواں اوہ وقت نہیں بن د
کجا پرواہ کن محی کہ در عالم بود عمار	چناں شغول یا راست کہ با خود ہم پیرازد
بے پرواہ سے محی جگہ چہ ننگ ناموش جانے	جہاں جھپٹا نال سجن نہ اپنا آپ پچھانے
کسے کو یار خود وار دچرا بریگیے بیند	حراش با عشق آنکس کہ ہم بریگیے بیند
جہڑا یار موافق رکھے کہ غیساں دل تکتے	عشق حرام اُس اتے جہڑا غیراں دل تک سکے
ازیں تش کہ من ریم ز شوق او عجب نبود	کہ آنہ چوں بالیں یدم خاک ترے بیند
اس تش تھیں جو میں رکھاں عجب نہیں اے یارا	آن لہرنے ویکھے مینوں و انگن ساہ سے بیارا
ہم عالم ز تاب مہر زندہ شد عمرے	کہ نہ از رشک تو شود کہ از خود بہترے بیند
سوج دی اگر تھیں سب جگہ جل بل عسیر نجائی	سوج ویکھے تینوں سب بلجا جد اُس جھبائی پائی

غزل ۲۷

اگر عاشق زدن لہز گر نیست بر ویش	اگر بر بے ہر مو بر تن خود شترے بیند
جے کرور و دلے تھیں عاشق روئے کی غم کھاوے	بھاویں ہر موتن دے تائیں شتر شتر پائے
نکو و آن مسلمان ہیچ گدے و میدلم	کہ بر من سوز و دشن لڑے من کا فرے بیند
کد میں ترس نہ کھا دا ہرگز ایس مسلمان میرا	کافر پتھر دل و گٹر دے دیکھے پا پھیرا
خوش آن ساعت در کھئے بناں محلی و در خوش	بستے شیشہ دستے پر از می ساغری بیند
او ہو گھڑی مبارک محلی جد بت خانے جاوے	بغل صراحی ہتھ پیالہ سرخ شرابوں پائے
من نیگویم کہ جو روز گارم مے کشد	طعنہ بد خواہ دے بے رحمی یارم مے کشد
میں نہیں کہند اکوئی میرے اُتے ظلم کماوے	اک بے رحمی دلبر دو جا دشمن دا غم کھاوے
دور از بے طاقتی باشد کہ روزے چند بار	محنت رمی داغ انتظارم مے کشد
شالا سا میں پوریاں پاوے کیوں جو پل پل اندر	دوری اندر داغ بھرتے ساڑے مینوں سر پر
من نہائی عشق محی زرم بادل آن تندو	از بے عیبے غلغلی آشکارم مے کشد
چھپ چھپ عشق نہاں پر اوہ تند مزاج نرالا	کارن غبت خلت میرا کردا خوب مو کالا
گر دم در کوچہ باز پچھٹن لاں شوم	در شینم گوشہ فکر تو رازم مے کشد
وچہ بازار وڑاں تاں لڑکے مینوں کھیڈ بناون	جے وچہ گوشے بیٹھا تیرے منکر حلوں کھاون
شب گزارم و خیالت روز گارم چوں شو	روز فکرم نالہ شبہاتارم مے کشد
رات خیال تیرے وچہ گذرے دن چڑھدے کی کرساں	دن نوں فکر لگے ہن رور و سیکن اتیں جبرساں

غزل ۲۸

شوق دیدار تیرے پیش کنوں	آرزو ہے بوسہ امید کنار مے کشد
شوق دیدار تیرے نے آگے مینوں مارو خجسایا	
ہُن امید بوسے نے مینوں ساڑ یا ساہ رلایا	
میکشد رحمت طیبے غافل ام از این کراو	بہجوحی شورش جان نگار مے کشد
غفلت اندر ماہی تائیں ویکھ طیب حقانی	
دکھ مصیبت سرتے جھلے میرے وانگن جانی	
روز نے جز خم تیرش دوسرے تن مباد	غیر دلی حسرت تا بام آں روزن مباد
باہجوں تیرے کسر شالا ایہ تن ز حسم نہ پاسے	
حسرت باہجوں جھکے اندر داغ نہ نظری آسے	
عاشق بوسے تباں یارب مباد ایچ کس	ورکے عاشق شود یارب تباں من مباد
اینہاں سوہنیاں اُتے عاشق کوئی نہ ہووے شالا	
ہووے عاشق ہو رال اپر ایہ تھوں بے ترالا	
کردہ از تیغ جفا ہر لحظہ چاکے ردلم	آہک از خدائش ہرگز چاک ردہن مباد
تیغ جفا تھیں ہر ہر لحظے چاک کیستاد دل میرا	
و ان تے نہ آسے شالا جہباز خم ڈو گھیرا	
جنت عاشق چو باشد بعد مرون کسے یار	مخ جانم راجراں دیوار ورسن مباد
عاشق تائیں جنت وڈا کو چہ سبے دبستدا	
پینکھی جان میری دایارب سبے اٹھائیں مردا	
مہر ماہ راروشنی ازہر تو رخسار تست	بے رخت ہرگز چرخ مہر ماہ روشن مباد
لکھ تیرے ہی چمکوں پائی سورج چن روشنائی	
جے کر چمک نہ ہووے تیری قورنے کل سیما ہی	
آرزو دارم کہ در عشقت تن ہمیا رمن	خالی از فغان زاری نارغ از شیون مباد
ایہو خواہش رکھاں دل اندر ایہ تن روگی میرا	
سبے ہمیشہ کوک دوہائی کردا شور او پیرا	

غزل ۲۹

غزل ۳

تاج شاہی چوں شود بان خاک یکساں عاقبت	افسر محی بجبے خاکستر گلخن مباد
شاہی تاج مٹی و چہ آخر ز لسی اکس دہاڑے	شالا تاج بھٹھی دی ساہ داحی پائے پیارے
شلخ گل از ناز گئے یار یاد مہید	برگ گل ان گلرخ رخسار یاد مہید
نازک شلخ کلی دی دل و چہ لب یاد لیاوے	ویکھ پھلاندے پتر کھڑا سوہنا سامنے آوے
پھل دم در کوہ از یاد فارغ مے شوم	مے خرامد کبک ناں قنار یاد مہید
وچہ پہاڑاں جانواں مان ل بیٹھے فارغ ہو کے	چال چکور او تھے بھی دے لٹک سجدی رو کے
ہر کجا بنیم گلے باخار مے شوم کہ آں	ہمد مے یار باغبار یاد مہید
پھل دے نال کنڈا ہر جاگہ ویکھ سڑے دل میرا	یار میرے بھی نال غیر اندے اینویں لایا ڈیرا
دستان تیشہ فرما د کوہ دے ستوں	خار خار سینہ افکار یاد مہید
جد فرما و پہاڑ تیشہ دیاں گلاں دل و چہ آون	زخمی سینے میرے جو زخم او نویں کھل جاون
چون تیرم در گلستاں کز خوش اسایم دے	بانگ بلبل نالہاے زار یاد مہید
وچہ باغیچے جانواں تاجے اکدم فرحت آوے	نالہ سن بلبل دا او نویں دل میرا کرلاوے
رستہ بودم از جھانیش واہ کہ جو روزگار	باز خونریزی آں تو بخوار یاد مہید
ظلموں پایا سی چھپٹکار اپر ہن ظلم زمانہ	مڑ مڑ یاد لیاوے بھلیاں ظلماں و افسانہ
جان شیریں دم چوں شرمی شوم	زانکہ شیرینی آں گفتار یاد مہید
جان پیاری سڑ جاوے جاں حسی سخن الاوے	شعر اندی شیرینی میرے دل دی سڑن دہاڑے

غزل ۳۱

منہ دہم کہ اوتا کھ پے آزار خواہد شد	نگوید این شے آخر از و بنیر خواہد شد
نہیں معلوم ستاندار ہسی کہ تک و لب میرا	آکھ نہیں کچھ سکدا اے پراوڑک چھڑسی جھیرا
بدیں خوچندے بے گرباندا ز جھٹے او	تنم بیمار خواہد شد جان و نگار خواہد شد
جے کراہیوں چند دہائے خورہ جیہی رکھ سی	تن بیمار میرا ہو جاسی جان پھٹے دل تپ سی
بجواب مرگ شہخت من گویند یار انم	کہ تو فریاد و فغاں کن کہ او بیدار خواہد شد
ستے پٹے نصیب تیر و چہ اے پر یار آلا و ن	کرن پیکار و دو ہائی جاک ایٹھے تد آ و ن
مکن بہر خدا عزم بکنتاں باچہیں دے	کہ دہم باغبان شرمند از گلزار خواہد شد
جیہا سوہنا لکھڑائے کے باغ اندر نہ جائیں	ہوش مندہ باغوں مالی تر جاسی کت سائیں
میفشان دست چندے رساے و ناز من	کہ ہوش از جان زدست لال فگار خواہد شد
ناج اندر ہتھ جھاڑیں ناہیں اے وہ نازانوالے	ویکھ اجیہے ناز پے جاسن جان میری تے لالے
چو گیم شجہ جو ریا در و خویش با مردم	کہ بے تسکین مرا گویند باتو یار خواہد شد
کی دتساں میں سلم سجن تے اپنا در و اولاً	آکھن یار تیرا بن جاسی مینوں نہیں تسلا
زاند و دل چاک چکرتا کے بردہ جی	کہ این عشقت اینہا ہر ماں بیمار خواہد شد
کہ تک جی و کھیاں درواں سلا نوچہ لنگھاسی	اینہاں نول جد عشقے اندر دم و دھڑے پاسی
مرا کشتی و گوی خاک میں بر باد باید کرد	چرا بر در مندی میں ہمہ بیدار باید کرد
کر کے قتل آکھیں ہن تیری خاک اڈاساں ساری	در و منداں دے اتے نہ کر ظلم اجیہا بھاری

غزل ۳۲

ہم کس زل شاد و غم سے ز من کہ غم گیند	نئے گوئی دل میں ہم زمانے شاد و پاید کرد
سب لو کالی تھنوں راضی ہیں غمناک بچارا	تے توں کہے نہ اکھیا ہو میں توں بھی خوش دل بچارا
شدم پیر از غم تو کہ جوانی برو ہم گرجاں	نہ آخر بندہ پیری پس از اد پاید کرد
وچہ جوانی بدھا کیست تا غم تیرے دور و کے	مرجا ساں میں اک دن مرنا اکثر پڑھیاں ہو کے
حکایتائے حسن و بغیر از من نباید گفت	حدیث شیوہ شیریں بنسٹا و پاید کرد
حسن سجدیاں گلاں نہ کہ مجھ بن ہو رخصتائیں	بن فرادوں ناز شیریں سے کہرا سہند اسائیں
چہ عمر ست اینکہ بر شیب بود ہر کج بخش	مرتا دوز از دست غمت فریاد پاید کرد
واہ واہ عمر جوانی راتیں ہر کوئی عیش مناشے	وچہ فریاد و غمناکے پیری رات اینویں سنگھ جاے
بنائے زندگی حیف است گزشتہ و بیل	چندین کا زکوہ ہر چہ بنیاد پاید کرد
ایہ زندگی کافی عیش و ہسانی بے بنیاد و ویرانی	اوس ویرانی کارن نیکی کرتی ہے جیرانی
مزن محی بے لاف نہ سخن چندانکہ جاے ہست	تو شاگردی ہنوز خدمت ستا و پاید کرد
لاف کذا ف نہ ماریں محی بھاویں ہیں توں پیارا	کہ خدمت استاد تدم رکھ وچہ شاگردی سارا
دل نا شاد و غم شاید کہ مرنے شاد ماں گردد	وے مشکل کہ آن نامہر گز مہیں گردد
کہ ہی تے اٹھی چائے کرنا و طہیسا جیوڑا پیرا	اے پیرا وہ بے مہر نہ پائے نفٹ اک پھیرا
مرا گو شادی در دل رسد نا کہ ہر ناں اندا	کہ دہر غریبی آمد بے خانماں گردد
بھاویں شاد و ہوئے دل میرا تاں بھی تاہیں جسانی	جیویں غریب الوطن اکلا و انا و اول پچھسانی

غزل ۳۳

چنین کامروز زان بد خو بلا انگینے میں	عجب نہ بود کہ روزے قہنہ آستان گرد
جو کچھ آج میرے تے آیا ظالم خود رخصتیں یارا	
عجب نہیں جو وانگ قیامت ہوئے آج نظارا	
گرایں بار دل من آسماں خود کہ بزار	بجنبد ہیچکہ از جائے چوں من ناتواں گرد
جسے آج بوجھ لئے امیر اسر آسمان اٹھاوے	
عاجز ہوئے ہل نہ سکے جیوں کوئی مرجائے	
براں بودم کذل امر ہمنے ہو وہ خواہد شد	چہ دستم کہ جاتم را بلے ناگہاں گرد
مطلب سی دل زخمی اُتے لاوان مرہم آکے	
خبر نہیں سی جان میری تے پوئے مصیبت و صا کے	
اگر جامے جدا از لعل سیوں تو مے نوشتم	ہما نجاخوں شود در شیم خون زیم رواں گرد
تیری لب لالہ جے یادہ پی سناواں اک واری	
خونی اکھیاں کر کے اونو پیں نہر کراں میں ساری	
غم محی بخور زان پیش کر سودائے لطف تو	بر آرد سر شیدا ئی و رسوائی جہاں گرد
ہو غم بخوار محی داپہلاں اُس شیلے رخصتیں یارا	
عشقے اندر وچ جہانے ہوویں رسوا بھارا	
نویدیم میرسد ہرم کہ اینک یار مے آید	روم از جا اگر غم کہ از دشوار مے آید
و دم ملدی سے بشارت و لب آئے تیرا	
نہیں آتے ہن تک مرگ چکدا بن تا ہنگوں ل میرا	
خدا یا یک نفس بلبل رہا کن با جرابا من	کہ سر و گلغندار من سوئے گلزار مے آید
پل بھر یارب بلبل تائیں کر آنا و پیالے	
دلب میرا وچہ باغچے آئے پیاد و پاسے	
سرم کردی جدا از تن لیکن ہچناں باشد	فناں از سینہ اشک وید خونبار مے آید
تن رخصتیں جدا کیتا سر میرا سے پر اینویں چالے	
اکھیوں خون رستے تے سیفیوں شور آئے پیالے	

بروز عبرت از خواری مدہ آن آرزو میں | کہ چوں ایں باوے بید از نیم عالمے آید
 جگے یوچہ پلاویں ناہیں جام اجیسا یارا
 جدا وہ یاد آوے تان لویے مہنا و لبس پیارا
 شوم بے طاقت از گاہے نیم سر بر سرانوں | بگو شوم بیکہ فریاد دل افکار سے آید
 کہ میں عاجز ہو کے بیٹھاں انوں تے سر صھر کے
 زخمی دل تھیں کوک دو ہائی آئے و دم چڑھ کے
 ہنوز اندک بود گر چاک سازم سینہ خودا | چنیں کر عشق آن بدخواہ غم بسیار سے آید
 تھوڑا ہی ہے سینہ اپنا غم دلبر و چہ پاڑاں
 باقی غم و کد عشقے والے کتھے رہن صنداراں
 مسلمانان گھدار بند ہیں اگر چوں مچی | کہ مے گوینہ باز آن لبر عیار سے آید
 محی الدین و انکھن دل اپنا بیٹھو قابو کر کے
 اوہ و لبر عیار آیا ہے مت لیجاوے پھر کے
 وقت مستی بلبلاں آمد | گوئیبا گل بہ بوستاں آمد
 بلبلاں تائیں وقت خوشی داستی والا آیا
 جیونکر باغے اندر سوہنے پھل نے پھیرا پایا
 بلبیل آنجا خاموش حاضر باش | بشنوائیں سرکہ وریاں آمد
 چپ کر بلبیل حاضر ہو کر کے نہ کر شور ککارا
 سن اوہ راز پوشیدہ جھڑا و لبس پیارا
 مجلس عاشقان مست خدا | سر خوش ایجا نے توالی آمد
 اندر مجلس عاشق لوکاں جہڑے مست حضور ی
 چوں چراوی جسا کہ نہ کوئی نہ کوئی مغروری
 عاشق رنگ بوئی لے بلبیل | پائے گل جائے تو ازاں آمد
 بلبیل عشق کما یا رنگت خوشبو پھل دی پا کے
 تائیں پھل لے پیراں اندر دیرہ لایا آ کے

غزل ۳۵

ماکہ سرست صیف تہ اندام	جائے ماباغ لامکاں آمد
زنگت ذاتی اُتے ہو یا میں عاشق مستانہ	
لامکان اندر چاکیتا رہنے واسمیانہ	
چشم تو بر گل جہان مرا	دیدہ بر حلق جہاں آمد
تو دو جگہ یاں پھلاں تائیں اندر اکھ بٹھایا	
میں دو جگہ کے خالق وئے اپنا جیوڑا لایا	
روکہ بازاری وہ بہ آزاری	جائے بازار یاں دکان آمد
جاہ ٹرتوں بازاری بندہ دکھانے چہ مٹھیا	
وچہ بازار دکان تساوی غیراں دالڑ پھڑیا	
باش تامن بنالم لے بسبل	کایں ہر حلق درفعاں آمد
ٹھیر ذرا تاں سانجھ لوواں میں دل اپنے نوں روکے	
کیوں جے ہر شے باوجودین وچہ وئے پٹی کھلوکے	
دم مزن پیشیں ماکہ نالہ تست	نالہ کو سر زباں آمد
چپ کر سامنے ساٹھے کی ہے تیری کوک دوہائی	
ہے فریاد زبانی ہرگز دل بھتیں نہیں کائی	
نالہ ماشنو کہ برود دوست	گو بسوز از میاں بیاں آمد
سُن فریاد ساڈی کوچے دل بے روچہ جا کے	
جل بل نکلے دل بھتیں شعلہ تن من ساٹھے آ کے	
عاشقاں در جہاں نے گنجد	ایں نفس چوں ترامکاں آمد
عاشق لوک سماون ناہیں وچہ جہاناں بھسائی	
توں اک جگہ اندر اپنی جگہ صرف بنائی	
عشق تو بالکل است رونے چند	عشق ماعشق جاوداں آمد
چند دہائے نال پھلانڈے عشق تیرا ہے قائم	
عشق اساڈا سدا سلامت رہی تائیں قائم	

از ہیبت غیبت تر تو مونسے	دیدار حسدا نہ دید بر طور
غیرت کھا کے دہشت اندر مونسے عاجز ہو یا	بن دیدار ڈگا غش کھا کے جیٹوں کوئی آؤ صہ ہو یا
روشن ز وجود ست کونین	اسے ظاہر و باطنیت ہمہ نور
دونویں جہان وجود تیرے تھیں روشن ہوئے آ کے	ظاہر باطن نور تیرے ڈھانفٹ روڑا کے
اے سید انبیائے مرسل	فے سرور او بیائے مستور
اے سرور نبیاں رسلاں اے محبوب الہی	غوثاں قطباں لیاں اُتے تیری شہنشاہی
گل از عسرق تو یافتہ ہوئے	شد شہد در اندرون ز نور
پاک پسینے جسموں خوشبو پھیلنے پائی آ کے	جس تھیں شہد ہو یا جا پیدا لکھیا ندے کھر جا کے
ہر کس بہ جہاں گنہگار بہت	گشتہ شفاعت تو مغفور
جو کوئی وچہباناں ہو سی وڈا او گنہگارا	نال شفاعت تیری پاسی پل بھر وچہ چھٹکارا
محی عسلام تو نہ زولافت	از راہ کرم بدار معذور
محی اللہ بن علام تیرے نے لاف مار سی کوئی	رکھ معذور کرم تھیں بے کر کچھ بے ادبی ہوئی
گر نخواہد بود اندر صد جنت وصل یار	تو دروزخ عاشقاں خواہند کردن تیار
وصل بہت بد اجنت اندر جے کرنا ہیں مل سی	دو نگھنے دوزخ اندر جاگہ عاشق اپنی کر سی
حور عین ہر چند مے ارد جمال باکمال	تو برابر باخجلے جمال حق مدار
بھاویں حور جمال اپنے واثانی رکھے تاہیں	اے پر سامنے تیرے ہوئے کی طاقت اس تاہیں

غزل ۳۷

عابدان نظارہ نتواں کرویکے خوشبخت	اگر بدار و عاشقان مست اور تہنار
خوڑاں نے جے عاشقاں اتے تانگہ رکھی اکھ بھر کے	زادہ تائیں اک نہ لہجہ سی حور جنت وچہ وڑ کے
جام بالا مال و روہ لے خدا خیر طور	اندر اوڑنے لغو باشد نے صلوع و نے خما
پاک شریلوں یارب دیر اک جام لبالب بھاری	لغو بہودہ عیب نہ جس وچہ نہ سر درد خساری
گرفتہ در جہنم یک تجلائے جمال	بشگفتہ گلہائے نگارنگ دروے صد ہزار
دونج وچہ جے مکھ دلب دار اک پیسی چمکارا	زنگارنگ کھڑن گل بوٹے جیوں بستان ہزارا
روئے رد عاشقاں تکیں کند روز جزا	تخت زین بہشت خانہائے زنگار
تخت محل بہشتاں لے نوری رنگت پاسن	جس دم عاشق اوٹھے جا کے چہرہ زرد و کھاسن
سایہ طوبیہ جنت حوض کوثر را کجا است	از علوات ہا کر باشد در صوبہ سال کردگار
طوبیہ جنت کوثر اندر کہ اوہ لذت آوے	بھری وصل باہی دے اندر عاشق صادق پاوے
اندر ان خلوت کہ آنچارہ نیاید جبریل	میر و از فارس سلمان بلال از رنگ بار
جس خلوت وچہ راہ نہ کوئی جبریل عیلے پایا	علیشول آن بلال شتے سلمان فارسول ڈیرہ لایا
تن بہمنہائی جنت بیشو ویرودہ لیک	جاں بیاید پرورش از دیدن پروردگار
نعمت جنت کھا کے بیشک تن ہووے پروردہ	اے پر جان نہ ہووے تازہ درشن باہجوں مردا
گر برانگیزی ز خاک گور و نمائی بمسال	خلق مسکین از دیدہ گریہ گرد و غبار
قبروں کڈھ جمال دکھاسیں جے اے لبریک	رور و اکھیاں اگے آسن گرد و غبار اندھیک

وعدہ دیدار اگر تیرے دوزخ میں کئی	مے کشت در چشم اخلاق سردار
دوزخ و چہ لقا اپنے واسجے ہو میں استیاری	سرے وانگ اٹھیں الگ پائے ترسی خلقت ساری
اچھی گردیدار حمت باید از عزوجل	دامن مرداں بجزیر و صبر کن تار و زیار
درشن حمت رب اچھی ہے کر خواہش تیری	پھر کے دامن مرداں والا ہو مٹی دی ڈھیری
دوست مے گوید اگر داری صبر	از فراق با منال و صبر کن تانقح صورت
اے اوہ عاشق صادق نہ رو میری وچہ جدائی	ہو رہ صابر تاک تیرا مت ملی ذات الہی
اندراں مجلس کہ بیند خلق دیدار حشا	از جگر کے کباب عشقاں با شہ بخور
جس مجلس وچہ ذات الہی دلیسی آپس کا	اونھے جگر کباب عاشق داد و دھواں دھکھی یارا
آنکھ از خواب خست بیدار میاز دمنم	چوں بگوئی تو گناہم بیامرز اے غفور
اٹھ خوابوں جد بخش منگیں تو بہ سے در آ کے	میں ہاں اوہ جو آن جگہ سے تیرے تائیں جا کے
گورگوار ست و طفلی دایہ پاک ست	خوش بخوابید خوابت ادا یوم المنشور
قبر نکھوڑا تے توں بچہ دائی لطف الہی	تیک قیامت بیشک سورہ ہو بخوف ہو کائی
نورایماں در دل و دل بارگاہ نور حق	خوش چرخے گرد در پیش نور النور نور
نورایمان دے لے وچہ تے دل ذات الہی نوری	واہ اوہ دیوا نور اندر جو سے لائیاں نوری
اے گناہگاراں شمار بیشک آمرز و خدا	بہ بود از پوستین کیش سنجاب سمور
اے گناہگارو بے شک لیر بخشے گا پھر	کد سنجاب سموروں رکھے دنبہ قدر و دھیرا

غزل ۳۸

دار و از نور الہی چہ سرہ تو آگہی	ز روئے رشتے تو باشد سرخی رخسار خور
واقف ذات خدا واپورا پہلا چہ سرتیرا	چہرے سُرخ حوراں تھیں تہڑا رکھے قدر و دھیرا
حور عین خال شیدہ بر رخ از رنگ بلال	از حبش بگرچہ خوش مشاطہ کردہ طہور
کالا خال بلا لوں منگ کے مُنہ تے حور لگایا	واہ مشاطہ حبشی جس نے دوتا حسن کرایا
در تجلے ایں ندا کہ تو ہے زید غم	ہر کہ بر من چا طر خود کرد شب روزے حضور
پہی آواز تجلے اندر دیکھے گا اوہ مینوں	دن تے رات حضور سے فرچہ جس سرکتیا کھینوں
چوں بُرں آئی ز دنیا پیشوا آئم ترا	گویم لے چھی خوش چوں کو فتی اورا دور
استقبال کراں خود جس دم آویں دنیا چھڈ کے	آکھاں میر لے چھی کیکن آویں اُس آہ و دھ کے
عشق و بدنامی و روم بد یار غار	تا محمد و اراشد عاشقان اچار چار
عشق تے در و ملاہمت تے غم موئے سنگی میرے	عاشقان نے بھی انگ نبی دے چارے پار سپہ میرے
آرزو یے داری یار مے گوید بیا	تا کند دل داری تو در دل شہائے تار
خواہش دلبر رکھیں لب بھر چلیاں سد بلا شے	کار لیاں راتاں اندر تینوں اطمینان و لا شے
نرم تر یک شجرت کوئی لے خار و زنج	پس بارونے نظر اشد سہین شہا
تھوڑا جہیا جھک راتیں ب نوں یاد لیاویں	تے سو سٹھ واری لب تائیں حاضر ناظر پاویں
یا گرفت ہر جا کہ تو من با تو ام بایت کنم	از چیتیں باری فراموش کردہ تو یاد دوا
جتنے ہوویں نال تیرے ب یاد تینوں خود کردا	کیوں اجہیا یار بھلا کے نس نس بیاویں مردا

غزل ۳۹

روح تو مرغیت کر نزد خدا آمد بتن	بے خدا مرغی خدائے اکجا باشد قرا
ذات خدا تھیں جان تیری اپنی کھی تن چہ وڑیا	
ذات بناں کت رہی اڑیا توں کتول چیت دھریا	
ساقیاں مے گفتی میدہم در آخرت	کم نخواہد شد کہ در دنیا کنی جامی نثار
ساقیا کہنیا سی توں دیساں بادہ شہ ہارے	
کی گھٹ جاسی جے اک پیالہ ایٹھے دیویں پیارے	
کاوانہا بیایا نہا ہلاک انداز عطش	ابر رحمت ابیار و قطرہ چندین بار
وچہ او جاڑ تر بہہ تھیں مر مر جباں سو دا گریا	
بدل رحمت تھیں کچھ قطے کر نازل دل دارا	
بازدار شیشہاں مے صراحی ہائے شاہ	اشتر مستی کہ نہ افسار وارد نہ ہمار
شاہی جام شراب چھڈے شیشہ ہو رہی پیمانہ	
اشتر بے ہمار دیوانہ جد ہو وے مستانہ	
شاہ بیگوئی تو مارا حاضر قندیل باش	عاشق مجنون ستم آہ دست از من برد
حاضر ہو قندیل اندر نت شاہ شاہ چکارے	
عاشق ہاں دیوانہ مینوں دور نہ رکھ پیارے	
خاک دم راغذا خمیر مے کردہ ہنوں	اکونادہ رستہ رستہ حضرت ایں تھمار
زمٹی آدم دی وچہ باوے گدھی نے مہن آکے	
حضرت مے مستانیاں اتے پئی خمار می دھا کے	
برسر ہر مے شتا قاش بان بگست	کر خدا دیدار مے جویند لہریں نہا
وال وال دیوانیاں اندر لکھتاں ہین باناں	
دن تے آتیں وصل سجدہ جہڑیاں پڑھن تراناں	
گرتا شائے جمال حق تعالیٰ بابت	در میان عاشقان انداز خود را روزگار
جے دیدار ماہی دی رکھیں تنگ وے وچہ پارا	
بے خود ہو وچہ عاشق لوکاں مل سی لہر پیارا	

دول شہا بکریم گویم آں دل دار را	یاد دہ یادے کز بیدار نری بیار
ادھی راتیں کوک پکاراں رورود بس تائیں	
نئے لاپنا یاد دل ساڈا موڑ کچھا ہاں سائیں	
گر ہم روئے بذخ قصہ خود گویش	تا بگرید برن بیچارہ آتش زار زار
جے کر کہیں حال سناواں دوزخ تائیں حسا کے	
روروا آتش پانی و نمن دگ رے غم کھسا کے	
تا قیامت مچی خواہد خواندیں ایات	خلق عالم ہم پائے میرند ہم پائدار
تیک قیامت پڑھ دارہی مچی ایو جھپڑے	
گل لوکائی لنگھ لنگھ جاسی ایتھوں پایا پھیرے	
طبل قیامت بکونت آں ملک فصح صو	کاتب منشور است ملک یوم منشور
ٹھوکیا طبل قیامت والا اسرافیلے آ کے	
کاتب عمل اساتے دا خود سوہنا ساڈا آپے	
نر لحد بڑ دیم خیمہ بخشہ دیم	بے واندر لحدین با شتم صبور
سامیوں باہر آہن خیمہ و چہ میدان لگایا	
یا ہجہ ماہی نے سامی اندر سانوں حبس نہ آیا	
از سر شوق و نشاط پائے نیم بر صراط	تازوم گرم با گرم شود آں منشور
شوق و شوق صراط اُتے ہن اپنا قدم ٹکاساں	
آہ اپنی تھیں وز حشر داجا کے خوب تپاساں	
اے کہ نزاری تو مال در طلب جال	ما تو بگذاشتی دیدن دیدار حور
سوہنے مکھ دے کارن توں کچھ کستانہ قربانی	
تال حوراں دا درشن چھڑیا تیرے جو گکا جانی	
مست خدائیم ما کے بخود آئیم ما	ساتی ما چون خد است بادہ شراب طہور
ہاں میں مست الہی میسٹوں اپنی ہوش نہ کائی	
بادہ خاص طہور اساتے ساتی ذاست الہی	

غزل ۴

نور سیاد و نظر زانکہ تجھے ر حق	باتو کند آنچه کرد با حجب کوہ طور
نوری اکھیاں ہوسن جس دم جلوہ ماہی آکے	وانگن طور پہاڑ تیرے تے پاسی پھیرا جا کے
وقت تجھائے زود دیدہ بینا مجو	اوچوں نماید جمال چشم ترانست نور
ویلے وقت تجھائے نوری ڈھونڈ اوہ اکھیاں ذاتی	کیکن آن دکھائے جلوہ تینوں وچہ مماتی
ہر کہ بندزد یک دست دولت جلا بدینا	روے سعادت ندید آنکہ از و ماندہ دور
جو کوئی نیڑے آیا اس نے دولت ابدی پائی	دور رہیا جو اس تھیں اس دی وڈی سنے گمراہی
مردہ وصل خدا اگر بلجد بشنویم	زندہ شو جان تن پیشتر از نفع صلو
وصل سجن دی خوش خبری جے سامی اندر پاپاں	زندہ ہو ساں حشروں پسلاں ناز نیاز و کھاساں
حورچوں آرا کند رو بوئے ماکند	چشم نگہدار از ان دوست بولیں غیو
بن تن حوراں سامنے سافے بھاویں جے کر آسن	کدیں نظر نہ پاپاں پس اوہ غیر اٹھے دل جاسن
مست تو قصر بہشت کردہ زیر و زبر	در کند زانکہ نسبت ہستی اوے بقصو
مست الہی حبت تائیں پٹ کے خاک ر لاسی	جے نہ خاک ر لاسی تاں وچہ عیباں عمر سنگھاسی
گرچہ قصر بہشت کردہ عنبر شست	از جگر سوختہ مے برم آنجہ باخو
جے توں قصر بہشت بنایا عتس بر کولوں نیارا	میں بخور دکھاساں اوٹھتے آہ جگر کھنیں یارا
مے کند ہر دوست ہر نفسے مانتے	مچی نام زندہ کے کند اندست نشو
دلبر کارن کز ناں ہاں میں دم دم ماتم بھسائی	موت مکائے مچی کولوں شور ہوئے کد رائی

اے فکرت زار دل ہر دم اثرے دیگر
وے از تو ملک طین ارم خبرے دیگر

یا تو ساوی ہر دم دل و چہ نویں بہار و کھاوے
تیمتھوں ملک ستی دیاں خبراں و دم نویاں پاوے

از تیر ملاست ہماریم دل بحسب روح
خبر لطف مارا نیست اللہ سے دیگر

تیر ملاست تھیں نت رہند از حم لے و اجاری
لطف تیرے بن قسم الہی ہو رخیال نہ یاری

سلطان چال تو تا جلوتہ عبد خود را
براختہ از دل آئینہ گرے دیگر

تاں سلطان چال اپنے تھیں آپے چکٹ کھاوے
شیشے دل و بے سے اندر آپے بن تن آوے

در معرکہ محشر آپے زو عاشق
ہر دم اگرش سٹے تو مقررے دیگر

وچہ میدان حشر سے عاشق ہرگز آہ نہ بھرسی
بھاویں بیا جلاویں و دم بچہ پرواہ نہ کرسی

زاں مے کہ باواوئی روزا لست دوست
لطف و گن مارا وہ جامے قدرے دیگر

اوہ بادہ جو روزا زل توں ساڈے ہتھ پھڑایا
لطف کما کے بھڑا جہت سا مڑے کے دیت دایا

در خدمت حق اگر تو مردانہ کمر بندی
بخشد تو ہر لحظہ تلج و مکرے دیگر

ماہی دی خدمت وچہ جے توں مردان آگن چلیں
ہر ہر لحظے تاج تے چڑکاواں لڑاں سر و ہر سین

درخانہ بے وزن یعنی لحد تاریک
برجان تو خواہد یافت شمس مقررے دیگر

سامی ننک اندھیری جتھے کوئی روزن تابیں
جان تیری تے چمکات کھاسی جن نواں آسائیں

یارب تو مشتے خاک ز بسکہ نظرداری
بیدار شدہ ہر لحظہ صاحب نظرے دیگر

مٹی دی ٹٹھ اُتے جس دم نظر کرم دی پاویں
صاحب نظر کریں جا بیدار لحظے وچہ دکھاویں

عیش دتن جان دل ز گنہ گری عشقت	عشرت تنواں کروں از گنہ گری دیگر
عشق تیرے دی راہیں تن تے جان تے دل کو کھیا را	کوئی خوشی مناسے ناہیں دوجی راہیں یا را
بڑوخت دل دیدہ ز دیدن غیر حق	نبود دل محبوب اجڑا میں ہنرے دیگر
دید ماہی بن دل تے اکھیاں ہر اسی تیاں گسپاں	دل دیوانے نوں بن اس کے سب گلاں پھل گیاں
ہر کس کہ در حق زور از عمدہ دیا نافت	زناں در تنواں رستق ہرگز بدے دیگر
جس نے در مولا دلیا سب در توڑ گواہے	بن اس در دے دوجے در تے کدا وہ پھیرا پائے
ورائے دل دیدہ محی بخار و گفت	انے کرتا در دل ہر دم اتے دیگر
دیکھ دے وچہ دل بستریں محی آکھ سنا یا	تو یوں تو میں بہار و کھاسے تیرا ذکر حشا یا
اے کہے نالی زور الہ جو ریا من نگر	خطر الہ من نگر حسب مقرر الہ من نگر
ظلم زانے تھیں تو روویں دیکھ مینوں بھی آکے	بے حد ظلم سجن دے اتے وسہا صبر کما کے
جانب گل گلشن مرو کاں پورے پیش نیت	پر زاشک لالہ گوں دایم کنا سے من نگر
بلے دل نہ جائیں اوہ اک دو دن غولی رکھ دا	دیکھ میسے رخسارے روو سہیج ہمیشہ مروا
اے کہے کوئی ندوم دل بخوان سچیکہ	سوئے میدان آئی ترک تہنہ والے من نگر
تو جو آکھیں معشوقان دل ایہ دل جسد ناہیں	آئیدان اندر تک میرا ترک سوار کداہیں
سینہ پریناغ و چہرہ گل گل از خوابان شک	یکناں سوئے من آباغ وہا سے من نگر
سینہ داعی رنگ منابی ہنچوں سرخ گلابی	باغ بہار اک ساعت آکھے میری دیکھ شتابی

غزل

یا شدت زخمی شد دل یابی سوئے من | حال از من بدین شخص نزارے من نگر
 شاید جسم چنے دل تیرے میرے کرول چا آویں
 زار نزار و خود میرے حال و یکجہیں کر لا آویں
 اگر تو داری میل خوابانیدہ عبت کر کشا | سینہ پر سوز و چشم اشک بارے من نگر
 عشقے دی جو خواہش تینوں اکھیاں کھول شتابی
 ویکھ ذرا اکھیاں جاری سینہ سرخ کبابی
 شکر کن محی کہ در راہ تو خاں پیش نیست | ہر طرف صد کوہ غم در راہ گدازے من نگر
 محی لدین شکر تیرے اہ و چہ کندھے ناہیں
 سو ہاڑ غمان دنیاں راہ میرے و چہ سائیں
 ہر کہ در پیش تو بر خاک بالذخسار | ملک کوئین مستخر بوشن لیل نہار
 سجدہ کرے جو تیرے تائیں دل تے جان نواکے
 دو ہیں جہانیں عزت محنت پاؤں فرج و جا کے
 وگراں اگر بقدم بر سر کوئے تو زند | من بسویر سر کوئے تو روم مجنوں ار
 تے جے کوئی پیر پیادہ کوئے تیرے جاوے
 سر نہ تے وچہ کوئے اپنے میرے تائیں پاوے
 سلطنت غیر تو کس انسر و زائد لطف | بیچ دیار نہال در تو در سچ دیار
 تجھ بن لائق ناہیں ہرگز ہو رے کسے سلطانانی
 کسے ولایت کوئی تہمتوں نہیں آذر وہ جانی
 ہر کہ شایع شوق دیدار تو اولت ناسد | دوزخ از جنت شادی زخم و زخم
 اینویں لوئے کچھان اوہ تینوں جو ہوئے دیوانہ
 دوزخ جنت غمیوں خوشیوں تے نشینوں پیمانہ
 ہر کہ در گئے خرابات و دے نوشد | بایں شوقت مثل درد سرو سنج خمار
 جو وچہ فے خانے فے کوئے جاشے پوئے بادہ
 در و خمار می آکے دے ہو رے تکا وہ

غزل

دیدہ بکشا کہ محبوب کریم افتاد است	مے نماید تو بہر دم ز کمیں او دیدار
کھول اکھیاں محبوب لڈکڑا ہر تھاں سنا منے پیرے	
گھات لگا کے درشن اپنا دے ہو کے نہیڑے	
عاشق آفت کہ سوند دہندش برباد	بسکہ خاکستر او جوش کست دریا بار
ساڑ بال جس خاک او اون عاشق اوہ مستانہ	
جس می سناہ دریائواں اندر موج کرے دیوانہ	
شمہ کوئے تو از لطف خدا برودیر	تا کہ کاف بکشتاید زمیانش تار
تھوڑی چمک کھاویں بند دربت خانے آ کے	
تاں کاف کمران بختیں کھولن جن جو وج و جا کے	
گوش تو گر شایے خواجہ و گرنہ بخدا	مے کند بت بخدا سے خداوند اقرار
بولے کن ہوئے اے خواجہ نہیں تے قسم الہی	
بت اقرار اسلام لیا ہے او پر ذات خدائی	
جوش می میزد و میگفت کہ چوں مست شدم	بیچ ہم صحبت خود را نگذارم ہیشمار
کر کے جوش کہے پیمانہ حد ہو ساں مستانہ	
کوئی یار ہیشمار نہ چھڑے ساں کرساں خوب دیوانہ	
عشق حق میر و اندر دل ہر عاشق زدا	باد و اندر گاہے پیش تدار و گفتار
عشق الہی ہر عشق دے دل اندر و طرحاں	
جام انگوری باہجہ رگاندے اگے قدم نہ چاڑے	
در ہر ہب ملت می عشق است حلال	ز انکے فیاض تو ان پست دارا دیدار
خاص حلال شراب عشق و اسبے ہباں و چہ یارا	
کیونچے اُس بن لہجہ وانا ہیں سو ہنار و پ نیا را	
ہدم باشو اے محی کہ در آخر کلام	بیگناہ شوق آد بخشن است بر شرار
نہ بن سنی ساوا اچھی کیوں ہے اک دن آخر	
باہجہ گناہوں مولی لے چہ صنایسی خطا ہر	

غزل ۴۴

شب ہمہ ما با تو مے گوئیم راز تو غفلت پائے ہا کردہ دراز

ساری رات تیرے سنگ اپنے از نیاز بستاواں
توں چہ غفلت ستا ہوا کر کے لمبیاں باہواں

اے زما کردہ سر امش گوشیا سوئے ماہرگز نخواہی گشت باز

توں جو سانوں دور ہٹایا من تھیں خاص بھلا کے
کدیں مٹ کے آنہ سکیں ساٹے دل چیت چاکے

خیز و ترک خواب کن تا نیم شب ما تو بایک دگر گوئیم راز

اٹھ اٹھا غفلت و چوں ادھی راتوں آگے
راز نیاز آپس وچہ کیئے جد تک تو نہ لگے

بے نیازم از تو در طاعت تو بانا زور و زہ تو چندین نماز

تیری طاعت والی سینوں ہرگز لوڑ نہ کوئی
کر کر سجدے کھ ر کھ روزے ایڈ نہ کر دل جوئی

تو نیاز آور برائے من کہ نسبت طاعت شاکستہ تو جز نیاز

ہونا چیز غیب مسافر آجا وچہ حضوری
باہجہ نیازوں ہر اک طاعت ایٹھے جیوں مغوری

محی گر کالے نہ کروں منم مخور من ترا ہم کارم و ہم کار ساز

جے تو عمل نہ لیتا محی منم لھسا دیں کائی
کم نالے کم کرنے والا میں آپے خود بھسائی

نومید مشویندہ از تمست باہرگز زیرا کہ بغیر از ما کس نیست ترا ہرگز

بے امید نہ ہو دیں ہرگز میسری رحمتوں یارا
میرے باہجوں تیرا کبھڑا دو جگہ وچہ پیارا

خواہم کہ ازین عالم تو پاک شوی از جہنم ورنہ تو نفرستم اے بندہ بلا ہرگز

دنیا وچہ کنہا ہوں چھٹیں ایو ہر دم لوراں
نہیں سکتے تیرے اسقے کوئی رنج بلا نہ لوراں

غزل ۴۵

چوں سوختہ امروز از درد سراق ما	در سوختنت فردا ندھیم رخسار هرگز
درد فراق میرے چہ عواج تو ستر خاک اڈانی	بھل کے تیرے ستر نے اُتے دیاں رخسانہ کالی
من باتوامے عاشق تو نیز بمانے باش	ہرگز چوں نشاید دوست از دوست جدا ہرگز
میں ہاں تال تیرے توں ل جا سنگ اسافے آکے	یار یاراں بھتیں رہن نہ دکھرے ہرگز من بدلا کے
ہرچند کہ رواتر بار تافستی و رفتی	رو از تو نے تابد خود رحمت ما ہرگز
بھاویں توں منہ موڑا ساں بھیں ہو ری پاسے جاویں	رحمت میری دُور دُور اڈی تاں بھی ناہیں پاویں
از درد سراق ایک شب چو بروز آری	دیار نیوشتا نم و روز رفتا ہرگز
درد فراق میرے چہ جاک است گذاریں پوری	روز لقا چھپاواں ناہیں سمیٹھوں مکھڑا نوری
گر دل ما خود روزے گزرائی تو	و درونخ پر آتش ناریم ترا ہرگز
اک دن بھر جے دل اپنے تے میرا نام ٹکاویں	دو نرخ اندر اپنے تائیں کر میں ناہیں پاویں
اے بندہ گناہے تو خود دیدی تو دانی	برویت نیارم ہم در روز حسد ہرگز
ہین گناہ معلوم تنامی اپنے تیرے تائیں	روز جزا فے سامنے تیرے ہرگز کرساں ناہیں
انے جمع تہید رستاں حقا کہ خواہم بہت	من این رحمت ابروئے شمس ہرگز
اے سکینوں قسم الہی ہرگز بند نہ کرساں	رحمت فے دروازے سگوبیں اگے کر کردھرساں
ازیم جدا بودن از دولت جاویداں	محی نبود یک دم بے یاد حسد ہرگز
خوف جدائیوں دولت ابدیوں دم دہشت کھا کے	محی الدین نہ بیٹھے ہرگز یاد حسد ابن آکے

تولدت عمل را از کارزار ما پارس	آئین سلطنت از حال زار ما پارس
مزه حکومت والا پچھیں جناب میرے کچھ آگے	میرے عاجز حالوں دیکھیں شاہی رتباں جا کے
آں لذتے کہ باشد از اشتہائے صادق	شام بشارت صہل از روزگار ما پارس
پوری جھکھ ٹیلے جولدت پیدا ہوندی دھاکے	اوہ بشارت شام صہل دی پچھہ دن کو لوں آگے
مجنون عشق مارا از باغ و راغ کم گو	از سے تو سوز بٹے بٹے بہار پارس
پھل گلاندیاں نہ کرگلاں ساڈیاں مستان آگے	خوشبو باغ بہار میریدی پچھیں تاں او لگے
منجان مان ہر کس کردم خراب اورا	من بعد از خواہی اندر دیا ریا پارس
میں ہر کدے گھرنوں نالے سنوں خاک او ڈایا	پچھہ ساڈیاں ہموطنانوں جے تدھ صدق نہ آیا
ہر شب لطف رسم کا حوال تو چگون است	ذوق خطاب را از دل فگار ما پارس
لطفوں ہر آئیں میں پچھاں حال گزارا تیرا	زخمی لے میرے حقین پچھیں ذوق اپنے داجھیڑا
بر تربت خراب عشاق ما گذر کن	در ذرہ ذرہ خاکش تو انتظار ما پارس
آویران عاشق میریدی تیرا تے دل چساکے	پچھہ اوڈیاں ساڈیاں ذرہ ذرہ خاکوں آگے
عاشق نی چہرے در دست ارق مارا	رور و تو این مصیبت از سوگوار ما پارس
عاشق ناہیں توں کی جانیں در دست ارق اساڈا	سوگیاں ساڈیاں کو لوں چاکے پچھیں یہ دکھہ دا ہڑا
عشقیم تو قہرے حسن جنبان مرغ جاں بڑ	تو قہرے ستر اورا از ہر شکار ما پارس
تیر حسن سے جان میری داپس کسی مارا او ڈایا	پچھہ شکاراں کو لوں جہاں از اس سے نوں پایا

عاشق کہ از غم من کاہیدہ گشت جان داد	ایں مرغ زار اور از مرغ زار پارس
اوہ عاشق جس غم میر پوچھ کھٹ کھٹ جان گوانی	ابہ حقیقت اُس می آکے میٹھوں پیچھ کبیانی
توصاف دل چہ دانی نالیدان سج گہ	آئین رومندی اور دختار پارس
صوفی توں کی جانیں میر رونا وقت فجر دا	پیچھ طریقہ دروست دی دایرے دل و دل مر و دا
دل از غم دو عالم فارغ کن و پس اند	آئی بہ پیش محی از لطیف رما پارس
فارغ ہو کے دو جگ کولوں آپچھ محی تائیں	لطف کرم دلدار میر کے داضلاع جائے ناہیں
درجہاں امروز بے پروا مباحث	فارغ از اندیشہ فردا مباحث
اج ہمان اندر نہ ہوویں بے پرواہ ایاناں	بھلک دے اندیشے کولوں فارغ ہو نہ جاناں
کشتیے پیدا کن و نشین درد	ایں از غرقاب ایں دریامباحث
کر کے پیدا کشتی نوح دی بیٹھ اس اندر جا کے	ایں طوفان و چول تان کھیں اپنی جان بچا کے
بے خبر از تالہ شب ہا مشو	غافل از احوال مظلوماں مباحث
کوک پکار راتاں تھیں ہوویں نہ بے خبر آیا	مظلوماں دے حالوں غافل رہنا حکم نہ آیا
درپے خود کن عاگو یاں نیک	بدکن یا مردماں تنہا مباحث
منگ ہمیشہ نیک عاتیں اپنے کارن یارا	لوکاں نال نہ کر بریائی ہو کے اک اکارا
دل بے درجنت و آخر بسند	بے ہوائے جنت الما و امباحث
وچہ خیال بہشت قیامت نہ دل لائیں جا کے	تے بن تاہنگ عدن نہ بیٹھیں ہرگز دل کرما کے

غزل ۴۷

کار درویشان مسکیناں برابر	یاد کن از مرگ درو افرا مباحش
درویشان مسکیناں کے کم ہمت نال نسا ہیں	
موت اپنی نول یاد لیا ویں پر سرور نہ چاہیں	
نیکوئی کن تو نیکو نام شو	بد ملکن شہور در اید مباحش
کر کے نیکی نیک نامی داپا نغمہ چہ گل دے	
جے بریائی گریں ہو سیں رسوا اندر پل شے	
داد خواہی را چو سیخی داد دہ	در وکان جاہ بے سودا مباحش
جے فریادی بھکے کوئی سن اس کوک دو مائی	
بیٹھ نہ وچہ وکان مرا تب بن ہوئے دے بھائی	
زیر دستان اتوا ز یاد و پیار	غره این سرق فرودا مباحش
وانگن فرقت دین نہ ہو ویں وچہ غرور پیارا	
منہ پر نہ نہ سٹیں ہرگز مسکیناں نول یارا	
خلق را محی تو ناح گشتہ	پیروا این نفس نا پر و ا مباحش
محی الدین سلائق کارن ہو یوں اعظا آگے	
اے پر نفس بعین دی تابع ہو ویں ناپیں جا کے	
داد مرا جان تو بادہ از جان خویش	کفر مرا کرد نام گوہرا بیان خویش
باوے کولوں جان پیری و احصہ میں ہتھ آیا	
کفر میکے نے نام اپنا ہن خاص ایمان کھایا	
حضرت اونیم شب گو پاکے تو بوالعجب	بیچ کن آشکار کردہ پنہان خویش
ادھیں راتیں مسکے تائیں دلیر روز پکارے	
رانہ پوشیدہ نہ کر ظاہر سر ز یار پیارے	
گرچہ تو آلودہ بندہ ما بودہ	بندہ نزار و پناہ جزو سلطان خویش
ہیں توں میرا بندہ کی جے بھادیں ہو یوں گندہ	
بن سلطان پناہ نہ رکھے چہ ساطاتی بندہ	

غزل ۴

گر بتو گوید کسے کہ وہ عصیاں ہے	رحمت بسیار من گوید برہان خویش
بھاویں ہر کوئی تینوں آکھے تو ہیں عاصی بھارا	
رحمت میری آپ اٹھا سی بھارتیرے نوں یارا	
دوبہ نہد دست رو بر رخ تو نیاک بد	رد نہ کنہہ ترا خوانم خاصان خویش
بھلا بر اہر کوئی ہے کہ تھیں لنگل کر سی	
ذات میری پر تیرے تائیں خاصاں اندر کھڑی	
در لحد تنگ تو صلح کنم جنگ تو	پیش تو روشن کنم شعلہ ماتا بان خویش
جنگ تیرے نوں صلح بنا ساں سامی اندر جا کے	
سامنے تیرے روشنی کر ساں اپنی چمک دکھلے کے	
خانہ زنداں گور پر بود اندر مار و مو	من بنائیم در و روضہ رضوان خویش
سپاں کیڑیاں تھیں پر ہوندا قبرے والا ڈیرا	
میں روضہ رضوان بنا ساں اونھے خاصہ تیرا	
دو رخ زندان تن روئے نہ سوئے من	بر سر کیوان تم خیمہ ایوان خویش
ایہ تن دو رخ تیری خانہ میں ول ناک تاک مری	
رنگ محل اپناں ناں ایہ دل سر آسماناں کھڑی	
کردمت ابوالفضل نام ظلم و جہول	تا نفر و شتم بکس بندہ نادان خویش
ظالم جاہل آپے اس و اتا میں نام رکھا یا	
تاں ہے کوئی خریدے تاہیں ظالم سمجھ خدا یا	
بار امانت گراں بندہ توئی ناتواں	بار ترانے کشم محی گیدان خویش
بوجھ امانت ہے وڈا لوں نا چیز بیچارا	
محی الدین اس بوجھ تیرے لوں چاک لبساں خود یارا	
گر مرا جاں ربدن بنو دین گوہم مباحش	چونکہ یوسف نیست بامن پیرہن گوہم مباحش
جان جھٹے دچہ ہے نہ ہوئے جھٹے لوں کی کر ساں	
مال ساں جد یوسف ناہیں کی ہے کڑتہ کھڑ ساں	

گر میرم لاشہ من بچتاں دور افگند	چاک شد چو چاند جانم کفن گوہم میباش
جدیں مر چکیا ہن بھاویں لاش کوئی سٹ پاوے	کفن کی کسی جان میری واحد جامہ بھٹ جاوے
درچمن گل خشک ترسوز دیکو آنم لبوز	چوں نباشد یار من سرو سمن گوہم میباش
باغے وچہ گلزار سٹے جے سٹر جاوے کھوہ سارا	سرو سمن دی لوڑ کی اوتھے یار نہیں جد پیارا
چوں مر رانی ترکوئے خود مخواں بالے رقیب	از گلستاں گرد و بلبیل زغن گوہم میباش
جد مینوں نولں در تھیں کڈھ پاسد دربان نہ مڑکے	باغوں جد بلبیل ٹر جاوے چیل کی کرسی اڈکے
مرگ باللہ ہنتر است از زندگانی دور اندو	گر نہ بینم یار خود ایں زیستن گوہم میباش
قسم الہی موت بھلیری دوری نالوں وودھ کے	جیکر یار نہ لیتے بہتر مرناں و نیاں چھڈ کے
یکسر موت مبادا کم شیندم گفتہ	اگر نباشد مچی اوکار من گوہم میباش
سُنیا آکھیا ہے توں شالا وال نہ ہو کھٹ تیرا	تے جے مچی لالین نہ ہوئے ہووے نور و دھیرا
از خانماں وارہ ام از دست عشق از دست عشق	مگر تیرے و بچارہ ام از دست عشق از دست عشق
عشقے ہنخوں گھرتے باہروں میں ویرانی پائی	زار حیران اس عشقے کیتا تے ناچیں گداں
اے کاشکے بوجے عدم تا باز رستی از عدم	من سوزم از تانہ فرم از دست عشق از دست عشق
اے افسوس میں ہوندا ناہیں تے مر لوں چھٹ جاندا	عشقے اندر سٹرن کرہیں تھیں ایہ دل نہ کر لاند
پروردہ کردم خانماں مگر شتہ ام گروہماں	گشتم حقیقت نا تو ان دست عشق از دست عشق
نن من دی میں خاک اڈائی گروہماں پھر کے	عاجز تے ناچیں ہو یا میں عشقے وچہ مڑ مڑ کے

آلہ

ہم نیم شب از گاتخنہ تار و ز سار زم مسکنہ	چون کلخنہ شراین لم از دست عشق از دست عشق
اوصی راتوں دن چڑھنے تک وجہ بھٹھی سڑ لیدا	عشقے ہتھوں ایہ دل میرا و انگ بھٹھی کے گلدا
ہر روز و شب دیوانہ در گوشہ و برانہ	گوئم خود افسار از دست عشق از دست عشق
دن تے رات دیوانہ ہو کے دھپہ گوشے ویرانی	اپنے دل نوں خود پر چالواں عشقے ہتھوں جانی
ایں سوئے واں سو میجرم سوئے خلے میجرم	انگشت بدن از میجرم از دست عشق از دست عشق
ایدھرا و دھڑ بھیراری اندر نا حق و دھڑاں	کٹ کٹ انگلیاں نوچہ جھرت عشقے ہتھوں وں
اے خواجہ مارا چوں شہا صدف فکر بد و کارما	شد رتا کار و بار من از دست عشق از دست عشق
خواجہ لکھاں فکر کماندے تیرے وانگن آہے	عشقے ہتھوں سب کم اپنے صاف سدھوئے پائے
باکس نگیم الفتے از خلق دارم و حشے	چونم زہر کس تہمتے از دست عشق از دست عشق
نال کسے الفت تیاہیں خلقت تھیں ڈراوے	کیوں نہ ایہ دل عشقے ہتھوں طعن ملامت کھاٹے
محی خارا خوان پس این غم بگو با ہیچکس	نہ روز گزین سپیں از دست عشق از دست عشق
اے محی کر یا د الہی ایہ غم بھول نہ بھورا	عشقے ہتھوں اید و دانی نہ کر ہوئے زورا
اے غبار خاک کویت سرمہ چشم فلک	اے تو محتاج خلق ہر دو عالم یک بیک
گھٹا مٹی گلی تیری واقعاں اکھتیں پایا	لوڑاں تیریاں دو ہیں جہانیں لوک سوالی آیا
یار سؤل اللہ توئی کان ملاحظہ پُر کمال	کنہ تو باید برد خوان دو عالم را خاک
توں اک کھانڈ ملاحظہ کامل یار سؤل الہی	دو ہیں جہانیں مجھو ہاں نے تیری خوبی پائی

غزل ۱۵

ہر کہ اوامروز بالدر وے برخاک درت	اے مبارک وے قزو کے درآید در فلک
جو کوئی آج تیرے در اُتے منہ مٹی وچہ مل سی	اوہ مبارک چہرہ بھل کے آسمانوں ننگہ چل سی
شام سبحان الذی اسر العبدی شہ سوار	بر براق راہواری برق بچو تیز و تاک
ہو اسوار براق اُتے توں شام معراج سد ہالوں	وانگن بجلی چمک دک کے جاندا نظر نہ آلیوں
در مقام قباب قوسین است خدا کردہ سلام	تو رہا بندی سلام حق با امت یک یہ یک
وچہ مقام قوسین خدا خود آن سلام ستایا	تے توں اوہ سلام خدا اُمت توں پہنچایا
از خدا بیت رحمت و از تو شفاعت روز حشر	ورجابت عاصیاں امت تو نیست شک
اللہ کو لوں رحمت ہو شفاعت محشر پاک کے	بیشاک عاصی اُمت تائیں لے آلیوں بختاک کے
تا ملک بشنودہ است صلوة تو از اُمت	عذر خواہی از گناہ اُمت تو نیست شک
جدوں فرشتیاں اُمت کو لوں سنیاں تیریاں صفتاں	شک نہ رہیا اُمت تے جو کردی ترے ممتاں
گر نبوے روئے توے بود در کتبیم	اہم ولی وہم نبی وہم سموات و سمک
جے کروات نہ ہوندی تیری سب جگ ہوندا فانی	ولیاں نبیاں ہی نہ ہوندی ظاہر کچھ نشانی
مرغ جاندارا بود پر از صلوة لطیف تو	بوشہرے تو این چنین نقواں پریدن بر فلک
تیرے لطفوں جان میری داپنکھی ہے اوڑ سگدا	ایس اوڑاری باہجوں کیڑا آسمانی چڑھ سگدا
ناہائے عاصیاں امت خود را بہ ہیں	پس بفرما تا گناہاں را کنند از نامہ حک
اُمت عاصی دے عملوں تے آگے پھیرا پائیں	تے عملوں تھیں کل برہیاں باہر آن کڈھائیں

محی صلوٰۃ آل شفیع آل نبی بسیار گو	زانکہ داری تویدی بسیار و نیکوئی ملک
محی الدین شفیع نبی نے بھیج دروہزاراں	کیوں جے نیکیاں حقوق بیاں رکھیں بیاں باہجہ شماراں
مونس بایرہست اندر تنگائے گور تنگ	عاشقان دو جہان راہر است این نام تنگ
سامی تنگ اندھیری اندر مونس میرا ماہی	دو ہیں جہانیں کافی لو کو نام اُس نے دی شاہی
آتش دوزخ بسوزد از حرارتہائے عشق	عاشق سوزاں کند دوزخ از یک دم درنگ
عشقے دی گرمی تھیں آتش دوزخ سڑیل جاوے	اے پردوزخ تائیں عاشق دم و چہ ساڑ جلاوے
آنچہ نورش بود آیا کو بکوہ طور تافت	رفت از موسیٰ ز ہوش پارہ پارہ گشت سنگ
اوہ کی نور آہا جس جلکے طور پہاڑ جلا یا	موسیٰ تائیں بخود کیتا پتھر ساڑ و سجا یا
بہیج دانستی کہ بالوش دریں دریا چہ کرد	کو رفیق و مونس او بود در بطن نہنگ
ہے معلوم اس دریا اندر یوش نال کی ہو یا	بھاویں پیٹ چھٹی وے اندر آپے سنگی ہو یا
حسن یوسف از کجا بود دست گول مے برد	از مسلماناں شرم مصر و کفار فرنگ
بھاویں یوسف موہ لیجاوے جانوں شکل و کھلکے	ہے معلوم تینوں پر اس نے کتھوں پایا جلکے
ہست باغے او زخت میوہ درے صد ہزار	یک طرف آن میوہ ہزار چیدہ اندر تنگ
گوری باغ اکوٹے بوٹے میوے دار ہزاراں	میویدار اک پاسے چھٹاں بے شماراں
گر جمال حق تعالیٰ آرزو دار دے کسے	گو بروائینہ دل را بزین صیقل ز رنگ
جے کروشن موئی والی رکھے خواہش جے کوئی	دل دیشیشہ صیقل کرے آوے یلسی ڈھوئی

مشتری از لطیف تو بسیار از قہر تو کم	زانکہ ہرگز نیاید پیش صفت در روز جنگ
لطیف خمیدن ولے لکھاں و رلا قہر مناوے	جنگ و ہارے صفت اگلی وجہ کوئی بہادر جاوے
چیز دیگر بہت باہر روزہ در کائنات	آں بدست کیت بنگر اندراں کس ن تو جنگ
لوکی اندر زہد کماناں ایہ ہے و کھری خوبی	سنگت کرا سئی جو واقف کامل وجہ محبوبی
من زبان حال ام اوزبان قال را	اندول مجروح زے بشتونوئے ازنا و جنگ
قال بیان سناوے زاہد حال بیان ہے میرا	جنگ روابوں سن و نجلی تھیں زخمی دل و اجھیرا
خوردہ ام مے چشم مخمورم بہ بین ہنر برابر	کو خمار بادہ دارد باشہ و مخمور تنگ
نی بادہ مخمور ہو یا میں و یکھ ذرا سر چاکے	جو کوئی تنگ نشے ہے پیچے مست ہے جھٹلا کے
ریخت ساقی جام در بادہ دہاں جان مچی	گم نشد از مستی آں از دل و بیچ رنگ
مچی لذت بینی دے مست ساقی بادہ اُلٹ و گایا	تاں وجہ مستی رنگت اسئی پورا رنگ اٹھایا
نامہ سبہ دارم تراز شب تاریک رنگ	باوجود از نیم تو میرا برب بیچ رنگ
نامہ محل میرے واکالا کالی راتوں و دھ کے	تاں بھی بے امید نہیں میں رحمت تیری چھڈ کے
از سبہ روی مختصر یادم آید نیم شب	یوئے زرد خویش را کرم باشا سرخ رنگ
یاد پیاوہ وقت ششراویے رات او صوری	لالو لال کپتائیں رود و چہرہ زرد و کپوری
یک نظر سوئے من تسیہ پدید کار سن	تا نامند در دل زنگار خورہ بیچ رنگ
اس دل پابی اُتے کافی تیرا اک نظر را	تاں اس رنگ آلود دے تھیں اوٹ جائے رنگ سارا

غزل ۵۳

یار یار بار امانت پس گمان است چون کنم	مکریم از حد بروں بے طاقت و راز ست سنگ
یار بوجہ امانت بھاری کی تدبیر بتاواں	لنگاں تے ناچیز نماں گھوڑا اپنا پاواں
اے مسلماناں بدیں کردار گم آئیم پدید	بُت پرستوں از مسلماناں ہمے ارند ننگ
لو کوناں اچھاں عملاں جے یئیں مُنہ چلکایا	زاہد عاشقاں اُتے اُونویں پالیئوں گے سایا
چُون بِنیم پیچکہ تدبیر خود و رکائات	روئے خودے مالم اندر پائے ترساؤ فرنگ
اینویں کیوں جیکر رُہساں خالی و چہ جہانے	وچہ یہود و فرنگیاں رُہساں اے محبوب یگانے
گر خدا گوئیم چہ آوردی برائے ماز خاک	بڑے گرد آلودہ خود بنائیم اندر گور تنگ
خاک بن کے کی کچھ لیاندا جے کچھ سہی و لبر	خاک آلودہ چہرہ و سس ساں شیرے اندر سر پر
صلح کن یارب من اَندم کہ در خاکم نہند	بالدائے عاجزے سلطان گجا کرد است جنگ
جد صامی و چہ رکھسن یارب رکھیں صلاح صلاحی	بادشاہاں کدناں فقیراں کیتی کدے لڑائی
رحمت باغیت پر رحمت منم طواف او	از چہاں باغے تہی بیوں نخواہم برد جنگ
رحمت دے باغچے اندر یئیں ہر دم پو جاری	خالی ہتھ نہ جاسی اینٹھوں ایہ جندڑی بجپاری
گوری آہنا کہ تو میدم کنند از رحمت	برمن بیچارہ رحمت کن خدا یا بید رنگ
بے سمجھی ہے جہڑے مینوں رحمتوں دُور ہٹاؤن	آن و ساوین چھپ کر یارب لے حمت والا ساوون
اے خدا از لطف خود کن تو سپرداری مرا	زانکہ نیکاں مردان امیر مندیر و خدنگ
وچہ پناہ اپنی دے یارب مینوں آپ بٹھائیں	بُریاں تائیں نیکی ہمیشہ طعنے کرن ازائیں

مچی چون رسو سفیدی بدگفت آہ و اد رنج | نامہ دارم سیاہ تر از شب تار یک رنگ

ویکھ سفید والال لوں مچی کرا فسوس الایا
کالی راتوں ودھ کے کالامیرا عمل خدا یا

تیرا پیوستہ میخو اہم کہ آید سوئے دل | ایک ترسم شود پیوستہ در پہلوئے دل

غزل ۵۴

ایہو چاہاں تیر سجن دادل میرے تے آوے
اے پر خوف بھی آوے شاید متاوتھے پھنس جاوے

دل ذمن گم گشت کنوں وز گل شد کہ غم | اگر د کوش ریدر گرد بخت و جوئے دل

مدت کدزی دل و تپاں مہن غم اس دے واجھڑا
گرد و بگڑے کو پچھے اس دے لایلی چھاپے ڈیرا

گلرخاں را بیداز غنچہ وفا آخستن | گو بہ بلبل تادم آخر نماید روئے دل

محبوبان لوں چاہئے پڑھنے غنچہ جیوں حرف و قایمیں
جواوہ آخر سب دل اپنا دیوے بلبل تائیں

گر سگ کوش کند یوانگی نبود عجب | چون لہن ہمدش بود و گرفتہ خوئے دل

عجب نہیں جو در اس دے واکتا کنلا ہووے
کیوں جو دم و انگن میرے ہو ہو کول کھلوے

آتش از غیرت زخم خلوت سرائے سینہ را | گر بود آسجا بجز درد تو ہم زانوئے دل

بسنے اپنے لوں میں غیرت کھلے پھوک جلاساں
در تیرے بن جیکر اوتھے ہو ر کوئی شے پاساں

اے پری رویان دل مچی بدست آید باز | ورنہ تا محشر نخواہد کہ دگفت و گوئے دل

سوہنیوں موہنیوں دل مچی داقا لو کر لو مڑ کے
نہیں تے گل کتھ کرسی ناہیں تیک قیامت ٹر کے

غزل ۵۵

کے بود آیا کہ بنائی جمال باکمال | زندہ گردند ماہیاں مژدہ از آب زلال

پاک جمال کمال دکھاسیں کدشیں ہوگ خدا یا
زندہ ہو سن مژدہ چھیاں جداوہ پانی آیا

در قیامت حشر را حاجت بد نفع صورت نیست	بگذر در گور حلقه مرده بوسے حیا
کوئی لوط نہیں کرنا دی ہرگز روز حشر دے	وصل تیریدی خوشبو کدھسی قبر ان چوں مرے
در جہنم خوش توں بودن اگر یکبار تو	در ہم عمر آئی دیر سی و گونی صیت حال
دو پنج اندریش مناواں جے اک واری آکے	عمر ساری وچہ پچھیں ساپاں عال احوال بچھا کے
اندر این نداں تو بامانی مکشم من ملول	اگر دران نداں بامانسی کجا باشد ملال
نال سافے جد توں ایچھے دنیا تھیں غم ناہیں	اوتھے بھی جد سنگت کر سیں دوزخ پستی ناہیں
خانہ عاشق دل ست در آئیناں پر شد دوست	کما پچھیر دوست ست سے نمی باید مجال
مومن اول کھس عاشق دا جوادہ اوتھے آیا	کون کوئی پھراوتھے آکے کس سے ایہ پایا
گرمی مئے بود فردوس اعلیٰ شکاو	کنجد اندر خانہ عاشق بود امرے مجال
وال برابر بھی جے جنت اپنا آب و کھا دے	عاشق سے دل اندر تاں بھی مشکل جہا آوے
خون خلق ریخت بے کیں ہیچ دانی کیست	در تو نام او کوئی بگذر آتش در خیال
بے موجب جس خلقت کھٹی سے معلوم ادہ کیہڑا	وچہ خیال گزارے اُس دادرس نہ سکین ویرا
کشتگان نعرہ زنند ہیچ دانی کیست	اگر کشتہ ہیچ نہ در کشتہ ریا شد وبال
نعرہ مارے پکارن مرے کون کوئی ادہ کیہڑا	بھدوانا ہیں اے پر نگداؤ کھاں وچہ لوطیرا
از سر دنیا بے دوست بکنہ شتی چہ شود	اسهل باشد در گذشتن از شریک پیراں
چھڑ کے دنیا دس گردن کی توں نفع اٹھایا	بدھی عورت توں چھڑ جاناں مشکل نہیں حنایا

سایہ طوبے خوش و کوثر و باغ بہشت	خوش مقامے باشد اما با جمال ذوالجمال
واہ فردوس تے واہ واکوثر واہ طوبے وایا	اے پر باہجہ وصال سخن دے دوزخ تھیں دھوپایا
کے بودے جذبات طیس و صلیب متصل	ذره ذره خاک دم بعد چندین ماہ وصال
ذره ذره خاک آدم دی کیسکن روز حشر دے	اک تھاں قائم ہوئی باہجوں مقناطیس وصل دے
عشق وستی و جنوں و طالع ماویدہ اند	چوں مادرزادہ شتیم پدر یکشاد وصال
لکھی گئی دیوانگی میری اندر طالع میرے	جدوی مانی سیکر تائیں جم سٹ گئی اندھیرے
اول آخر توئی و طالع ہر باطن توئی	کیستے باغیر تو در حیت چندین قبل وصال
اول آخر ہر باطن تجھ بن ہو رہے پایا	کیہڑا جہڑا تیرے پایا ہجوں ایٹھے ہو رہا پایا
تو راؤ مار بوئے تو چندین شتیم مست	ورہ مستی چنیں بے فتنے ہزار وصال
توں ساٹھے تھیں اسان سیر تھیں مستی ایسی پائی	نہیں تے باہجہ شرابوں کیہڑا جہڑا مست ہو پائی
بویے یار آمد بجا آری بیایدے دوست	در شام آنکہ داروا بااں یا نصصاں
آئی صاحب دی ہاں ہاں لوڑا سی سی پوری	وجہ و باغ انہا ندے جہناں مدح خواہش نوڑی
بعد چندین قرن گویند رحمۃ اللہ علیہ	چوں بخواند خلق شعر محی صاحب کمال
مدت بچھواں کسی خلقت رحمت اللہ آکے	جاں جاں شعر محی دے پڑھن چہ میخانے جا کے
غلام سلقہ بگوش رسول سادائم	نہے نجات نمودن حبیب آماقم
برودہ ہاں میں اس دہاں دی عالم تے سرداری	واہ واپاک شیخ خلافت جن مولا سنگ یاری

غزل ۵

کفایت است ز روح رسول اولادش	ہمیشہ در دو جہاں جملہ مہساتم
کل مہاں حاجتاں اندر مینوں و چہرہ جہاناں	
کافی ہے اولاد سخی دی نالے آپ یگاناں	
زعیم آل نبی حاجتے اگر طلبم	روادار کیے از ہزار حسا جاتم
بہا بچوں آل نبی دے جے کوئی حاجت منگیاں جا کے	
لکھاں وچوں اک بھی شالا پوے قبول نہ آ کے	
دل محمد پرست آل مجید	گواہ حال من است این ہمہ حکا یا تم
دل میرا وچہ نبی آل اس دی دے بھریا	
شاہد حال میرے یاں ایہو گلاں کتھاں اڑیا	
چو ذرہ ذرہ شود این تنم بجا ک لحد	تو بشنوی صلوٰۃ از جمیع ذرا تم
ایہ تن ذرہ ذرہ ہو کے جد سامی وچہ ل سی	
سو سو واری لکھ صلوٰتاں ہر اک ذرہ پڑھ سی	
کینہ خادم خدام خاندان توام	زخادیشے تو دایم پو و مہا حاتم
ہاں اک سفایہ خادم تیریاں کھو دیاں خادماں اگے	
خادمی تیری سدا مباح ہے جس ویلے ہتھ لگے	
سلام گویم صلوٰۃ با تو ہر نفسے	قبول کن بکرم این سلام و صلوٰاتم
لکھ لکھ وار در و دہنچا نواں و دم تیرے تائیں	
کریں قبول کرم تھیں تیریاں ایہ دعا تیں سائیں	
گناہ بے حد من ہیں تو یا رسول اللہ	شفاعتے کن و نحو کن خیالاتم
و لکھ گناہ بے اوڑک حضرت فضلوں کرم کیا تیں	
ہو شفیع نسو خ کرا تیں وہم خیال اوڈا تیں	
ہر آنکہ بدتر از و نیست من از و ترم	ندانم این کہ بتو چوں شود ملاقاتم
جس تھیں برا نہیں کوئی جاوچہ میں تیں اس تھیں کھٹرا	
نہ جاناں ہن کیکن ہو سی نیرے تیرے اڑیا	

زینک بد ہمہ داند کہ من محبت مدیم	خلافتی کہ کند گوشش وقت لایتم
گلاں سن سن میریاں ہر اک زنگا و ڈاجا گئے	ایہ سہ خاص محمدی بندہ لے پر لوک آیا نے
بکوسے محی کہ بہت سے گویند	درو دسے زب کوئین و دستا جاتم
پڑھ جو پڑھن خلاصی کارن محی الدین عا میں	وچہ دعائیں لکھ صلواتاں ستر عالم تائیں
اشک سُرخ و رنے رو من گواہ بہت کریم	برکمال حسن دیدار تو باشد اعظم کریم
کامل عشق وصال تیرے تے مینوں مستم الہی	سُرخ مینجوں تے مکھڑا پیلا دیوں خاص گواہی
بے لقاے تو ہوا وار تو کے غم شود	در ہواے عرفانے قہر جنات نعیم
درشن تیرے باہجوں عاشق نعمت جنت کھا کے	کدیں عیش منانے ناپیں رنگ مکھلین جا کے
آتش عشق ترا لے دست نتواند نشاند	تا ابد در دل اگر شعلہ زند نار حسیم
تیرے عشقے دی اک تائیں دلبر کون بجھاوے	مارا لکھے بھاویں دونخ و دم پیا ڈراوے
گر بیندازی تو بر دونخ تجھے جمال	نیک و دارند منت تا ابد باشد مستم
مکھڑے اپنے اوچہ دونخ جے و سیں چمکارا	ہر اک منت ایہو کرسی رکھتیں اینو یں یارا
گر نہ بوسے وصل تو باشد ترس وصل تو	بعد چندیں فرن چوں تندرہ شود عظم کریم
جے کر خوشبو وصل تیریدی وصل جہی نہ ہووے	دست چھوون بھگی ہڈی کیکن اٹھ کھلووے
باتو سے بہت لے دست روزا زل	تا ابد خواہیم بوداں بر ہمہ عہد کریم
روزا زل سے نال تسافے پکا عہد منابا	اوسے عہد اتے مہن ہساں خاص احسان خدایا

غزل ۵۶

چار چوٹے آب شہد شیرے شد و شربت	شربت بیمار دیدار تو نبود اے حکیم
نہاں چار ہشتاں اندر ہر دم رہندیاں جاری	
پر بیمار جمال تیرے نوں ایش شربت ناکاری	
آب حوض کوثر اندر سایہ طوبائے عطش	کے نشانے اگر ہوئے از سر کویتیم
طوبے تھلے آب کوثر تھیں کدی پیاس نہ جاندی	
باد صبا کی گلی تیری تھیں جے پھیرا نہ پاندی	
بر صراط پل اگر دوزخ بود چوں نگزد	بے سرو پایے کز دستہ بر صراط مستقیم
لنگا ٹوہلا سیدھے رستے جھڑا چل پھر جانے	
پل صراط اتوں سنگہ جاناں کی مشکل اس بھانے	
دوست اندر گوش عاشق راز کو بدوز وصل	نہست اندر خورد گوش ہر کس میں در پیہم
روز وصل کے یار یاران نوں کن چہ راز سناسن	
اے پرچھے موتی حسن اخص ہر کن چہ نہ پاسن	
در بروی وہ شدایں ہمہ خوف زجا	دزدوں پردہ نہ دکھانچا بیداست و نیم
پردیوں باہر و چہ شریعت خوف جادویاؤے	
چل و چہ پرے خوف جادے اوتھے وانہ آوے	
ایں گدایاں برداروشین شدے زند	تا شمارا بخشہ دارو آں شاد کریم
ور اس فے تے شیئا شد مارن سد نہمانے	
شاہ سخی تا بخشے اودھے رکھے جو سر ہانے	
دولت بیدار حق محی جو یابی ویرشت	نبوداں در طالع تو باشد از لطف عظیم
دولت درشن چہ ہشتاں حسن محی مل سی	
لطف ماہی اہو سی کوئی بھاگ نہ پھرا تل سی	
چوں تمامی سرنیکی کرد با تو آں کریم	از باری خود چہ اتر سی تو آخرائے لہنیم
ساری عمر خدا سنگ تیرے ہساں نیکیاں کردا	
ہن توں بریا یاں تھیں کاہنوں ایتوں پیادوں	

تو تہیہ با تو ادھر گز نخواہ کرد مختبر را زانکہ او خود کردنی تہر کردن بر تہیم
 توں تہیم تہرے تے ہرگز کسی مختبر کافی
 تہر تہیمال تے نہ کرناں آپ اس مختبر کافی
 ہرچہ مے خواہی تو از مے میدہ بیشک ترا دست خالی کے رود سائل ز در گاہ کریم
 جو کچھ اس تھیں منگیں بے شک ویسی تہرے تہیم
 خالی ہتھ سخی مے در تھیں کوئی جائے ناہیں
 حق تعالیٰ قادر است کو ہیچ مے از خمیر خلق عاصی ابرار و سالم از ناز تحیم
 قادر ہے جیون ال کھن تھیں کڈھ لوے گایارا
 دوزخ و چوں عاصی بھاویں عالم ہو سی سارا
 لطف و مشک برابر مے بود یا نیک و بد دست ماندہاں سببے کہ سازندش دہیم
 بیشک لطف اس دے ساتھ جانیکاں بریاں تاہیں
 اکو جہیے ٹکڑے سیونے جیوں کرو دھ گھٹ ناہیں
 آنکہ جان رحیم ست دوست مے دارد ترا پس جہاں دشمن بگز شیطان از رحیم
 اوہ جان رحیم تدبی جہڑا سا ڈاسنگی
 پھر تہیوں شیطان جہیوں کی خطرہ کی تنگی
 اوہ تخت مے خواہا نہت در گور تنگ مے زاندم ترانہ در خواہاں رحیم
 تخت او تے کڈھ تنگ تہر تھیں تہیوں تھنک سوہی
 پھر دھنے رضوانوں ٹھنڈی وایتہیوں پنچاسی
 در بہشت قلد زین شہادت در جہاں پس خریدار تو چیتے قلب بہیم نفس بہیم
 مچہ ستہری قہراں تہیوں دے درجے عالی
 کوئی گناہک نہیں ہن تہرا باہجوں ذات موالی
 چہن زبان قال رود در سوال گور لال وارت ثابت مے فی الحال بر مے رحیم
 قال زبان سوال مے جہدنگی مہو جاسی
 عہد پرانے اتے ثابت آپ تہیوں کھلواسی

دوستی ہا کر دیا تو از ازل تا این ماں	اور مقام دوستی نے اونے باشی مقیم
از لولہ ہن تک نال اساڈے اوس نہا ہی پاری	
پر توں توڑ نہ لائی پئے ایسی پاری پیاری	
نعمت بسیار خواہد داد و در عسر	تا بہمت کند محی بجنات نعیم
نعمتاں ز نگارنگ دیوے گا بیشک پیارا آکے	
تاں جناب نعیم ملے گا محی تا میں جا کے	
بے تماشائے حالت و خدہ اہاموں کنم	حور عین از دور و قصہ شیریں کنم
در شن تیرے باہجوں جنت و انگت سیاں کر ساں	
قصور حور انہوں کڈھ باہر تینوں اوتھے کھڑاں	
حور زیبا پئے را خواہیم ادن سے طلاق	گرنہ زود در نور ہار و جنت نہیچوں کنم
حور قصور اں تا میں کڈھ ساں تن طلاقاں پا کے	
جے نہ مکھڑا نوری بچھ سی سوہنا تیرا جہا کے	
روضہ جلوہ مدہ رضواں کہ باللہ العظیم	ما بیک آہش بسوزیم و ترا مجنوں کنم
ایڈ سوار نہ جنت رضواں مینوں قسم الہی	
ہسنوں ساڑا اک آہوں تینوں مجنوں کر ساں بھائی	
آب داروے ہشتی کوثر و طوبے بود	ما بیک دم کار و بار ہر دور ایک سو کنم
طوبے کوثر بھاویں رکھن لے رضوان اچالا	
میں انہا ندا اک دم کر ساں جا کے خوب مگالا	
گرنہ در فروش بشد دیدن پیدار دست	انداویدہ در ہاویہ گریم دیدہ خوں کنم
جے فروس اندر نہ ہو سی سوہنا در شن پیارا	
ہاویہ لے گوشے و چیر و زور و خون و گاساں سارا	
ایہا العاشق اگر معشوق بردار و نقاب	دیدہ مادر خوار و نیست یا چوں کنم
حک برقعہ جے دلیرا یلے عاشق کی کر ساں	
وہیکھن لایق اکھ نہ میری ہو شرمندہ مر ساں	

غزل

غزل ۵۹

محی بامدار خود را بے ریاضت تازا | چوں جنبید باینرید و شبلی ذوالنول کنم
 وانگ جنبید ذوالنون شبلی سے ہویں محی پیارا
 باہجہ ریاضت جو توں کر سیں ساڈھی سنت پیارا
 گردن ہی بامادہ عاشق کہ ماہینم | با آنکہ دل بہاداد ماروز شب فرینم
 ہاں میں حاصل مانتی عاشق و بہہ دل جے توں دینا
 میں ہاں اوسے جس سینوں دل تاتاک لینا
 گر مادل تو یا ہم تسلیم توبہ زہم | تاواں یکدل تو صدل بیا فرینم
 جے تیرے تے قابو پایا تیرا ہی بن جاساں
 اک دل بے سول دیساں تے بیٹوں و دیاساں
 نفیرین خوش میگرتا کم شود و جودت | چوں با تو بعد ازاں گویے آفرینم
 سنت بیج اپنے تے تارن اپنا آپ و نجاویں
 پچھوں لکھ لکھ واری شایا میرے کولوں پاویں
 شیطان ہزار فرسنگ ز گرد تو گر میرد | سی صد نظر جو ہر روز اندر دل تو بینم
 لکھ کو ہاں نش جاسی شیطان دیکھ غیوں دلدارا
 روز ترے شو واری تیرا دل دیکھاں جبارا
 گر صد ہزار شیطان اندر کہیں شیند | بر تو ظفر نیاید ماہیچو در کینم
 جے نکھاں شیطان جمع ہو بیٹھن گھات لگا کے
 ایسی گھات لگائیں بیٹھاں نش جاوےں گھٹا کے
 اے بندہ توبہ آنکہ بر تو کسے حمت | سو گند خود تو ہمچوں مانیز بر ہمینم
 حدیں حم کیا ساں ہو سیں توں بہت پیارا
 ساتھ و انگن جے کرا ہو مطلب تیرا یارا
 محی برکلی زیں دوستان فانی | پیوند خود ہماکن مار پارا ستینم
 چھڈ اے محی الذین تہامی یار اپنے ایشالی
 نال سافے یاری لاکے بن جا یار گسانی

غزل ۶۰

ما بخت از برائے کار دیگر مے رویم	انے تفریح کردنی طوبے کوثر مے رویم
جے میں جنت جاساں جانیں ہو ر کسے کم جاساں	نہ طوبے تے کوثر والی جلے عیش مناساں
مقصود احسن یوسف باشد اندر شہر مصر	مانہ در مصر از برائے قند و شکر مے رویم
و بکھن حسن یوسف و مصر ہے مقصود اساو	نہ گریہ شکر کھساون کارن کیست تا ایڈ تکا و
اندر آن خلوت کہ دروے رہ نیاید جبر عیل	اے سرو پایا پیش دوست اکثر مے رویم
جس خلوت و چہ راہ نہ پایا کوئی مجب راہی	دگد او چھیندا سامنے تیرے جاساں کسے نہ چیلے
مے گر یزداد ز اہد ان خشک از تر دامنے	ما بر خورشید خود یاد ا من تر مے رویم
زاری خواری کو لوں سیکے ز اہد نش بھیجے جاوون	میں محبوب لگے تیرے کھڑکے کھڑکے اپنا دامن
پار سا گوید بگوئے مایا شونام نیک	مادر اں کو چہ خدا و اناست سر مے رویم
آئیے نیک نامی و الفمہ ز اہد سند بلاوے	اللہ جانے کہے نہ جاساں کید بھاویں کر لائے
ماز دنیا گو قلندر خانہ عشق خداست	سوئے عقیقے عاشق مست قلندر مے رویم
ایہ دنیا گھر عشق الہی کے قلندر پیارا	عاشق مست قلندر بن کے اگے جاساں پیارا
شیخ ما عشق است واپے درپے اوتا ابد	بے عصا و خرقہ و کجکیر و لشکر مے رویم
شیخ اساو عشق الہی اسدے پیچھے جاساں	لنگاں لوہا ہو کے داہم ا تو ل کٹر و رہنساں
زہرہ مارا میر از تھرا بانیکوئی	ما اگر نیکم و گر بدھسم بدان مے رویم
قہر سنا کڈھ جان نہ ساو می نیکیاں ایڈ و کھا کے	بھاویں نیک براماں بھاویں رہنساں اونھے جا کے

بر کفن مارا تو لے عشاق بوئے خوش مسا	ما بگور از بہر آن دلبر مخطرمے رویم
کفن میرے تے نہ مل عاشق عطر گلاب بیگاناں	اساں مخطرو لبر کارن آپ قبر و چہ جاناں
دولت دیدارمے خواہیم درجنات عدن	تاناہ آنجا از برائے زیور وزرے رویم
دولت درشن کارن سر پر اساں عدن و چہ جاناں	زیور زردی لوڑ نہ کاٹی اکوہ بارمتا ناں
مچی مارا، بچو کوہ افشردہ مے بینی لے	ما بسر چوں ابر خوش بچاؤ بے سرے رویم
مچی الدین لبھاں میں تینوں وانگ پہاڑاں	بدل وانگن اے پر سرتے اڈ وار پھنساں
باز کشم شکوہ تابیہ فلک بر روم	قلعہ روحانیاں گیرم و بر تر پریم
لشکر چاہڑ کر اں مہن مڑ کے آسماناں تے دھائی	وے شکست روحانیاں تائیں جاساں اگے بھائی
من ملک مقبلہ لیکے ریں منترم	صفدر پس بردلم جانب لشکر روم
ہاں مقبول مقرب لوری کی جے ایٹھے رہندا	بڑا ہوا ورسگی صفدر تاناں لشکر ول جاتا
کشور دنیاؤ دین دارم زیر تلکیں	چند نشینم پر دلم جانب لشکر روم
و دنیا دین ولایتاں دو توں قبضے میرے آیاں	کیوں فارغ ہو بیٹھاں جالواں فوجاں جھٹھایاں
ہر نفسے از غلامے میدم ایں صدا	واہیم وزیں بلا بردور دپر روم
ددم لامکا لوں بیٹوں ایہ آوازہ آوے	تاناں مہن ایہ ول جھٹھلایاں ولبرے کر ول جاوے
پیر خرابات جان گر کشدم موکشاں	بندہ کجالی بیابیش شہ از سر روم
پیر میخانے والا جے کہ جان دکھاں و چہ کدھ سی	اے دل چل مہن اگے شاہ وے اوہ جن جے نہ چھڈ سی

غزل ۶۱

غزل ۶۲

قبلہ حاجاتِ دل کھئے خراباتِ ما	وقتِ مناجاتِ دل محی بر اندر روم
دلِ بیاں حاجتاں کارن قبلہ میرا ہے میخانہ	وقتِ دعا دے اونٹے جاسی فحی الدین دیوانہ
زاں بیوفائے سنگدل جو رجفائے بایدم	از کس نحوایم وفازاں بیوفائے بایدم
بے وفا اس پتھر دل تھیں لوڑاں ظلمِ جفا عین	نئے بن اس دہر کسے تھیں لوڑ و فادی ناہیں
من مرغِ آتش خوارہ ام بادانہ و دام چکار	آخر بجائے دانہ کور گور جائے بایدم
پنکھی ہاں میں آتش خوارہ لوڑاں دام نہ دانہ	پتھر بگرو چہ والے بدلے چاہئے جامع پیمانہ
دلہائے مردم باد خوش از شادائے عیش و طرب	من غمِ محنت کردہ ام درو بلانے بایدم
خوشیاں اندر خوش دل رہندی جاگوچہ گل لوکائی	بیں چہ دکھاں درواں پلپیا مینوں لوڑاں ہسائی
پیرا من یوسف اگر بولے نہ بخشد فارغِ غم	مردہ بسوئے دل زان بند قبائے بایدم
اوہ جن کوڑتہ یوسف والا جے نہ خوشیو لیاوے	کافی ہے جے بند قبادی خوش خبری دل پلے
سینہ تنگ است دل از غیرے سازم تھی	مہاں غم آمد مراد رجاں سرائے بایدم
سینہ تنگ ہو یا ہن دل نوں غیروں فارغ کر ساں	غم مہمان اپنے تے تائیں دل دے اندر کھڑ ساں
بیگانہ ام بامردماں و زخوشتن بیگانہ تر	تا چنداں بیگانگی دل شتاے بایدم
اپنے کولوں کل لوکایوں ہاں میں بہت بیگانہ	کد تک ایہ بیگانگی چاہئے واقف دل دیوانہ
محی بسولت بود در عشق و زبیدن لے	ہجران مر مشکل بود صبرِ رضائے بایدم
مزا بڑا ہے عشق و چہ پر محی الدین و چھوڑا	مشکل کرد کھلائے چاہئے صبرِ رضا بھی تھوڑا

غزل ۶۳

خوش آغ ناکہ من خود رایہ پہلوئے تو میدیم	تو سوئے خاق میدی من سوئے تو میدیم
او ہو مشور مبارک سی جد کول آٹا میں تیرے	لوں لوکاں ول تاکہ ساپیں میں تکر اول تیرے
نئے انم مرے آزمائی باشد از بد خو	کہ آنکھالت نمی نیم کہ از خوئے تو میدیم
شاید توں آزمائے ہو ویں پر اوہ خود ہن ناہیں	صحبت تیری اندر جھیری پانی کسی میں سائیں
اگر باغ رضوان خوش راہیم چناں نمود	کہ شب باغ خود را بر سر کوئے تو میدیم
اپنے تائیں ویکھاں ناہیں جنت وچہ او نہا	باغے اندر راہیں تیرے کوچے وچہ جہا
فدایت این ماں جانم بیاؤت پیش از آن	کہ صد شام میداوی چو بر رو تو میدیم
میں قربان اس ویلیوں حسد م تکر اسال میں مینوں	تے توں دور ہٹاںد اسالیں کڈ کڈ گالیاں مینوں
عجب نبود اگر با عاشق خود سرگراں بودی	کہ صید بستہ باہر موئے گسوئے تو میدیم
عجب نہیں جے بے پروا میوں عاشق دور ہٹاویں	ہر ہر وال اندر جد لکھاں عاشق بیٹھے پاویں
بیادم آدے مچی کہ چون خاک افتادی	بہر جا سایہ افتادہ از لوئے تو میدیم
عاجز ہو مٹی تے ڈکا مچی اللہ بن جدو کا	تیرے ذکر و ہر تھاں ہو یا خوشبو ناک ندو کا
ہرگز مباد آنکہ بہشت آرزو کنم	خود را ہیج بہرچہ بے آبرو کنم
مثلا کدی نہ ہوئے جے میں تاہنگ بہشت متاواں	کیٹری گل تے کہ بے عزت اپنا آپ رلاواں
چندیں ہزار جان گرامی شود بیاو	کہ من حدیث طرہ او مو بمو کنم
وال ال مکنی اسی دی جے گل آکھ سناواں	لکھاں جاناں چہ ہوئے کہ برباد اوڈاواں

غزل ۶۴

چوں سرت من بجام مرصع تمیر	قلاش در رمے از و آرزو کنم
ز زبیں جام تلک ہتھ میرا جے کر پہنچ نہ سکے	
مفس نے نادار بے تنگاں منگساں ہو کے آگے	
اے سال و میرا کج ماہر و بتو	یک لحظہ زندگانے خود آرزو کنم
مثلاً سال نہ جہا آوے جو بن درشن تیر	
اک لحظہ بھی زندگی اپنی منگاں ہو آگے	
خود را بدار بر کشم از دست جو راو	وز آہ جان گداز سن در گلو کنم
ظلم تیرے تھیں اپنے تائیں سولی اُتے کھڑاں	
سازاں سوزاں والی آہ تھیں پار ساگل مرساں	
مچی اگر بہ کعبہ کنم روئے در تراز	شر محم شود کہ روئے و گسوئے او کنم
محی الدین تراز پڑھاں جے منہ کبے ول چاکے	
مڑے طرف سبحن دی آواں مر جالواں شرماکے	
بخود مشغول میگردم کہ از خود یارے جو نیم	گئے در دل گئے در سینہ او گارے جو نیم
اپنے آپ اندر میں آئے ڈھونداں یار یگانہ	
کدیں زخمی سینے کدیں دل و چہ ہو دیوانہ	
دے گوہست پیشتم تا نگہ دیدیچ کس آگے	ہمے گویم نشان از در و دیوارے جو نیم
جے کوئی دم رہیا زندہ خبر نہ پاسی کائی	
ابنویں پیا نشان و کھاواں در دیواروں بھائی	
یہ ہیں در سر چپا دارم زہے فکر محال من	رہ و رسم و فازاں کافر خوشوارے جو نیم
سر میرے وچہ کی ہے میں کوئی مشکل فکر اٹھایا	
رسم و فاجواں کافر تھیں ڈھونڈاں بار خدا یا	
ترا از من ہے جہتند درم پیش زیں کنوں	ہمے گردم بہر جانب تراز اغیارے جو نیم
اگے لوک میرے تھیں لہجہ دے تھیں تیرے تائیں	
ہن میں گلی گلی غیراں تھیں تہیتوں ڈھونڈاں ہیں	

غزل ۶۵

مجھے تو دل صاپارہ من باند در بستان
 کنوں پارہ آں از سر ہر خانہ جوتیم
 باغ و چہرہ ہو ٹکڑے رہیا پا خوش بودل میرا
 ہن ہر ٹکڑا ہر کنڈے تھیں ڈھونڈاں کر کر جھیرا
 چناں شکستہ محی کر گردوم شود غائب
 ہماں ساعت نشان اوز پائے دارے جوتیم
 بیڑی محی دی جے پل و چہ غائب ہو بھی جاوے
 سولی تھلے جھیرا ڈھونڈھے اوسے ویلے پاوے
 اے خوش آن روزے کہ دل میرا پے داشتیم
 سینہ پوسوز و چشم اشکباکے داشتیم
 واہ اوہ ویلا سی جد دل و چہ ہر سجن دی آہی
 سینہ دروی اکھیاں زردی جوش محبت سہا ہی
 یاد باد آ نکہ فارغ بودم از باغ و بہار
 در کنار از اشک گلگون لارے داشتیم
 یاد کریں جد و ہلا سناں میں باغ بہاروں پیارے
 رور و لال و لال بنائے رخسارے پیارے
 کور یادہ دیدہ بختم خوش آن روزے کہ من
 دیدہ بر راہ سمند شہسوارے داشتیم
 شالاسٹرن نصیب اندھیرے اوہ کتھے دن میرے
 شاہ اسوار دی راہیں مہیاں اکھیاں چارہ چو غیرے
 بازو دگر دانی از من چونکہ آیم سوئے تو
 آخرے پیمان شکن با تو قرارے داشتیم
 جد میں مڑ میں تینٹول آیا کیوں توں نظر چو کائی
 بے وفا و آخر میں سنگ تیرے سی آشتائی
 شکر گر نالہ بروں شہزادہ نم یک بارگی
 کہ ہم از خوف و خطر خاطر غباکے داشتیم
 شکر خدا جداک دم دل تھیں نکلیا شور آوارہ
 خوف اندیشیوں دل میرے و چہ سی اندیشہ بھارا
 نا امیدم گوی از خود اے خوش آن وزیریکہ من
 آرزوے بوسن امیر کنارے داشتیم
 بے امید کینا ہن میںوں اوہ دن اچھے آہے
 رکھ امیر و وصل دی تیرے بوہے دیرے لائے

غزل ۶۷

گر کسے پرند چہ می کردی تو مچی در جواب	گویم آسنا با کسے یک لحظہ کا رے داشتم
جے کوئی پچھے رکھتے ساہیں کہ مچی اس تائیں	لحظہ بھر کم سنگ رکتی رے سی میرا اس تھا تئیں
دو چشم از بحر آن خواہم کہ در خسار او بینم	وگر ہی دو لہم نہ دو درو دیوار رے بینم
دو اکھیاں تاں منگیاں یکھاں اوہ سوہنے رخسارے	جے دولت ہاتھ نہ آئے بھٹسن محل متارے
کند جاں در تنم آمد شرو صیاد در چشم	چو بالائے بلند و شبوہ رفتار او بینم
تن و چہ جان پوئے تے اکھیاں پچٹ جاوے اُس یلے	قد بلند سوہارا جس دم لٹاک چلیند اپیلے
نخواہم دیدہ روشن کہ برغیرے فتد ناگاہ	ہماں بہتر کہ از نور رخس دیدار او بینم
نور اکھیاں دارے نہ شمالا جے غیراں ول تگیاں	اچھا ہے جو اُس فے نوروں اوسے نوں تاک سگیاں
چو مجنوں ہوئے صحر ازاں او دوست دارم	کہ باوے علتے از نرگس و بیمار او بینم
مجنوں وانگن ہر جننگل نوں تاں میں دوست رکھا	نرگس مست اُس می تھیں او ہو مزہ محبت چکھا
نرگس اتک خواندی از سگاں کوئے خود مچی	ہمکس سنگ کین کف پئے آزار او بینم
دروانے دے کتیا لوچہ نوں چد مچی بھٹلا یا	ہر اک غیرت کھا کے لیکے پتھر مارن آیا
نخواہم گم می خواہم مکن اے بخت بیدارم	کہ من دور از دہش اشت ز عمر خویش بیدارم
انے قسمت بیدار نہ کرتاں خوابے و چہ مر جاواں	دوری اندر اپنی عمروں تاں بیزار نہ تھاواں
خلاف است اینکہ میگوبند بافتار از دور دل	مرا در دل بود بد خود چستیں آرزو دارم
جھوٹہ خلاف جو اکھن و لوچہ رہنریاں خواہشیں آپے	خواہشیں بہت رکھاں میں پر دل غیبیوں بھریا جا پے

غزل ۶۸

نہ آخر عاشقان باز خواباں رختے بیدند	تو ہم جمعے کین باہن کہ در عشقت گرفتارم
آخر عاشق محبوباں تھیں کہ نہیں رحم بھی پاؤں	میں بھی عشق تیرے لہجہ پھنسیا سیکھ کچھ رحم کماؤں
بروز وعدہ از ہر جا کہ آوازے نہ در آید	نر شاوی برہم از جا کہ یاد آید ز در بارم
دن ایفا، وعدہ پدے ہر اک پوری کرو کھلاوے	خوشیوں اچھل پوان جے او شوق اس کی بھی آوے
بیاد مجلس عیش تو برگ عشرتم این بس	کہ خند تخت لختے خن دل ز چشم غو بنارم
یاد لیا کے مجلس تیری اینو عیش بختیری	اکھیاں تھیں ہوئے نئے و گے دل دی تختی میری
جہ حالت اینکہ ہر گہ وعدہ وصل رسد محی	ہما ندم مانعے پیش آید از بخت نگوسارم
وعدہ وصل ہووے جا پورا محی اللہ این کی ہووے	برے نصیبے تھیں اک ہنر نہ راہ و چہ اٹھ کھلووے
بغیر از سایہ در کویت کسے محرم نہ مے یابم	کنوں وزم سبہ شدا پختاں کانہم نے یابم
گلی تیری وچہ سائے باہجوں کیہڑا واقف تیرا	اوہ بھی لبھدانا ہیں جدوا ہو یا آن اندھیرا
چوں مجنوں ہوئے صحرازاں دوست مبدارم	کہ بوئے مردی از مردوم عالم نے یابم
مجنوں و انگن بہناں سیتی تاں بھی باری لائی	انسا بنیت انساناں وی وچہ چہ سان نہ پائی
برے ماتمی شیون برابر باب عشرت کن	کہ غیر از لذت و شادی من از ماتم نے یابم
جاہ لے ماتمی رہماں ولے کر عشرت و اچالا	میں بن عشرت اس ماتم تھیں ڈٹھا ہو رہ حالالا
مگیاں مایہ شادی بود غمگین کہ بے موجب	دل شوریدہ خود را دگر خورم نے یابم
اوہ سر مایہ عشرت شاید غمگینی وچہ ہووے	کیوں جو ہموجب دل میرا چھڈ خوشیاں پیارو وے

غزل ۶۹

مراحد نے رکابت نیست لیکن یں قد گویم	اگر از تو حالتی سیدیدم میں نے نمے یا بم
گاہ گذار نہیں پر اتنا منت نال سنا نواں	اوہ حالت جو آگے آہی ایس ویلے پانواں
ندام عشق من گم شتہ باشد بخودی افزا	اگر آں خوش وقتی اول درد و غم نے یا بم
شاید عشق و نجا بیٹھا ہاں بے خود ہو کے کھالی	درد و غماں تھیں پہلی عشرت کیوں جو مرنے آئی
منم عاشق مراد لیش بایزیش نے مریم	اگر ذوق کز جراحت نیم از مرہم نیلے یا بم
عاشق وادل زخمی چاہے حاجت مرہم ناپیں	زخموں ذوق ہوئے جو پید ا خبر نہ مرہم ناپیں
مگر عاشق محی کم از قہر محسنوں است	اگر زشتیاں نباشد پیش بے کم نیلے یا بم
مجنوں تے فرما دوں محی شاید عاشق تھوڑا	کوئی نہیں جے و دھ نہ جانوں گھٹ بھی ناپیں بھوڑا
نہ چندان گنگارم کہ شرح آں توں گفتن	خداوند ابروئے من تیرنی وقت جاں داون
اتنا ہاں گناہیں و ڈاجس و اوڑک ناہیں	یار بے وقت نزع دے سامنے لیاویں ناہیں سائیں
خداوند امر بتان شیطان ہوئے نفس	چہ حال تارائے ابدست شمنان داون
نفس ہوا شیطانوں مینوں وچہ پتاہ لے جائیں	و شمنانے متھ دیویں جیکر کی لکھ سی تارھ تائیں
دم آخر من ایمان اب تو خواہم سپر از دل	اگر کار تو مرا از غارت شیطان داون
وقت زلزلے میں تے تیرے متھ ایمان پھڑاتاں	تیرا ہی کم ہے شیطانوں ثابت کڑھ لے جاتاں
خدا یاد و نشان اچوں بفضل خود کنی ہماں	بکلب کوئے خود اندم توں کیت تہواں داون
فضلوں جد ہماں بناسیں یاراں نوں بھلا کے	گلی اپنی فے کتے نوں بھی ہڈی پائیں آکے

غزل

بیامرز آخر عمر کہ از لطف کرم باشد	کہ در آخر دے آب بہ بست تشنگان داون
او ترک ویلے بخشیں کیوں ہے وقت نہ عدے پارا	سینے دے مٹہ پانی چونال لطف کرم سے بھارا
سر خالم گواہی دہہ نیکی کز نکوئی ہا است	پس ز مردن بیکوئی گواہی بڑیاں داون
قبر میری تے مرنے پچھوں دیوں صاف گواہی	بڑیاں آتے نیک گواہی دینی تے بھلیائی
بخشنا بر من بجاں بے شفاعت کرون نیکیاں	کہ بے مژت ترا شاید مراد بست گان داون
باز بے شفاعت نیکیاں نوکاں مینوں بخشیں سائیں	لائق باہجہ احسانوں دینا مقصود بندیاں تائیں
مئے نیم ترا از تو ہے نیم من عاصی	خلاصی از عذاب پنجان دا پنجان داون
ایہو جاپے روندار ہسی ایہ عاصی بے چارا	تیرے کولوں مشکل جاپے دو جگہ چھٹکارا
ازان کند ام دل از ہر چیز تست دوست	کہ جاں ادقت جان لون باسانی توان داون
تائیں چاک ایاد دل غیروں ہمت کر کے یارا	نال اسانی وقت نزع تاں ہو جاوے چھٹکارا
منم مفلس تیریں شوق و وعدہ کردہ یارب	کہ خواہم گنج رحمت بدست مفلسان داون
مفلس ہاں طاقت تھی و دوائے وعدہ ہے تیرا	دیاں خزانے رحمت اسنوں جو نا چیز و دھبہ را
بقعر و زخم جاوے پنچناں کز گستاہ باشد	من بدار دینیت جاوے در صدر خباں داون
ایڈ گناہوں سٹ ورنج و چہ مینوں تسم الہی	سے افسوس بشتیں کھڑتاں ویکھ ایڈی گمراہی
غذامحی درد نیا بجز خون جب گرنہ بود	کہ دار و ضعف دل اکبا جے پنچکاں داون
نہیں غذامحی دی ایٹھے باہجوں خون جب گرنے	ایہ علاج ہے ضعف دلاں خاص کباب فکرنے

غزل

کاسہ سر شد سقاں دیدہ گریاں ہمسایاں	تن بکویت خاک گشتہ نالہ واقعاں ہمسایاں
پُرنے سر ہو یا پر اہلیاں اونویں جاری رہیاں	تن مٹی ہو بھریا پر دل رہیا کو کہاں پسایاں
دل نماں آتے دجان شہ نیم ہنوز	جامہ جاں چاک گشتہ اشک داماں ہمسایاں
مٹھری جان اندر ہن دل دی باقی رہی نہ کانی	جامہ جان گیا پھٹ اوویں پر دامن تر بھائی
آب شد در چشمہ ہم سنگ شد در کوہ آب	غصے عاشق ہمنان ل سختیہ خواباں ہمسایاں
سکے کھوہ تے وچہ پہاڑاں پتھر ہوئے پانی	پر پتھر دل نہیاں لست عاشق اونویں حسائی
کافراں آتش پرستی فٹ آتش اُٹاند	بت پرستی من سوز دل بریاں ہمسایاں
کافراں پوجن بھیں بیباکے اک خوب بھائی	میری بت پرستی اونویں بٹرن نہ بھائی
گزار نسبت نم بامہ رومہ باشد خطا	چوتوا فرونی ز مہرازمہ تا یاں ہمسایاں
بڑا گناہ ہے چن سوچ نول نسبت دیواں تیری	سوچ چنول و قہ کے او ہو تیری شکل لو تیری
گل زیستال فٹ بیل از فغاں غاموش شد	عاشق رویت ہمان نالہ و گریاں ہمسایاں
باغوں پھل نیاتے بلبل چپ ہوئی رورو کے	عاشق اونویں رہیا کر ودا شور پیکار کھلو کے
دل ز جو را و خراب و ز عاشر بے خبر	مملکت پران شد بے مہر بیسے سلطان ہمسایاں
دل ربا و ظلم بھیں ہو یا تے اس خس نہ کانی	باہجہ توجہ شاہ فے شاہی خوب ویرانی پائی
بہ نخواست ہدشت عالم زان کہ گر گویم بسے	بخت من باشد ہمان بد مہر بیسے دراں ہمسایاں
ایہ جگ کہے نہ اچھا ہو سی جی میں بہتار و ساساں	جگ بزم و نوں تے میں بدست اوویں ہوساں

ہر زمانہ شربتے دیگر مفارے طیب
 چونکہ باشد محی افکار را در ماں ہماں
 کھڑی کھڑی نہ شربت و دوا و یہ لے وید پیرانے
 او ہوا کہ علاج محی سے زخمی دل و اسپانے
 مجالے کے بودا تو حدیث خوشی گفتن
 کہ پیش چوں تو بد جوئے نئے آرم سخن گفتن
 کی طاقت جو حال اپنا میں تینوں پھول سناواں
 تیرے جیسے بد جوئے تیرے ہوندا میں مرجاواں
 زمانے غلو تم خواہم کہ گویم حال خود باتو
 کہ نتواں شرح حال خوشی در سخن گفتن
 ساعت بھر جے ملے کنار اوساں حال بھلا کے
 مجلس اندر پھول نہ سکاں دکھڑا پستا جا کے
 قد و سہ ترا چوں ہر کسے سر سمن گوید
 تو ان غار خوش کویت باز سر سمن گفتن
 مکھڑے سو پنے قد تیرے فوں سر سمن دکھڑا بون
 سر سمن فحش تیرے پر کھڑے دودھ جاون
 بجاں کندن دم یک سخن کویندا ز وہاں
 کہ از شیریں حکایت خوش بودا کوہ کن گفتن
 ویلے جان کندن دے کارن اک گل رکھ چھپائی
 گل شیریں دے کوہ کن اگے کرنی واجب آئی
 نیا یکتا بید و ہرگز وصف حسن تو
 کہ ہے حال بود بسیار گل باز غن گفتن
 حسن تیرے ہی صفت نہ چاہئے بید رواں سنگ بار
 چیل اگے گل بھل گلا ندی کرنی عیب اک بھارا
 غم تو از دل محی نخواہد شد آسانی
 کہ نتواں بامقید و بہت ترک وطن گفتن
 غم تیرا دل محی و چوں مشکل جہا جاسی
 ترک وطن بے بہت مسافر کہ نہیں حکم نہ آسی
 منکہ ہستم زندہ دور از دل بایں خوشی
 کہ ہر تم میکشد باشد بجائے خوشی
 تاں میں زندہ ہاں جے لبر کولوں ہو یا و اتدا
 مار میوں آپ ہو بہت داجے میں نیرے جاندا

غزل ۷۲

غزل ۷۳

ہر چیز کو جستی بہر تو مہیا کرد	تو ہیچ نہ میا کوئی کا خلق اشیا کو
جو اُس تھیں توں منگیا اُس نے	کر موجود و مکھایا
اے پر دیوں والے	دانتوں ذکر کہیں نہ پایا
بسیار گناہ کردی از حق تو نہ ترسیدی	از ترس عذاب حق نالیدین اشیا کو
کر کر ایڈ گناہ نہ ڈریوں خوف خدا تھیں آ کے	خوف عذابوں کتھے کہیں عذر کیستائی جا کے
چوں گوئی یا اللہ گوئیم بیک	ایں بندہ نواز زیبا جز حضرت اکو
یا اللہ جد آنکھیں اکوں سول بیک پکاراں	ایڈ نوازش بن ڈر ساٹے کتھے اُتے یاراں
بر خود نہ تو کردی رحم من بر تو کلم حجت	و شکیر گنہگارں غیر از تو کریم ما کو
توں اپنے تے رحم نہ کیستاکر ساں رحم میں تیرا	پا پیانڈے متھ پھرنے والا میرے باہجوں کیہڑا
بہیندہ شنوندہ جہز من کسے یگر نہ	بے سمج و بصیرتوں من بہیندہ شنوا کو
دیکھنے سُننے والا کیہڑا مجھ بن و چہ ہساناں	اکھیاں کتاں باہجے پچھانے کیہڑا اوہ مرداناں
من اول من آخر و من بطن	جگہ منم و جہز من یکتہ تو بنما کو
ظاہر باطن اول آخر میں بن ہو رہ نہ کالی	سب کچھ میں ہاں میرے باہجوں ذرہ دس کیانی
از غایت پیائے نہاں بودا میں ہم	پیدائے نہاں نہاں میگو کہ تو آیا کو
بے انداز پیدائش تھیں سی میری ذات پوشیدہ	ایسا ظاہر تے پوشیدہ کتھے ہو رہ بریدہ
ذات صفت ہم چوں خلق بظاہر کرد	ہر کون بادرنگر کاں مظہر اشیا کو
ذاتی نام صفاتی سارے ظاہر کرد کھلائے	و چہ جہاناں سے کوئی کون ایہ طاقت پائے

غزل ۷

انے دست محمد الدین میگفت کہ اے عاشق	اگر تو طلبے اری بیداری شہا کو
محمد الدین کہے اے عاشق اے مشتاق کمالی	رکتھے تیری شب بیداری سبے تدمہ طلب صالی
مداں گرچہ آن دیدہ کہ نیم در جہاں تو	نیم نو مید چوں عمرم گذشت اندر خیال تو
بھاویں نظر نہیں اوہ میری جو دیکھے مکھ تیرا	لے امید بھی تائیں جو ایتھیں راں رکھیا جھیرا
تو جنت اپنی کالہ من بدادہ و نرخ بر	کہ بسن شد مرا آنجا متنائے صال تو
دیر توں جنت لوکاں تائیں کھڑد نرخ و چہ مینوں	اونھتے تاننگ تو دلوچہ رہی وصل تیریدی مینوں
میں دیوانہ و نرخ بزنجیر تو خوشن شرم	اگر کیا پرسی تو کہ مجنوں چست حال تو
میں دیوانہ و نرخ اندر قید تیری و چہ اضمی	جے اکواری آکے پھیں مینوں اضمی بازی
چو بئے عشق تو آید ز منبر سخنواران من	بسوزند مرا آتش ز عشق آل جہاں تو
طہی مغرب کے تھیں خوشبو عشق دی جلاوے	آتش عشق جہاں تیرے می تن من پھوک جلاوے
تو شریک جنت ابنا تا کنے ہی ضواں	نشد کم تشنگی بار از آب این زلال تو
کہ تک شربت جنت دیں مینوں رضواں آگے	فردہ گھٹ نہ ہو سی اس تھیں تر یچھ ساڈی پی پا کے
میار لے وے جو عین کہ مرستان آھن	جہاں حق ہی بنیند زلف خط و قال تو
منہ چلکا اے حور نہ اپنا کیوں جو مست الہی	زلفوں خالوں خطوں تیریلوں و کھین و رشن ماہی
گرچہ براندازی ز پیش چشم شتا قان	وگرنہ کے توان دیدن جہاں باکمال تو
شاید اکھ شتا قان اگے پردہ پاویں آگے	نہیں تے کدیں ویکھ نہ سکن مکھ تیرا جا کے

بھاگت عیم لے لک چناں اللہ خواہم گفت	کر از اللہ من سوز و حشمت بد سگال تو
خازن دوزخ نون میں کساں ایسا نام پکاواں	نام پستہ تھیں دوزخ تیرا ساڑاں ساڑاں اوڈاواں
جگر لے کہا بنگر و دتا ابد سیراب	اگر ساقی شود مارا خدائے ذوالجلال تو
جگر میسے میرے کد میں تازہ ہون نہ یارا	ہاں پر جے کر آپی ہو وے ساقی یار پیارا
بدوزخ گزمن پری کہ چون غمی در آتش	شوم من تا بدست و گنم نص از سوال تو
دوزخ و چہ جے پھپھیں کی ہے محی حالت تیری	ہو کے مست کدائے مارے خوشیوں جندری میری
افسردہ ہی نخواہم خاکپائے یار کو	بال کوشلن ہوا آں سایہ دیوار کو
لوڑ نہ ملینوں تاج تخت دی بن مٹی و لب سرو	سایہ عنقاوا نہیں کافی بن سائے اس و زوے
سزا گیرم کہ بار و باقد او نسبتے	آں گل خارہ آں شیوہ رفتار کو
جانتا قد سرو و داہوسی ماہی وے متدوانگن	پراوہ کتھے خوش رفتاراں تے خساریاں چائن
و رہاں گیرم کہ گل بار آرزو جند باد	آں تبسم کرد آں شیریں لب گفتار کو
اودیں جاتیاں سی میں ہنیاں پھلاں پھریاں	پراوہ کتھے مٹھیاں گلاں لبساں تبسم پھریاں
دیدہ آہوا گریہ و لفریب آمد لے	آں کز و شمعہ کرد آں غمزہ خو سخوار کو
ہرن جگر دیاں اکھیاں بھاویں لب دل نول لیجاون	پراوہ ناز نہوے کتھے اوہ غمزے اوہ چائن
وصل و دشوار بے از زندگی دشوار تر	مردان بجز خرم ہم تنگست پائے ار کو
زندگی اس بن اوکھی ہوتے وصل اس دا بھی اوکھا	موت نہیں بن زخم کتھے ہے سولی چڑھنا سوکھا

غزل ۷۶

اے خوش آن عاشق کہ عشق خویش نشا زمار	وصل ہجرال آبخا نگہ یار کو غبار کو
واہ واہ عاشق اپنے تائیں جو عاشق نہ مانے	جاگہ ہجر وصال نہ اوتھے یار غبار نہ جانے
جان فدایت اے کہ آوردی خبر زان نندو	باز پسید از قریباں محی افکار کو
جان فدایتیرے توں جو توں دس سجدی پائی	کتھے محی الدین رقیبو دسومڑ کے بھائی
من کیم رسوائے شہر و عاشق دیوانہ	آشنا باہر غمے ز خوشی تن بے گانہ
کی ہاں میں اک خوار ویرانہ عاشق تے دیوانہ	واقف ہر اک غم والے پر اپنے تختیں بے گانہ
ہم شوم شاد از غمش گرد در دلم منزل گرفت	ہم شوم غمگیں کہ او جا کرد در ویرانہ
جے دل اندر بیٹھے پاواں غم تھیں تیاں چھٹکارا	جے اندر ویرانی جاسے ہوواں غمگیں بھارا
ترک شہر آشوب من در کشور منزل کرد	تا نکر دواں غمش صد خستہ در ہر خانہ
کسے ولایت ایس ترک نے کدی مقام نہ کیتا	جتناک غم اس نے گھر و چہ سو خستہ نہ کیتا
گر گیاہ در در و دناز دلم گشتا غم	من بھیرت کیں ہمہ گل چوں دند از دانہ
کدیں گھاہ اگے چہ دل دے کدیں کندے غم دے	بڑی حیرانی ہے اک انیوں کئی قسماں پھل جم دے
میخورم خون دل و خود را بستی دے ہم	تا کنم گستاخ پیش تالہ مستانہ
پی پی خون جگر دوا آپے ہوواں مست دیوانہ	ہو گستاخ اگے تاں ماراں میں غم کے مستانہ
گفتہ محی کہ باشد نادم از عشقم زند	در طلب فرزانہ در عسا شفقے مردانہ
عشقے و ادم ماسے محی ہووگ کہ میں یارا	عشقے و چہ مردانہ تے و چہ ڈھونڈن غافل مہارا

غزل

غزل ۴۰

بگو اے دل سنگیں کشد جور و حقارتا کے
کجائی لذت ثنادی و غم درد و بلا تا کے

کد تک سایہ پتھر بلا جیوڑا سلم جفا اٹھاسی
کتھے سے اوہ لذت عشرت غم و دکھ کد تک پاسی

شدم بیگانہ از خویش و نکشت آشنا با من
کد بیگانگی چندیں بین آن آشناتا کے

اپنا آپ کیا ہتھ و چوں اوہ آفت نہ ہو یا
کد تک ہک بیگانہ سوہنا ہو یا میں اوہ ہو یا

بہن قصد ہچون در رہ قنادہ از بے تو
ز حد بگذشت شتائی سیلے سوئے من تا کے

میرے و انجن قصد بھی میرا ڈیا تیری راہیں
حدوں گزری الفت تیری کد تک آسین سائیں

دل طاقت نمی آرد تو ہم انصاف پیش آرد
ز جور و جفا چندیں بہن درد و فلتا کے

دل میرا طاقت ہو یا کرا انصاف الہی
بیتھوں ظلم میرے تھیں کد تک ہو سی مہر و قالی

برو اسے جان زار گلزار سے سوئے من او
کشدن منت بسیار از باد صبتا کے

لیا اے جان اس باغوں خوشبو لبر والی جا کے
کد تک منت زاری کرساں باد صبا دی آ کے

کشاند قباتا من بیا سا ہم ز عسہر خود
گرہ دل مرا باشد ازاں بند قباتا کے

تکمرہ کھول قبا واپا سے تہاں آرام نہ تھاواں
گرہ سے وچہ بند قباؤں کد تک قائم پاواں

گراور کشتنی باشد بکش نہ کن آزادش
بود در دست تو مچی اسیر و مبتلا تا کے

مارنائیں تے مار نہیں تے کر آزاد حشر ایا
کد تک قید تیرے ہتھ رہی محی الدین خدا یا

گردل غم پرور ناغما سے داشتے
بابا خوش بودی و غم قرارے داشتے

کوئی غم کسار جے رکھ و غم پرور دل میرا
سختی و چہ خوش رہند غم وچہ کد ابد نہ جھیرا

غزل ۴۱

نام محبوب درجہاں ہرگز بنو دے سب میں چنیں	اگر چہاں بوندے کہ چوں من باد گارے داشتے
جہاں نام نہ ہوندا جاگے چہ ہرگز محبوبوں والا	کچھ تشافی میرے دنگن ہے رکھ دامتوالا
ہر دو عالم راز یک پند سر سبز سوتلی	آفتاب ز آتش من گر شرارے داشتے
اک چمکائے نال جلاندا دود جاگے تائیں جاگے	میری اک تھیں سورج لبیدا سبے چنگیاڑا آگے
گل چراغ عرق گشتی ز تجلست پیشوا	اگر نہ آں بے کے کہ از رشک تلے غاسے داشتے
غیرت کھا کے چہ پھل اپنے کول نہ کسٹا رکھ دے	ہوشمندہ عرق نہ ہوندا مزہ محبت چکھ دے
نسبتے پیشت با من شمع در سوزو گدازا	اگر دل بیاں چشم اشکباے داشتے
بیشک سوز گدازوں رلدی شمع اسان سنگ یارا	چشماں گریاں تے دل بیاں ہے رکھ دی و کھیا را
یامحی گر کشوے رخ میسان مردماں	ترک یاری خویش کسے ہر کر یے داشتے
یامحی د محبلس اندر ہے کر بر قتم لاہستدا	جہڑا یاری رکھ دے او ہو چھٹا یاری نس جاندا
بے وفا بارے چنیں تاکے جفت کاری کنی	نیت وقت آنکہ یک چند ہی فاداری کنی
اے اوہ بے وفا جہاں کد تک ظلم اٹھاویں	کد تیں وقت نہ آیا تھوڑا بھی ہے عک مناویں
ایں چہ قسمت باشد بے میر حم نصانی بدہ	برین سبکیں ستم باد یگراں یاری کنی
کیہی ایہ قسمت بے رحابیں ہ نصاف اک بھورا	غیراں نال یرا نہ تے میں عاجز نال منورا
باوجود مرے دیگر نسب داغم چرا	میل ایم جانب ندان بازار می کنی
باوجود اشرفاں لوکاں میںوں شبہ کافی	نال بازار می رنداں توں کیوں دوز کر میں آشنائی

غزل

وقت آن آمد کہ دست بردل زارم نہی	خون شد از دست تو دل تا چند خونخواری کنی
آیا اوہ ویلا جو رکھیں عاجز دل تے سا یا	کد تکسایہ خونخواری اگے تھوڑا خون و گایا
خانہ دل گرفتہ ویزد تر یاد تے تست	۳۱ مل شد ہر عمارت کش تو سراری کنی
جے ویران ہو یا گھر دل و اتوں ویرانی پانی	ہے اوہ سہل عمارت جھڑی تیرے قبضے آئی
شیون زاری مکن محی ذکر کا سنگدل	جو رافزون میکشد ہر چند تو زاری کنی
نہ کر گریہ زاری محی کیوں جو اوہ پتھریلا	جتنی زاری کر سکیں کسی بہتا ظلم و حسد
ایں کہ سر بر تن بود ہر دار بودے کاشکے	دیں بدن غاشاک اہ یار بودے کاشکے
مئے افسوس ایہ جو سر تن تے سولی اُتے ہوندا	دل بسکے راہ تے کٹیا نوچہ ایہ تن اُڈوا بھوندا
تاصبا خاکم نہ بودے از سر کوئے حبیب	خاک من خشتے از ان دیوار بودے کاشکے
قدما ہی تھیں مٹی میری کدے ہو انہ کھڑ دی	بن کے اوٹ دیوار اندر جی اپنے تائیں جڑ دی
چوں تو گاہے میکنی پریش مریض خویش را	دائما چوں تنم بیمار بودے کاشکے
کہے تے توں بچھیں آکے حالت پرہیاری	سو افسوس بیمار ہمیشہ رہندا ایہ تن زاری
بس کہ پیدا تو افزونے شو دگویند خلق	جو رامثال تو ہم چوں بار بودے کاشکے
ویدم ظلم و دھیرا چاویں آکھن لوک نرا سے	وانگن یار افسوس ظلم جے ہو بہند اراک پاسے
باوجود از جو بسیار تو گویم نہاں	ایںکہ باشندد کے بسیار بودے کاشکے
موجب ظلم کمال تیرے رور و کوک پیکاراں	تھوڑے اے افسوس جے ہوندے بتے ظلم ہزاراں

غزل

چوں تو تنوائی کہ بچوں گل جدا کردی رخسار | اچھی دل انگار تو آن خار بوئے کاشکے
 کندھے بھقیں پھل وانگ علیحدہ ہے کر سکا ناہیں
 محی اللہین افسوس تہاں ہونا اکٹھا ہر ہر تھا نہیں
 بروں شہسور من بھلے پیش دریا کے | نہ دیکھت شت شتائی تحمل پیش زین تاکے
 اے شہباز نیکل ہن باہر کد تک ایڈ بہانے
 حدوں شوق کیا دودھ کد تک جو صدمہ چہ غم خانے
 تو حال من ہمیدانی دے دے نام کہ دانی | چو خود راہ دور سیکردی تنہا فل پیش زین تاکے
 بے معلوم بینوں تو جانے حال اساڈا سارا
 فیرا جہی غفلت کا ہنوں دور رہیں کیوں یارا
 بظرف گلستاں یکہ در آؤ قدر گل شکن | اکشیدن دیر چندین زبل پیش زین تاکے
 توڑ غرور پھلان آ کے باغ اندراک واری
 کد تک بیل مغز کھپاسی کر کر گریہ زاری
 اگر بیل غزاداری سیاؤ قتل گچی کن | بکار این چنین نیکو تامل پیش زین تاکے
 جے کر خواہش جنگ کردی مار گچی زوں آ کے
 کد تک نیک جہی کم وچہ بٹھیں گاڈھل پا کے

مَتَّ بِالْحَبَرِ

الطَّعَنُ لَا

اس کتاب کے تمام حق حقوق بموجب ریٹ نمبر ۱۷۷۷۷۷۷۷ بنام ملک چن الدین زئی محفوظ ہیں
 نیز جس کتاب پر دکان کی مہر ہو وہ سرفہ ہوگی

المشہور
 ملک چن الدین زئی مالک اللہ والے کی قومی دکان بازار کشمیری

مناجات بدگاہ قاضی الحاجات

مولفہ حضرت مولانا مولوی غلام مصطفیٰ صاحبِ حرم و مغفور
جہا مجذوم ترجم دیوان حضرت غوث اعظم رحمۃ اللہ علیہ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اللہ واحد خالق تو ہیں تیرا جہت مکان نہیں رنگارنگ سیدالشہداء کچھ آؤئے فکر و جان نہیں	ہر شے اندر جاوے تیرا تے توں کسے مکان نہیں ہر شے ہندی یاد تیرا پوچھو جاہر و گہرا نہیں
نامِ رحیم کریم تیرا تے اسم ستار غفار تیرے جئے رخ و جہ باطن کا بخشش کس کا میرے	اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا
میں نابودا ہوا چہ خلقت پانی خاک جہا میری عمر ساری چہ غم گزری اندر حرص ہوا میری	اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا
میں دیا گناہاں اندر ہوا غوطے کھاناں ہاں ہر دل تھکاٹھاں یون غماندیاں دریاں سناں ہاں	اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا
ناکولی کنڈا پارا دروں ٹھکانوں تنہا پاناں ہاں لاپچا فضل کریم دہاتاں میں پاغیاں تھیں جاناں ہاں	اے رحیم کریم کریم کریم توں دیکھ احوال میرا کے فضل کراں فرما دیرے رد نہ کریں سوال میرا

میرا کم گناہ ہمیشہ تیرا بخشش کم تریم نفس خوار کیتا ہوں مینوں مارے اہ شیطاں جیم	جے نہ بخشیں مینوں باؤھونڈاں کھڑا جا کریم ہو آس امید نہ کوئی مینوں باجہ تیرے لے ب جیم
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	
اک نگاہ جو رحمت الی میں پر تیری ہوئے آ ٹھا ٹھیں ٹھکے کھانا کھانا عاصی پر کھلاوے	بدل رحمت تیرا سے کالک میری ہوئے آ عمر وہائی دچہ گناہاں تان میں عاجز ہوئے آ
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	
مین یا نوچہ عمر گزاری نیکی کدے ہوئی اے کس نوں جا کے حال سناواں ہو غفار نہ کوئی اے	جے توں کریں گناہ نہ مینوں ہرگز کتے نہ ڈھوئی اے کیونکر عرض کراں تیرے بدیاں تھیں ساہوئی اے
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	
جے عاجز تے نظر کرم فی فضل کرم تھیں باوین توں ہو نہ کوئی ثانی تیرا چاہیں جو بناوین توں	پلوچہ اوڈیں تخت ہاویں سکر چھتر جھلاوین توں کی پڑاہ جناب تیرا لوجہ جی ہن کرم کمانوین توں
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	
بلے نڈاز سمندر رحمت ہرم گداٹھاٹھاں لا تیراں غلامانہ خدمت میں بھی ہوواں کھلا	قطرہ اک یا رحمت تھیں جے توں مینوں کریں عطا رہا وچہ پیالہ شیری لگن بھاگ ہن مینوں آ
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	
پاک محمد دے لاکے میرا شان دہا یانی نفس شیطاں مینوں اس ہوں دچہ چا جھلا یانی	تے ہن ساہیوں نہیں لینہ اعظم ذہبت تیا یانی ہے امید مینوں بس جولا تقنطوا فرما یانی
اے ب جیم کریم کرم کرہن توں دیکھ احوال میرا اگر فضل کراں فریاد تیرے درود نہ کریں سوال میرا	

مصطفیٰ جناب تیروچہ یا ہونو کوئی آس نہیں
اک کلمہ پاک محمد باہجوں ہو کوئی دھروا نہیں

عمل کوئی چنگا کیتا تو شہید سے باہجوں نہیں
قطری تیرے حمت باہجوں مٹدی یہ سائنس نہیں

اے بے جیم کریم کرم کر مہن توں ویکھ احوال میرا
کے فضل کراں فرماؤ تیرے رد نہ کریں سوال میرا

تمت بالخیر

حیات دلی

یعنی مناقب حالات حضرت محبوب جانی شیخ عبدالقادر گیلانی علیہ الرحمۃ زبان اردو
کیا کتاب باب حضرت غوث صمدانی قطب ربانی محی الدین سید شیخ عبدالقادر گیلانی کے حالات جامع و مختصراً
قلاً لاجواہر فی مناسبتہ شیخ عبدالقادر حبیب دلی

مطبوعہ مہر کا نہایت سلیس و محاورہ اردو ترجمہ ہے۔ اس کتاب میں حضرت موصوف کے بچپن سے لیکر
آخر تک کے کل حالات مع کرامات و انبیاء تفصیل کے ساتھ درج ہیں آپ کے علم و فضل کے حالات
آپ کے مدرسہ کی کیفیت آپ کے بارانِ رحمت کے سوانح اور ان بزرگوں کے حالات جو آپ کے
زمانہ میں اولیاء کرام ہیں سب سمجھیں۔ نیز آپ کے شاگردوں کے حالات اور ان لوگوں کا ذکر جن کو
جناب عالی مقام سے فیض باطنی نصیب ہوا ہے آپ کے فرزند ان عالی مقام کے حالات اور
شجرہ نسب بھی اس کے علاوہ یاد لیا ہے۔ اس سے پہلے آج تک اردو زبان میں کوئی
ایسی جامع کتاب نہیں چھپی۔ لہذا پاس خاطر عاشقان جناب غوثیہ و طالبان جمال محبوب جانی سید
شیخ عبدالقادر گیلانی رحمۃ اللہ علیہ کے بھرتے رکھیں۔ محاورہ اردو ترجمہ کر اگر چھپا پا لیا ہے۔
قیمت

اللہ والے کی قومی دکان ملک چین لہرین گئے زنی تاجر کرتی قومی
بازار کشمیری لاہور

ترجمہ منظوم پنجابی مع الفارسی دیوان حافظ رحمۃ اللہ علیہ

مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قصبہ شیخی قادری سروری کے مترجم دیوان اور مثنویات مقبول عام ہو چکے ہیں۔ اب یہ ترجمہ دیوان حافظ بھی مکمل ہو چکا ہے۔ دیوان حافظ کی تعریف کا محتاج نہیں ہے۔ اس کے ایک ایک شعر کے مطالعہ پر طالبانِ مولا و صوفیان صفا کیش جھوم جھوم کر قربان ہو رہے ہیں۔ اب پنجابی ترجمہ نے پنجابی زبان اصحاب کے لئے اس کو اور چار چاند لگا دئے ہیں جس کے دو حصے فی الحال چھپ کر مدینہ طہرین ہو رہے ہیں۔ نہایت خوشخط عمدہ کاغذ قیمت ہر دو روپے۔

ترجمہ منظوم پنجابی مثنوی شمس تبریز و بیستمہ شیخ عطار

ترجمہ مولانا مولوی محمد شاہ الدین صاحب قادری سروری۔ یہ ہر دو مثنوی شریف اپنی تہذیب آپ ہیں۔ دیکھنے سے تعلق رکھتی ہیں۔ ترجمہ منظوم پنجابی مع فارسی طبع کرانی گئی ہیں جو نہایت قدر کی نگاہ سے دیکھی گئی ہیں۔ نہایت خوشخط قیمت ۲۰ روپے۔

مثنوی تحفۃ العارفین مع تحفۃ العارفین

یہ دونوں کتابیں ساکسحق پرست مست بادۃ الست مقبول بارگاہ حضرت شاہ عبدالصمد قدس اللہ سرہ نقشبندی مجددی کی تصنیف لطیف سے ہیں۔ اردو زبان میں سراپا برکت اور رحمت ہیں۔ چنانچہ مشہور ہے کہ حضرت مصنف کو ان کتب کی تصنیف کے لئے جناب سرور کائنات فخر موجودات صلی اللہ علیہ وسلم سے ارشاد ہوا تھا۔ اور یہی وجہ ان کے مقبول عام اور فائدہ مند ہونے کی ہے۔ اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر طبع کرانی گئی ہیں قیمت ہر دو روپے۔

دیوان بابا فوارسی

توحید سرفراز کے اسباق صوفیوں کا ایمان قوالوں کی جان۔ ہر ایک غزل نور عرفان سے ملبوس ہے نہایت خوش قلم اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر دیدار زیب ہے قیمت ۳۰ روپے۔
ملنے کا پتہ: اللہ والیکل قوم کاں باناں کہ شہید کاہوا

ترجمہ منظوم پنجابی مع اسل عربی دیوان حضرت علی کرم اللہ وجہہ

یہ وہ مجموعہ کلام معجز نظام نصیحت نظام لسانی دیوان بدیع البیان حضرت امیر المومنین
امام الشیعین ابو الحسنین اسماء اللہ الغالب علی ابن ابی طالب رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہے
جو آپ نے اپنی مبارک زبان سے لحاظ ضرورت نصیحت آمیز فرمائی۔ آپ کا
علم و فضل تو کسی تعریف کا محتاج نہیں حضور اکرم صلی اللہ علیہ آلہ وسلم کا مبارک ارشاد
اَنَا دَارُ الْحِكْمَةِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا يَا اَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا ہر مسلمان کے لئے
کافی ہے۔ اس لحاظ سے یہ دیوان پاک و معظوں کی جان و صوفیوں کا ایمان اور جملہ
اہل اسلام کیلئے رہبر کمال اور تحفہ بے نظیر ہے۔ چونکہ یہ باریک صحیفہ عربی زبان میں
اس لئے بالکمال اللہ والے کی قوی و کان نے بفضل خداوند عالمین و توجہ حضور
رحمۃ اللعالمین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و باد اور روح مبارک حضرت امام متقین و پیشوا
ہر چار سلاسل جناب علی المرتضیٰ و علی مصطفیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ اس کا ترجمہ منظوم
زبان پنجابی اہل ذوق و شوق کی خاطر شاعر شیریں زبان حضرت مولانا مولوی
محمد شاہ الدین صاحب سروری قادری سے کر کے بصرف زر کثیر نہایت صحت اور
صفائی کے ساتھ خوشخط اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر طبع کرایا ہے۔ قابل دیدن آیا
ہے طالعیان اور ہر سے و عاشقان دربار رسالت مآب و دلدادگان حضرت
مولانا علی کرم اللہ وجہہ اس کو ہر بے ہما کو جلد خرید کر دینی و دنیوی فوائد حاصل
کرنے پر طبع کنندہ کو دعا ہے خیر یاد کریں : قیمت ... للعر

المشتہ
اللہ والے کی قومی دکان ملک چین الدین کی زنی تاجر کتب قومی بازار کشمیری
لاہور

ترجمہ منظوم پنجابی مع اسل عربی دیوان حضرت علی کرم اللہ وجہہ

یہ وہ مجموعہ کلام معجز نظام نصیحت نظام لسانی دیوان بدیع البیان حضرت امیر المومنین
امام الشیعین ابو الحسنین اسد اللہ الغالب علی ابن ابی طالب رضی اللہ تعالیٰ عنہ ہے
جو آپ نے اپنی مبارک زبان سے لحاظ ضرورت نصیحت آمیز فرمائے۔ آپ کا
علم و فضل تو کسی تعریف کا محتاج نہیں حضور اکرم صلی اللہ علیہ آلہ وسلم کا مبارک ارشاد
اَنَا دَارُ الْحِكْمَةِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا يَا اَنَا مَدِينَةُ الْعِلْمِ وَ عَلِيٌّ بَابُهَا ہر مسلمان کے لئے
کافی ہے۔ اس لحاظ سے یہ دیوان پاک و معظوں کی جان و صوفیوں کا ایمان اور جملہ
اہل اسلام کیلئے رہبر کمال اور تحفہ بے نظیر ہے۔ چونکہ یہ باریک صحیفہ عربی زبان میں
اس لئے بالکمال اللہ والے کی قوی و کان نے بفضل خداوند عالمین و توجہ حضور
رحمۃ العالمین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و باد اور روح مبارک حضرت امام متقین و پیشوا
ہر چار سلاسل جناب علی المرتضیٰ و علی مصطفیٰ رضی اللہ تعالیٰ عنہ اس کا ترجمہ منظوم
زبان پنجابی اہل ذوق و شوق کی خاطر شاعر شیریں زبان حضرت مولانا مولوی
محمد شاہ الدین صاحب سروری قادری سے کر کے بصرف زر کثیر نہایت صحت اور
صفائی کے ساتھ خوشخط اعلیٰ درجہ کے کاغذ پر طبع کرایا ہے۔ قابل دیدن آیا
ہے طالعیان اور ہر سے و عاشقان دربار رسالت مآب و دلدادگان حضرت
مولانا علی کرم اللہ وجہہ اس کو ہر بے ہما کو جلد خرید کر دینی و دنیوی فوائد حاصل
کرنے پر طبع کنندہ کو دعا ہے خیر یاد کریں : قیمت ... للعلم

المستقر
اللہ والے کی قومی دکان ملک چین الدین کی زنی تاجر کتب قومی بازار کشمیری
لاہور